

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 13^{ON}
ΣΕΛΙΔΕΣ 60

Φαμίλα
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'
ΑΡ. 43 - (660)

1936

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΒΙΛΛΕΤΑΡ

ΠΟΙΟΣ ΑΠ' ΤΟΥΣ ΔΥΟ;

— 'Αγαπητή μου, είπεν ο κ. Σολλάρ στη γυναίκα του, πρέπει να πάρης μιὰ απόφασι. 'Η θέσις που προσφέρουν στὸν Ζάκ στὴ Βραζιλίᾳ: εἶνε ἀνέλπιστη. Φοβάσαι πού θά ξενη-
ταύῃ; Μὰ εἶνε ἀντρας πειά... Πῆγε στὸν πόλεμο... 'Η ζωὴ
πού κάνει ἐδῶ εἶν' ἀνάξια του!... 'Ω! ξέρω. Θὰ μοῦ πῆς
ὅτι ὁ φίλος μας ὁ Μιράϊγ σταδιοδρόμησε λαμπρὰ κι' ἔγινε
πλουσιος τραπεζίτης, χωρὶς νὰ τὸ κουνήσῃ καθόλου ἀπὸ
τὴν ἐπαρχία μας... Μὰ οἱ καιροὶ ἀλλάξαν πειά. Σήμερον
εἶνε ἡ ἐποχὴ τῶν μεγάλων τράστ... 'Ενας ἀνθρώπος σὰν
τὸν Ζάκ, μονάχα ἐκπατριζόμενος, μπορεῖ νὰ κάνῃ τὴν τύχῃ
του.

'Η κ. Σολλάρ δὲν ἀπάντησε. Στὰ λόγια τοῦ συζύγου της
δὲν ἀντέτασσε κανένα ἐπιχείρημα. Μονάχα ἀπαντοῦσε μὲ
στεναγμούς καὶ μὲ τὶς κοιμήμενες ἐκείνες φράσεις: «Ναί, σὲ
καταλαβαίνω... θὰ σκεφθῶ», πού ἀποτελοῦν τὴ δύναμι τῶν
ἀδυνάτων.

— 'Εξ ἄλλου, συνέχισε ὁ κ. Σολλάρ πρὶ ἀπότομα τώρα,
ὁ Ζάκ δὲν ἔχει πεντάρα. 'Ο ξενητεμὸς του εἶνε σκληρὸς
βέβαια, μὰ ἀναπόφευκτος. Σοῦ τὸ ἐπαναλαμβάνω, ὁ Μπο-
ρέλ εἶνε οἰγούρος φίλος... 'Αν ζήτησε νὰ πάρῃ τὸν Ζάκ
στὴ Βραζιλία κοντά του, τὸ ἔκανε αὐτό, γιατί ἐκτιμᾷ, ὅ-
πως κι' ἐμεῖς, τὴν ἀντίληψί του... Ξέρεις τί θὰ πῇ Βραζιλία;
Θὰ πῇ πλούτος, πολλὰ ἑκατομύρια... 'Ο κα-
ρὲς, τὸ θαμπακί, ἡ ζάχαρι, ὅλα σὲ κάνουν
πλούσιον ἐκεῖ κάτω... Δὲν ἔχεις παρὰ νὰ δια-
λέγῃς... 'Ω! ἂν εἶχα ἐγὼ τὴν ἡλικία τοῦ
Ζάκ!... 'Ακου καὶ κάτι ἄλλο, ἀγαπητή μου:
σοῦ ὑπόσχομαι νὰ πᾶμε σὲ δυὸ - τρία χρόνια
κι' ἐμεῖς στὴ Βραζιλία νὰ τοῦ κάνουμε μιὰ
μικρὴ ἐπίσκεψιν...

'Η κ. Σολλάρ ὕψωσε τοὺς ὤμους της. 'Ο
συζυγὸς της αὐτὴ τὴ φορά γίνηκε ξεαλλός.

— 'Ας μιλήσουμε καθαρά! εἶπε μὲ φωνὴ
διαπεραστική. Δὲν εἶνε ὥρα νὰ μασάμε τὰ
λόγια μας. Ξέρεις καλὰ ὅτι δὲν μποροῦν καὶ
τὰ δυὸ παιδιὰ μας νὰ σταδιοδρομήσουν στὴν
Τράπεζα Μιράϊγ ὅπου ἐργάζονται τώρα...
Μόνο γιὰ τὸν ἕνα ὑπάρχει θέσις ἐκεῖ... 'Ο
φίλος μας ὁ Μιράϊγ εἶνε γέρος χωρὶς παι-
διὰ. Ξέρω μάλιστα καλὰ ὅτι σκοπεύει ν' ἀ-
ποσυρῇ ἀπὸ τὴν ἐπιχείρησί του... Λοιπὸν, ἀ-
γαπητή μου, σκοπεύω νὰ τὴν ἀγοράσω γιὰ
τὸ γυῖο μου τὸν Ζώρζ... Εἶνε ὅ,τι τοῦ χρειά-
ζεται...

— Σέπα γιὰ τὸ Θεὸ! τὸν διέκοψε ἡ κ. ...'Ενα μεγάλο θαπὸρι πού
φεύγει γρήγορα...
Σολλάρ.

'Ο κ. Σολλάρ προσπάθησε νὰ πάρῃ τὸ χέρι τῆς γυναίκας
του, πού ἐκείνη τὸ τραβοῦσε.

— Συγχώρησέ με, 'Ελένη, τῆς εἶπε τρυφερώτερα τώρα,
ἂν σοῦ μιλάω μὲ τὸ πνεῦμα τῆς λογικῆς. Μὰ βλέπω τὰ
πράγματα ὅπως εἶνε. Πρέπει καεῖς νὰ ὑποβάλλεται γιὰ
τὰ παιδιὰ του σὲ ὅλες τὶς θυσίας. Θὰ ξαναἰδῇς τὸν Ζάκ
σου σὲ ὀχτὼ - δέκα χρόνια, πλημμυρισμένο στὸ χρυσάφι...
'Εμεῖς, τότε, συγκρινόμενοι μαζὺ τοῦ θά εἴμαστε φτωχοί.
'Εξ ἄλλου, δὲν σὲ πιέζω. Σκέψου! Δεῖξου λογικὴ... Θὰ
μοῦ ἀπαντήσης αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα ἢ τὴν ἄλλη...

'Η θικτώρια πού ξανάφερνε τὸν κ. καὶ τὴν κ. Σολλάρ
ἀπὸ τὴ λειτουργία, ἀκολοῦθοῦσε ἕνα δρόμο πού τὸν ἔφρα-
ζαν δεξιὰ κι' ἀριστερὰ δυὸ μαντρότοιχοι καταπράσινοι ἀπὸ
τὰ αἰγιοκλήματα καὶ τὶς ἀγριοτριανταφυλλίες. Σὲ λίγο φά-
νηκε τὸ κιγκλίδωμα ἑνὸς γηπέδου τοῦ τένις κι' ὁ Ζάκ κι'
ὁ Ζώρζ, πού ἐπαίξαν ἐκεῖ, χαίρετσαν ἀπὸ μακριὰ τὸ ἀ-
μάξι τῶν γονέων τους μὲ τὶς ρακέτες τους.

'Η κ. Σολλάρ κατέθηκε ἀπὸ τὸ ἀμάξι, ἀφήνοντας τὸ σύ-
ζυγό της νὰ ξαναγυρᾷ μόνος στὸ σπίτι. Μῆκε μέσα στὸ
γηπεδὸ καὶ φίλησε τὰ παιδιὰ της. 'Επειτα τράβηξε πρὸς τὸν
κήπο τους καὶ, παίρνοντας ἕνα ψαλίδι ἀπὸ τὸ σπιτάκι τοῦ
περιβολάρη, ἄρχισε νὰ κόβῃ ρόδα, ὅπως ἔ-
κανε ὅλες τὶς Κυριακές, γιὰ νὰ στολίσῃ τὸ
τραπέζι τους.

'Ολόγυρά τους ἀπλωνόταν ἡ γαλήνη ἑνὸς
ὠραίου ἐξοχικοῦ πρανίου. Κανένας ἄλλος
θουρὸς δὲν ἀκουγόταν ἐκτὸς ἀπ' τὶς φωνὲς
τῶν δυὸ αὐτῶν παιδιῶν, πού τρέχαν μέσα στὸ
γηπεδόν, κι' ἀπὸ τὸ μονότονον τραγούδι τῶν
τσιττικιών στὸ γειτονικὸ λειβάδι. Κάθε τὸσο
μερικὸι διαβάτες στεκόντουσαν μπρὸς στὴ
μεγάλῃ καγκελλοπορτᾷ. 'Ήσαν χωρικοὶ μὲ
τὶς κυριακάτικες μπλούζες τους, νέες κοπέ-
λες ἢ κάποιο ζευγάρι μικροαστῶν — ὅπου
λήλυναν τὸν σιδηροδρόμον ἢ τοῦ θραντοσυγεί-
ου — πού ἔρριχναν μιὰ ματιά στὸ τένις καὶ
στὰ ὠμορφα ροδόδεντρα τοῦ κήπου. Καὶ ὁ-
λοὶ σκεπτόντουσαν: «'Ο κ. καὶ ἡ κ. Σολλάρ
εἶν' ἀνθρώποι εὐτυχεμένους».

Ὡστόσο, ἡ 'Ελένη Σολλάρ δὲν ἦταν εὐ-
τυχισμένη. Τὰ χέρια της, καθὼς ἔκοβαν τὰ
ρόδα, ἔτρεμαν. 'Ενοιθε τὸν ἑαυτὸ της τόσο
κουρασμένο, ὥστε στὸ τέλος πῆγε καὶ κάθη-
σε σ' ἕνα πέτρινο πάγκο.

'Απ' αὐτὸ τὸ μέρος, μέσα ἀπ' τὰ δέντρα,

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΝΤ' ΑΙΚΡΕΜΟΝ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— "Α! είπε ο Ροβέρτος. Από την κόλασι με μετέφερες στους ούρανοους! Και από τί κόλασι, Θεέ μου! Η Φράγκα τόν διέκοψε, λέγοντάς του:

— Μή συλλογίζεσαι τα μαρτύριά σου, Ροβέρτε! Πρέπει να τα υποφέρης με γενναιότητα και μ' αξιοπρέπεια, αφού είσαι άθώος! Γρήγορα θά φτάση ή ώρα, που θ' αποδειχθί ή άθώωτης σου! Είμαι βέβαιη γι' αυτό... Και τώρα, Ροβέρτε, επρόσθεσε με παράδοξο κι' επιτακτικό τόνο στη φωνή της, πλησίασε στην Τερέζα!

Ο Ροβέρτος υπάκουσε.
— Μίλησέ της.
— Τερέζα, είπε ο νέος, είμ' εγώ ο Ροβέρτος... Μ' αναγνωρίζεις;

Μα κανένα σημείο ζωής δεν έδωσε ή τρελλή.
— Ωστόσο τα βλέμματά της ήσαν τώρα προσηλωμένα στα μάτια του νεαρού γλύπτου... Ήσαν όμως πάντα άπλανη κι' αδιάφορα.

Τότε κ' ή Φράγκα γονάτισε κοντά στον μνηστήρα της.
— Τερέζα! Τερέζα! φώναζε ικετευτικά. Είμαστε γονατιστοί μπροστά σου, ο Ροβέρτος κι' εγώ... ο Ροβέρτος που σου έσωσε τη ζωή... κι' εγώ που μεγάλωσα κοντά σου... Κατηγορούν τον Ροβέρτο ότι αυτός θέλησε να σε σκοτώσῃ... Θά τόν αφήσης λοιπόν να διατελή υπό το βάρος αυτής της κατηγορίας;... "Ω! σ' έξορκίζω στο όνομα εκείνης που μάς έκλεψαν, εκείνης που αγαπήσαμε και κλάψαμε τόσο... μίλησε!... Ο άνωρωπος που θέλησε να σε σκοτώσῃ ήταν ο Ροβέρτος;... Έσθ, Τερέζα, ξέρεις ποιός ήταν... Πές λοιπόν μιά λέξι!... Εγώ, ή Φράγκα σου, σε παρακαλώ, σε ικετεύω γονατιστή!... Λυπήσου μας!... Μην αφήνης την εύτυχία μας να καταστραφί!...

Η Τερέζα όμως εξακολουθούσε να παραμένη σφωνη.
Τότε πλησίασε προς αυτήν ο κ. ντε Κομβρεμόν και, βυθίζοντας τα βλέμματά του μέσα στα μάτια της, της είπε με φωνή έντονη:

— Τερέζα, απάντησε! Πές το όνομα του δολοφόνου σου! Σε διατάσσω!

Η νέα γυναίκα, σάν να την ένωχλούσε ή δυνατή φωνή του άνακριτού, γύρισε άλλοι το πρόσωπο και τα βλέμματα της. Δεν άνοιξε όμως καθόλου το στόμα της.

Μοι φαίνεται πως ματαιοπονείτε, είπε ο κ. Ζερβαί, πλησιάζοντας κι' αυτός. Είμαι βέβαιος πως ή κ. ντ' Ανζελι ούτε άκουσε, ούτε άντελήφθη έστω και μιά λέξι από όσα της είπατε...

— Ωστόσο, πράγμα παράδοξο, ή Τερέζα είχε πάρει τα χέρια του Ροβέρτου και της Φράγκας κι' εξακολουθούσε να τα κρατάη μέσα στα δικά της, άν και οι δυο νέοι είχαν σηκωθί πειά δρθιοι.

Κι' ενώ ως τη στιγμή εκείνη δεν είχε φανή νάντιλαμβάνεται την παρουσία τους, άρχισε να τους χαμογελάη, ενώ συγχρόνως φάνηκε να λάμπη στα μάτια της μιά μικρή άχτινα νοημοσύνης.

Η καρδιά της Φράγκας χτυπούσε δυνατά σάν να ήθελε να της σπάση το στήθος.

Δεν τολμούσε όμως να κάνη ούτε την παραμικρή κίνησι από φόβο μήπως διακόψη το ζήτημα της διανοίας της άγαπημένης της τρελλής.

Ο κ. Ζερβαί κρατούσε την άναπνοή του, κατάπληκτος, ενώ ο κ. ντε Κομβρεμόν εξακολουθούσε να κυττάζη στα μάτια την Τερέζα.

— Ωστε εκείνος που θέλησε να σε δολοφονήση δεν ήταν ο Ροβέρτος; ρώτησε με σκληρή φωνή.

Η Τερέζα ύψωσε τότε τα βλέμματά της προς τόν Ροβέρτο και του χαμογέλασε με μεγάλη γλυκύτητα.

Φαίνονταν πειά πως ήταν έτοιμη ν' απαντήσῃ...

— Έξαφνα, τη στιγμή εκείνη, άκούστη-

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

κε στην πόρτα της εισόδου ένας έλαφρός θόρυβος.

Χωρίς να θέλουν όλοι, και αυτή άκόμα ή Τερέζα, γύρισαν προς τά εκεί τό βλέμμα τους.

— Αμέσως τότε εκείνη παράτησε άποτομα τα χέρια του Ροβέρτου και της Φράγκας, τά όποια κρατούσε, τά μάτια της έγιναν πάλι άπλανη και άγρια, τά χαρακτηριστικά του προσώπου της άρχισαν να ταραζώνται σπασμωδικά κ' ή φυσιογνωμία της πήρε μιά έκφρασι τρόμου και φοβερού μίσους.

— Άρχισε κατόπιν να βγάξη άναρθρες κραυγές άπ' το στόμα της και να έπαναλαμβάνη τά τελευταία λόγια του κ. ντε Κομβρεμόν:

— Δολοφονήση!... Ροβέρτος...

Ο κ. ντε Κομβρεμόν την έπλησίασε περισσότερο.

— Ωστε εινε βέβαιο πως ο Ροβέρτος άποπειράθηκε να σε δολοφονήση, Τερέζα;

Κι' άπλάνοντας το χέρι της προς την πόρτα, ή Τερέζα ξαναφώναζε:

— Ναί!... Ναί!... Ροβέρτος!...

Κι' έλαμπαν τά μάτια της, κι' έπαλλαν τά ρουθούνια της κι' έξωγκωνόντουσαν τρομαχτικά ή φλέβες του μετώπου της...

Η Φράγκα, άκούγοντάς την να προφέρη αυτά τά λόγια έβγαλε μιά δυνατή κραυγή.

Ο Ροβέρτος έγινε πελιδνός.

Η Σίμπιλ έκλαιγε ζωηρά.

Μόνο ο κ. Ζερβαί σκέφτηκε να γυρίση το κεφάλι του προς τό μέρος το όποιο έδειχνε ή Τερέζα.

Με τά χαρακτηριστικά περισσότερο αλλοιωμένα και πιο χλωμή κι' άπ' αυτήν άκόμα τη Φράγκα, πιασμένη από τίς κουρτίνες γιά να μη πέση κάτω, ή κόμησσα Ναδίνα ντ' Γουέλ στεκόταν στο κατώφλι...

Τί παράδοξο όμως κι' άνεξήγητο!... Τή στιγμή εκείνη τά βλέμματα της κομήσης δεν ήσαν προσηλωμένα στη τρελλή Τερέζα που συγκέντρωνε την προσοχή όλων!

Η τρομαχτική κρίσις ή όποια την τάραιε δολόκληρη δεν φαίνονταν νάνε άποτέλεσμα της θέας της κόρης της που υπέφερε...

— Όχι...

Η Ναδίνα κύτταζε τόν Ροβέρτο...

Φαίνονταν σά να μη μπορούσε να ξεκολλήση τά βλέμματά της από πάνω του.

Και ψιθύρισε:

— "Ω! τί φωνή ήταν αυτή!... Θεέ μου!... Μήπως έκανα λάθος;... Αυτός μιλούσε μ' εκείνο τόν τόνο της φωνής,

Ο κ. Ζερβαί δεν μπορούσε ν' άκούση από τό μέρος που βρισκόταν τί έλεγε. Το αντίκρουμά της όμως τόν έκανε ν' άνατριχιάση. Και μη μπορώντας να συγκρατηθί πειά, έπιασε τόν άνακριτή από τό χέρι και του είπε:

— Κύτταξε!... Κύτταξε!... Κύτταξε!...

Ο Μαυρίκιος ντε Κομβρεμόν γύρισε κι' αυτός προς τό μέρος της πόρτας ξαφνιασμένος. Μα δεν πρόφτασε να διτίποτε...

Η κόμησσα είχε τραθηχτή πειά από εκεί και θά είχε καθίσει, χωρίς άλλο, σε καμιά πολυθρόνα του άντιθαλάμου.

Τότε ο άνακριτής πλησίασε την Τερέζα και της έπιασε το χέρι. Η δυστυχισμένη νέα είχε βυθιστή στην προηγούμενη άδιαφορία της.

Κάθε ίχνος της τρομερής ταραχής που δοκίμασε πρό όλγων στιγμών είχε σβύσει από τό πρόσωπό της.

— Τερέζα, την έρώτησε και πάλι ο άνακριτής, ώστε κατηγορείς τόν Ροβέρτο;

Κι' έπειδή εκείνη φαίνονταν σάν να μη τόν άκουσε, της ξαναείπε:

— Τόν Ροβέρτο; Τόν Ροβέρτο;

Μα τά χαρακτηριστικά της τρελλής άπόμεναν άπαθής σάν άγάλματος. Κι' ούτε λέξις έβγήκε από τό στόμα της.

Τά γραφεία του «Μπουκέτου» έχουν μεταφερθί εις την οδόν Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 56' (έναντι πλατείας Κλαυθυμῶνος) Εἰς τὴν διεύθυνσιν αὐτὴν πρέπει ν' ἀπευθύνωνται οἱ φίλοι ἀναγνώσται μας, ὅσοι ἐπιθυμοῦν ν' ἀποκτήσουν τὰς ἐκδόσεις μας ἢ παλαιότερα φύλλα τοῦ «Μπουκέτου», κ.τ.λ. κ.τ.λ.
*Αριθμός Τηλεφώνου 26-135

Ο κ. ντε Κομβρεμόν είδε πως ἔχανε τὸν καιρὸ του.
— Φτάνει! εἶπε. Ἄς ἀποσυρθοῦμε τώρα...

Καὶ βῆκε ἔξω.

Μὰ ὁ κ. Ζερβαὶ ἀπόμεινε ἀκίνητος καὶ ἄφωνος στὴ θέσι του. Φαίνονταν βυθισμένος σὲ βαθεῖς σκέψεις.

Τὴ στιγμή που ὁ Ροβέρτος, ἐκμηδενισμένος παιὰ καὶ μὴ βρισκοντας μέσα του οὔτε καν τὴ δύναμι γιὰ νὰ διαμαρτυρηθῇ, ἐτοιμαζόταν ν' ἀκολουθήσῃ τὸν ἀνακριτὴ, ἡ Φράγκα, που ὡς τὴ στιγμή ἐκείνη στεκόταν πιασμένη ἀπὸ ἕνα τραπεζί γιὰ νὰ μὴν πέση κάτω, τοῦ φώναξε:

— Ροβέρτε! Ροβέρτε!

Ο Ροβέρτος βρισκόταν πειὰ μπροστὰ στὴν πόρτα.

Η Φράγκα ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος του γρήγορα καὶ, ριχνοντας τὰ χέρια της γύρω ἀπὸ τὸ λαιμὸ του, τοῦ εἶπε:

— Δὲν ἀνακαλῶ ὅσα εἶπα! Ἔχε θάρρος! Ὅπως ἔσωσης τὴν Τερέζα, θὰ σώσω κι' ἐγὼ ἐσένα... γιατί εἶσαι ἀθῶος καὶ σ' ἀγαπῶ μέχρι λατρείας!

Εἶχε ἀκουσθῇ τοῦ προσώπου της ἐπάνω στοῦ προσώπου τοῦ μνηστήρα της κ' εἶχε ἀνασηκωθῇ στὶς ἄκρες τῶν ποδιῶν της γιὰ νὰ τὸν φτάσῃ...

Ο Ροβέρτος καταφιλοῦσε τὰ χρυσοῦ μαλλιά της Φράγκας, ἡ ὁποία, λίγο ἀκόμη, καὶ θάχανε τίς αἰσθήσεις της ἀπὸ τὴν συγκίνησί της.

— Ἐξαφνα, αἰσθάνθηκε ὅτι κάποιος τὴς ἔλυνε ἀπαλὰ τὰ χέρια καὶ τὴν τραβοῦσε ἀπαλὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά τοῦ Ροβέρτου.

Γύρισε νὰ διή ποιὸς ἦταν καὶ εἶδε τὸν κ. Ζερβαί.

— Κάνετε θάρρος, δεσποινίς! τὴς εἶπε ὁ ἀρχηγὸς τῆς Δημοσίας Ἀσφαλείας. Μὴν ἀπελπίζεστε!

Κι' ἐπειδὴ ἐκείνη εἶχε ἀπομείνει σαστισμένη, μὴ ξέροντας ποῖα ἐξήγησι νὰ δώσῃ στὰ λόγια του, ὁ κ. Ζερβαὶ ἐπρόσθεσε μὲ αἰσθητή φωνή:

— Στὶς προσπάθειές σας γιὰ νὰ σώσετε τὸν Ροβέρτο, δὲν θὰ εἰσάγετε μόνι... Ἀλλὰ σιωπή!...

Κι' ἔφερε τὸ δάχτυλό του στὰ χεῖλη του...

Η Φράγκα τοῦ ἔσφιξε τὰ χέρια μὲ δύναμι καὶ τοῦ εἶπε:

— Αὐτὸ δὲν εἶναι νελαστή στὴν κρίσι μου γιὰ σὰς...

Εκείνη τὴ στιγμή ἀκούστηκε ἀπὸ τὸν διπλανὸ ἀντιθάλαμο ἡ φωνὴ τοῦ κ. ντε Κομβρεμόν, ὁ ὁποῖος κουθέντιαζε μὲ κάποιον.

Η Φράγκα ρίχτηκε καὶ πάλι στὴν ἀγκαλιά τοῦ Ροβέρτου καὶ τὸν φίλησε γιὰ τελευταία φορὰ.

— Ποτὲ νὰ μὴν ἀμφιβάλλῃς γιὰ μένα! Ποτέ! τοῦ εἶπε.

Ο Ροβέρτος τὴν ξαναφίλησε καὶ αὐτὰς καὶ βρῆκε τὸ θάρρος ν' ἀπομακρυνθῇ. Μὰ πρὶν βῆθ' ἔξω, εἶπε στὴ νέα:

— Χάρις σὲ σένα, Φράγκα, θὰ ὑποφέρω τὰ πάντα χωρὶς νὰ στεναίω καὶ πάντοτε θὰ ἐλπίζω... Η ἀνάμνησίς σου θὰ μοὶ διῇ θάρρος καὶ ὑπομονή...

Καὶ βῆκε στὸν ἀντιθάλαμο.

Μὰ μόλις τὸν εἶδε ἡ Ναδίνα, ἡ ὁποία καθόταν σὲ μιά πολυθρόνα καὶ κουθέντιαζε μὲ τὸν Μωρίς ντε Κομβρεμόν, πεταχτηκε ἀπάνω σὰ νὰ τὴν εἶχε τινάξει κάποιος ἐλατήριο.

Τὸν κύτταξε ἐπὶ πολλὴ ὥρα στὰ μάτια μὲ μεγάλη προσοχή.

Επειτα, ξαφνικά, ἀνοιξε τὸ στόμα της σάν νάθελε νὰ μιλήσῃ...

Μὰ δὲν τὸ κατάρθωσε... Δὲν βρῆκε τὴ δύναμι νὰ βγάλῃ οὔτε ἕνα ῥῑ.

Ἀναστέναιε βαθεῖα, ἀπλῶσε μπροστὰ τὰ χέρια της καὶ καρφίστηκε πρὸς τὰ πίσω, σάν νὰ τὴν εἶχε χτυπήσει κανοὺς.

Ο Ροβέρτος τὴν κύτταξε ξαφνιασμένος.

Ἀπὸ καιρὸ, αἰσθάνονταν ἀντιπάθεια κι' ἀποστροφή γιὰ τὴν ὑπερέα ἐκείνη, ἡ ὁποία μονάχα μίσος εἶχε κατορθώσει νὰ ἐμπνεύσῃ στὶς δυὸ τόσο ὑπέροχες κόρες της.

Μόλις όμως εἶδε τὴ Ναδίνα σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι, κι' ἐνῶ ὁ κ. Κομβρεμόν ἔσκυβε ἀνήσυχος ἀπὸ πάνω της, ἔ-

νοίωσε κάποιον οἶκτο γι' αὐτή.

— Η δυστυχισμένη! εἶπε μὲ μιά παράδοξη συγκίνησι.

Οἱ ὑπηρέτες, τοὺς ὁποίους ἐν τῷ μεταξύ εἶχε φωνάξει ὁ ἀνακριτὴς, ἔφτασαν βιαστικοί.

Ο κ. ντε Κομβρεμόν, τὸν ὁποῖο τὰ καθήκοντά του καλοῦσαν ἀλλοῦ, δὲν μπόρεσε νὰ μὴν τοὺς πῇ, καθὼς ἀπομακρυνόντουσαν:

— Η δυστυχισμένη ταραχτηκε πολὺ βλέποντας τὸν δολοφόνου τῆς κόρης της.

Κ' οἱ ὑπηρέτες ἀπάντησαν:

— Τί φυσικώτερο!

ΜΕΡΟΣ Γ'
Ο ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΟΛΩΝ ΑΓΩΝΑ'
ΕΛΠΙΔΕΣ ΚΑΙ ΦΟΒΟΙ

— Φράγκα, εἶπε ἕνα πρωτὴ ἡ μὲς Σίμπιλ, γυρίζοντας ἀπ' ἔξω. Η νουνά σου γύρισε στὸ Παρίσι χθὲς τὴ νύχτα.

— Τὴν εἶδες;

— Ναί. Καὶ σὲ περιμένει.

— Τί της εἶπες;

— Τὰ πάντα. Ἀλλὰ μὴ χάνεις καιρὸ. Τὴν ἄφησα τρομερὰ ταραγμένη... αὐτὴν που δέχνηται τόσο ἀπαθὴς πάντα... Δὲν ξέρεις πόσο ταραχτικά κι' ἐγὼ ὅταν τὴν εἶδα σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι!

— Πηγαίνω τώρα ἀμέσως!

— Εἶπα στὸν ἀμαξά νὰ μὴν ξεζήσῃ, γιατί τὸ ὑπέθετα αὐτό.

— Εὐχαριστῶ. Ὡστόσο, ὅσο θὰ λείπω, μὴν ἀπομακρυνθῇς οὔτε στιγμή ἀπὸ τὴν Τερέζα.

— Μείνε ἡσυχη.

Μετά μισή ὥρα, ἡ Φράγκα βρισκόταν στὸ μέγαρο Γιάκουπεν κι' ἔτρεξε πρὸς τὸ διαμέρισμα τῆς νουνᾶς της.

— Αὐτὴ νουνά μου! Πολυαγαπημένη μου νουνά! φώναζε πέφτοντας στὴν ἀγκαλιά της Παυλίνας. Ἐμαθες τίς καινούργιες συμφορὲς που μὰς χτύπησαν!...

— Ναί, μοὺ τὰ εἶπε ἡ Σίμπιλ.

— "Ω! ἂν δὲν μὲ βοηθήσῃς σὺ, νουνά μου, ἂν δὲ μὲ σώσῃς... θὰ πεθάνω!

— Ἐλα! εἶπε ἡ βαρὼν Γιάκουπεν, χαϊδεύοντας τὰ μαλλιά της Φράγκας. Μὴν κάνῃς ἐσσι...

— Ἡσυχάζει!... Χρειαζέται ἀτάραξια γιὰ ν' ἀντιμετωπίσῃ κανεὶς τὴν τρομερὴ αὐτὴ κατάσταση.

— Μὰ εἶνε τρομερὸ! Εἶνε ἀφάνταστο!... φώναζε ἡ Φράγκα. Νὰ βλέπω νὰ κατηγορηθῇ ὁ Ροβέρτος, ὁ τιμωτέρως ἀνθρώπος τοῦ κόσμου, ὡς δολοφόνος!

— Ἡσυχάζει!... Χρειαζέται ἀτάραξια γιὰ ν' ἀντιμετωπίσῃ κανεὶς τὴν τρομερὴ αὐτὴ κατάσταση.

— Μὰ εἶνε τρομερὸ! Εἶνε ἀφάνταστο!... φώναζε ἡ Φράγκα. Νὰ βλέπω νὰ κατηγορηθῇ ὁ Ροβέρτος, ὁ τιμωτέρως ἀνθρώπος τοῦ κόσμου, ὡς δολοφόνος!

— Ἡσυχάζει!... Χρειαζέται ἀτάραξια γιὰ ν' ἀντιμετωπίσῃ κανεὶς τὴν τρομερὴ αὐτὴ κατάσταση.

— Μὰ εἶνε τρομερὸ! Εἶνε ἀφάνταστο!... φώναζε ἡ Φράγκα. Νὰ βλέπω νὰ κατηγορηθῇ ὁ Ροβέρτος, ὁ τιμωτέρως ἀνθρώπος τοῦ κόσμου, ὡς δολοφόνος!

— Ἡσυχάζει!... Χρειαζέται ἀτάραξια γιὰ ν' ἀντιμετωπίσῃ κανεὶς τὴν τρομερὴ αὐτὴ κατάσταση.

— Μὰ εἶνε τρομερὸ! Εἶνε ἀφάνταστο!... φώναζε ἡ Φράγκα. Νὰ βλέπω νὰ κατηγορηθῇ ὁ Ροβέρτος, ὁ τιμωτέρως ἀνθρώπος τοῦ κόσμου, ὡς δολοφόνος!

— Ἡσυχάζει!... Χρειαζέται ἀτάραξια γιὰ ν' ἀντιμετωπίσῃ κανεὶς τὴν τρομερὴ αὐτὴ κατάσταση.

— Μὰ εἶνε τρομερὸ! Εἶνε ἀφάνταστο!... φώναζε ἡ Φράγκα. Νὰ βλέπω νὰ κατηγορηθῇ ὁ Ροβέρτος, ὁ τιμωτέρως ἀνθρώπος τοῦ κόσμου, ὡς δολοφόνος!

— Ἡσυχάζει!... Χρειαζέται ἀτάραξια γιὰ ν' ἀντιμετωπίσῃ κανεὶς τὴν τρομερὴ αὐτὴ κατάσταση.

— Μὰ εἶνε τρομερὸ! Εἶνε ἀφάνταστο!... φώναζε ἡ Φράγκα. Νὰ βλέπω νὰ κατηγορηθῇ ὁ Ροβέρτος, ὁ τιμωτέρως ἀνθρώπος τοῦ κόσμου, ὡς δολοφόνος!

— Ἡσυχάζει!... Χρειαζέται ἀτάραξια γιὰ ν' ἀντιμετωπίσῃ κανεὶς τὴν τρομερὴ αὐτὴ κατάσταση.

— Μὰ εἶνε τρομερὸ! Εἶνε ἀφάνταστο!... φώναζε ἡ Φράγκα. Νὰ βλέπω νὰ κατηγορηθῇ ὁ Ροβέρτος, ὁ τιμωτέρως ἀνθρώπος τοῦ κόσμου, ὡς δολοφόνος!

— Ἡσυχάζει!... Χρειαζέται ἀτάραξια γιὰ ν' ἀντιμετωπίσῃ κανεὶς τὴν τρομερὴ αὐτὴ κατάσταση.

— Μὰ εἶνε τρομερὸ! Εἶνε ἀφάνταστο!... φώναζε ἡ Φράγκα. Νὰ βλέπω νὰ κατηγορηθῇ ὁ Ροβέρτος, ὁ τιμωτέρως ἀνθρώπος τοῦ κόσμου, ὡς δολοφόνος!

— Ἡσυχάζει!... Χρειαζέται ἀτάραξια γιὰ ν' ἀντιμετωπίσῃ κανεὶς τὴν τρομερὴ αὐτὴ κατάσταση.

— Μὰ εἶνε τρομερὸ! Εἶνε ἀφάνταστο!... φώναζε ἡ Φράγκα. Νὰ βλέπω νὰ κατηγορηθῇ ὁ Ροβέρτος, ὁ τιμωτέρως ἀνθρώπος τοῦ κόσμου, ὡς δολοφόνος!

— Ἡσυχάζει!... Χρειαζέται ἀτάραξια γιὰ ν' ἀντιμετωπίσῃ κανεὶς τὴν τρομερὴ αὐτὴ κατάσταση.

— Μὰ εἶνε τρομερὸ! Εἶνε ἀφάνταστο!... φώναζε ἡ Φράγκα. Νὰ βλέπω νὰ κατηγορηθῇ ὁ Ροβέρτος, ὁ τιμωτέρως ἀνθρώπος τοῦ κόσμου, ὡς δολοφόνος!

— Ἡσυχάζει!... Χρειαζέται ἀτάραξια γιὰ ν' ἀντιμετωπίσῃ κανεὶς τὴν τρομερὴ αὐτὴ κατάσταση.

— Μὰ εἶνε τρομερὸ! Εἶνε ἀφάνταστο!... φώναζε ἡ Φράγκα. Νὰ βλέπω νὰ κατηγορηθῇ ὁ Ροβέρτος, ὁ τιμωτέρως ἀνθρώπος τοῦ κόσμου, ὡς δολοφόνος!

—Τί; τὸν ρώτησε τέταρτος.
—Τί;... Ἐχομε τὸ παιδί του ἐδῶ πέρα...
—Καὶ σὺν τῷχομε;
—Νὰ τὸ βάλωμε στὴ θέσι τοῦ πατέρα του... κριτῆ.
—Μπρὲ ἀλήθεια! Νὰ τὸ βάλωμε κριτῆ. Ἀν καὶ μικρὸ
ἀκόμα, θὰ ξέρη νὰ εἰπῇ κάτι, ὡς παιδί τοῦ κριτῆ μας.
—Σπύρο! φώναξε—Σπύρο! Τί γίνεται ὁ Σπύρος τοῦ
κύρ Χρήστου;

Ὁ Σπύρος δὲν ἀκούονταν, τὸν εἶχε καταβάλει ὁ κόπος
τοῦ δρόμου, κι' ἄμα ἔφαγε, ἀκούμπησε στὸν τοῖχο κι' ἀπο-
κοιμήθηκε, ἔχοντας προσκέφαλο τὸ δισάκι του, στρώμα
τὴ βελεντζούλα του καὶ σκέπασμα τὴν κάππα του.

Ἡ πρότασις ν' ἀναθέσουν τὴν κρίσι στὸ παιδί, εἶχε γίνῃ
δεχτὴ ἀπ' ὅλη τὴ συνοδεία.

—Ναί, ναί! ἀκούονταν ἀνάμεσα στὶς κουβέντες τους, νὰ
ἐμπνήσωμε τὸ παιδί νὰ τοῦ κρίνῃ. Εἶνε παιδί τοῦ πατέρα
του...

Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ καρθανιοῦ, ὁ Ρόβας, ἀκούοντας ὅτι ἤ-
θελαν νὰ ἐμπνήσουν τὸ παιδί γιὰ νὰ κάμῃ τὴν κρίσι, καὶ
παίρνοντας τὸ πρᾶγμα γι' ἀστείον, τοὺς εἶπε:

—Τί λόγια, ὦρὲ, εἰν' αὐτὰ ποὺ λέτε; Ἀφήστε τὸ παιδί
νὰ κοιμηθῇ. Τί ξέρεῖ αὐτό;

—Ὅχι! ὅχι! φώναξαν πολλοί. Πρέπει νὰ ἐμπνήσωμε τὸ
παιδί.

Δυὸ-τρὶς ἄρχισαν νὰ ἐμπνούν τὸ παιδί, ποὺ κοιμῶταν
βαρεῖα. Ὑπνος παιδικίσσιος καὶ μάλιστα ὕστερα ἀπὸ δρό-
μο. Τοῦ φώναζαν καὶ τὸ τραβοῦσαν ἀπ' ἐδῶ κι' ἀπ' ἐκεῖ,
ἀλλὰ δὲν μπορούσαν νὰ τὸ ἐμπνήσουν. Τέλος τοῦ ἔβαλαν
ταμπάκο στὴ μύτη κι' ἔτσι φτερινίστηκε καὶ ἐμπήσε. Τὸ
παιδί ἀνοιξε τὰ μάτια του, κύτταξε γύρω-γύρω καὶ τὸ
πῆρε τὸ παράπονο.

—Γιατί παραπονιέσαι, ὦρὲ; τοῦ εἶπε ὁ Ρόβας.

—Ἐβλεπα στὸν ὕπνο μου, ὅτι ἤμουν
στὸ σπiti μου μὲ τὸν πατέρα μου καὶ
τὰ δέξεραι μου... Μάνα δὲν εἶχα.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ἄρχισε νὰ κλαίῃ.
—Μπρὲ κριτῆ ποὺ σοὺ τὸν διᾶλεξαν!
εἶπε μόνος του ὁ καρθανάρχης.

—Ξέρ'ς γιατί σὲ ἐμπνήσαμε, Σπύρο;
τοῦ εἶπε ἕνας ἀπὸ κείνους ποὺ τὸν ἐμ-
πνήσαν.

—Ποὺ νὰ ξέρω, εἶπε ὁ Σπύρος τρί-
βοντας τὰ μάτια του.

—Σὲ ἐμπνήσαμε γιὰ νὰ μᾶς κάνης
τὴν κρίσι τῆς φιλονεικίας.

Τὸ παιδί τὸν κύτταξε μὲ στόμα ἀνοι-
χτό.

—Μπρὲ, τί σὰς ἔφταιγε τὸ καμμένο
καὶ τοῦ χαλάσατε τ' ὄνειρο, εἶπε ὁ καρ-
θανάρχης.

—Ἄντε, παιδί μου, κρίνε τους, εἶπε
ὁ γεροντότερος ταξιδιώτης τοῦ καρθανιοῦ. Γνωρίζεις τὴν
αἰτία. Ἀπ' αὐτοῦ θὰ καταλάβουμε, ἂν θὰ γένῃς σὺν τὸν
πατέρα σου.

Τὸ παιδί καλοκάθησε σταυροπόδι κ' εἶπε στοὺς μαλλω-
μένους μὲ ὕψος ἀληθινοῦ κριτῆ:

—Ἐλάτε ἐδῶ!

Πῆγαν κ' οἱ δυὸ μπροστὰ του μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα.

—Ξέρετε ποὺ εἴμαστε; τοὺς ρώτησε σοβαρά.

Ὁ καρθανάρχης ἀνοίξε τὰ μάτια του, προσέχοντας ν' ἀ-
κούσῃ καλύτερα. Οἱ μαλλωμένοι δὲν μιλοῦσαν.

—Νὰ σὰς εἰπῶ ποὺ εἴμαστε. Εἴμαστε κακορροϊζικοί, δέ-
κα μέρες μακριὰ ἀπὸ τὸν τόπο μας' εἴμαστε ξένοι πεντά-
ξενοι! Δὲ μᾶς γνωρίζει κανένας ἐδῶ γύρα! Ἡ ξενιτεία
μᾶς ἀδερφώνει δλους...

Ὁ καρθανάρχης ἄρχισε ν' ἀποράῃ μὲ τὴ νοημοσύνη τοῦ
μικροῦ κριτῆ καὶ λέγει μέσα του:

—Μπρὲ, τὸ παληόπαιδο! Αὐτὸ εἶνε σοφό!>

—Θέλετε νὰ σὰς κάνω τὴν κρίσι; τοὺς ρώτησε, σοβαρά-
σοβαρά.

—Θέλομε, τοῦ ἀπελογήθησαν, κι' ὅσα μᾶς πῆς θ' ἀκο-
λουθήσωμε. Ἐτοί κανάμε καὶ στὸν πατέρα σου.

—Γιὰ νὰ σὰς κάνω τὴν κρίσι, πρέπει πρῶτα ν' ἀγκαλια-
σθῇτε καὶ νὰ φιληθῇτε κ' ὕστερα νὰ σὰς κρίνω.

Οἱ δυὸ μαλλωμένοι κύτταξαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον περιλυ-
ποῖ, σὰ νὰ ντρέπονταν νὰ κάνουν ἐκεῖνον, ποὺ τοὺς ἔλεγε.

Οἱ ἄλλοι βλέποντας τὸν διαταγμὸν τοὺς, τοὺς φώναζαν:

—Κάνετε, ὦρὲ, ὅπως σὰς λέγει ὁ κριτῆς! Τί καμαρῶ-
νατε!

Οἱ μαλλωμένοι ἀγκαλιάστηκαν καὶ φιλήθηκαν κλαίοντας.

—Πηγαίνετε τώρα! εἶπε τὸ παιδί. Τελείωσε ἡ κρίσι σας!
—Καὶ πῶς τελείωσε; εἶπαν πολλοί. Ὁ ἕνας κρατᾷ κι'

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΕΣ

ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

Τοῦ Ρίχτερ

"Ἦσουν ἕνα ὥραῖο παιγνίδι καὶ σ' ἀπόχτησα... Μία
τρελλὴ ἦσουν χαρὰ καὶ σ' ἔζησα...

Δυὸ μάτια ἦσουν μόνο... δυὸ μάτια ὄνειροπόλα, καὶ σ' ἐ-
κύττασα...

ὦ! πόσο τότε ἤμουν τρελλὸς γιὰ σένα...
Καὶ πόσο τώρα ποὺ τὸ σκέπτομαι στεναίω...

ὦ! εὐλογημένα χρόνια τότε... παρελθόν, ζωὴ, χαμένη
ἀγάπη... Χορεύοντας, γελώντας ἐξούσα...

Χαρὰ, τρελλὴ χαρὰ πῶς πέταξες ἀπὸ κοντά μου!
ὦ! ναί! Θυμᾶμαι! πόσο τὸ θυμᾶμαι.

"Ἦσουν ἐσὺ, μόνο ἐσὺ... Ἐσὺ ἦσουν, κόρη ὥραῖα, τὸ
παιγνίδι... Ἐσὺ καὶ ἡ χαρά... Καὶ ἡ εὐτυχία μου ἐσὺ...

Καὶ τώρα ψάχνω, καὶ ζητῶ καὶ τρέχω καὶ θέλω νὰ τὸ
μάθω καὶ νὰ τὸ ξέρω...

Τί ἦταν 'κεῖνο ποὺ μᾶς ἔκαιγε τοὺς δυὸ μας...
—Ἡ μυστικὴ ἐκείνη κι' ἀνεξήγητὴ αἰτία.

Καὶ σὺ γιατί —ὦ! νάξεραι γιατί!
Γιατί μακριὰ μου πέταξες ποὺλὶ μου...

Κι' ἀφήνοντάς με ἐδῶ μονάχο...
Σκληρὰ μου τσάκισες τὸ ὥραῖο αὐτὸ παιγνίδι...

Τὴν εὐτυχία πῆρες καὶ τὴν ἔφερες μαζὺ σου.
Καὶ τὴ χαρά...

Καὶ τὴν ζωὴ ἐπῆρες τώρα ἀπὸ κοντά μου...

ΜΙΑ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

Τοῦ Μπύργκερ

Μιά ἀνάμνησις εἶνε τώρα...
Ἦταν ἕνας καιρὸς, κάποια ἐποχὴ...

Τριαντάφυλλα, ὅλο ρόδα ὁ κῆπος ὀ-
λος...

Καὶ σὺ κοντά μου ἐσὺ.
Κι' ἐγὼ κοντά σου ἐγὼ...

Μέσα στὴν τόση ἀνάμνησι ἀπομένει...
Μέσα στὰ τόσα χρόνια ποὺ κύλησαν...

Τὰ μάτια σου —δυὸ μάτια μόνον μέ-
νουν...

Καὶ ἡ πρώτη ἐκείνη λέξις ποὺ τὸ στό-
μα σου κρυφα ψιθύρισε τὸ βράδυ ἐκεῖ
νο... Καὶ τίποτ' ἄλλο —ἐκτός ἀπὸ τὸ
νοῦ μου ποὺ ἄθελα γυρίζει πρὸς τὰ ἐκεῖ.

ὁ ἄλλος ἔχει νὰ λάθῃ.
—Τελείωσε, εἶπε τὸ παιδί. Ἡ διαφορὰ τους ἦταν τὸ μί-
σος. Ἀφοῦ μπῆκε ἡ ἀγάπη ἀνάμεσά τους, τὸ μίσος ἔφυγε
καὶ τὸ δίκαιο ἔρχεται μόνο του.

Καὶ πραγματικῶς, ἐκεῖνος ποὺ βαστοῦσε τὰ μισὰ χρή-
ματα, τὰ βγαλε ἀπὸ τὸν κόρφο του καὶ τὰ δώσε στὸν ἄλλο,
ποὺ τὰ ζητοῦσε, λέγοντας:

—Πᾶρ'τα, ἀδερφέ!

Κι' ἐκεῖνος ποὺ τὰ ζητοῦσε τοῦ ἀπελογήθηκε:

—Ὅχι, ἀδερφέ, ὅλα! Βάστα τὰ βρετικά σου. Κράτα ὅ-
σα θέλεις, κράτα τα κι' ὅλα...

—Ὅχι! ὅχι, εἶνε δικό σου βιό, εἶπε κείνος ποὺ τὰ εἶχε
βρῇ. Μακριὰ ἀπὸ μένα τὸ ἀδικο!

—Πᾶρ'τα, ὦρὲ, τοῦ φώναξαν οἱ ἄλλοι, ἀφοῦ σοὺ τὰ δι-
νει ὁ ἄνθρωπος.

Τὰ πῆρε τότε ἐκεῖνος καὶ τὰ ἔβαλε στὴ σακκούλα, κι' ἀ-
φοῦ τὴν ἔβαλε στὸν κόρφο του, ξαναγκαλιάστηκε καὶ ξα-
ναφιλήθηκε μὲ τὸν ἀντίθετό του.

—Εἶδε, Σπύρο! φώναξαν οἱ ἄλλοι. Εἶσαι ἀληθινὸ παιδί
τοῦ κύρ Χρήστου!

Καὶ πῆγαν ὅλοι καὶ τὸ φίλησαν τὸ παιδί καὶ τοῦ εὐχῇ
θῆκαν νὰ προκόψῃ.

Ὁ καρθανάρχης ὁ Ρόβας, ποὺ κοροϊδεύε πρῶτα τὸν μι-
κρὸ κριτῆ, πῆγε καὶ τὸν ἀγκάλιασε κι' αὐτὸς καὶ τὸν φί-
λησε, λέγοντάς του:

—Παιδί μου, νὰ μὲ σχωρέ'ς. Ἐγὼ εἶμαι μεγάλος στὰ
χρόνια καὶ σὺ μεγάλος στὸ νοῦ. Μία μέρα θὰ γίνῃς ἀφέντης.

Καὶ πραγματικῶς ἔζησε καὶ πρόκοψε, κι' ὅλοι οἱ συστα-
ξιδιώτες του ἔγιναν ὕστερα ἀπὸ λίγα χρόνια ὑπηρέτες του.

ΝΕΑ ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΨΩΜΙ ΤΟΥ ΕΧΘΡΟΥ

(Πολεμικὸ διήγημα τοῦ Τούρ-
κου συγγραφέως Μ. ΣΕΦΚΙ)

Τὸ χαλάζι τῶν σφαιρῶν ποὺ
περνοῦσαν δεξιά του ἔκανε τὸν
Μαχμοῦτ νὰ καταλάβῃ ὅτι λίγο
ἀκόμα ἂν ἔμενε σ' αὐτὸ τὸ μέρος,
θὰ πάθαινε ὅτι εἶχαν πάθει κ' οἱ
ἄλλοι σύντροφοί του στὴν περι-
πολο, ποὺ κοιτόνταν τώρα νεκροὶ
κοντὰ του.

Χαμήλωσε λοιπὸν λίγο τὸ κε-
φάλι του, σύρθηκε ἀριστερὰ κι'
ἐξαφνα γλύστρησε. Εἶχε πέσει
μέσα σὲ μιὰ θαθεῖα τρύπα, ποὺ
μύριζε φρέσκο μπαροῦτι. Τὴν
τρύπα αὐτὴ θὰ τὴν εἶχαν ἀνοίξει
χωρὶς ἄλλο τὰ κανόνια τῶν συμ-
μαχικῶν πολεμικῶν, ποὺ ὁ κα-
πνὸς τοὺς σκέπαζε πρὶν ἀπὸ λίγη
ῶρα τὸν ἥλιο. Ἀμέσως, μετὰ τὴν
πτῶσιν του, ὁ Μαχμοῦτ κύτταξε
σὺν ἀποδρακωμένῳ ὀλόγυρά
του, μὴ καταλαβαίνοντας τί εἶχε

γίνει. Ἀπὸ τὸ πρῶν, τόσες σφαῖρες εἶχαν σφυρίζῃ πλάϊ σ'
αὐτὰ του, τόσες ὀθίδες εἶχαν σκάσει πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι
του, ὥστε τὸ μυαλό του εἶχε χάσει πειθὴ τὴν ἱκανότητα ν'
ἐπιλαμβάνεται ἀμέσως τὰ γεγονότα. Ὡστόσο, κάποιο ἐν-
στικτὸν τὸν ἔκανε νὰ καταλάβῃ πῶς ἦταν λίγο πιὸ ἀσφαλισμέ-
νος τώρα, κι' ἐνοιῶσε τὸν ἐαυτὸν τοῦ πιὸ γαλήνιου. Γιὰ μιὰ
στιγμὴ, ἀκούμπησε τὸ κεφάλι του στὸ χέρι του κι' ἀνάσανε
μὲ ὅλη του τὴν ἡσυχία. Ἐφτάσε μάλιστα ὥς τὸ σημεῖο
να σκεφθῇ πῶς θὰ ἦταν ἐκτακτὰ ἂν εἶχε νὰ καπνίσῃ ἕνα
σιγάρο ἐκεῖ μέσα. Ἐπειτα ὅμως συνήλθε, σκέφθηκε τοὺς
σύντροφοὺς του, τὴ μάχη, ἄρπαξε τὸ ὄπλο του καὶ, ὀρμών-
τας, ἄρχισε νὰ σκαρφαλώνῃ στὸ τοῖχωμα τῆς τρύπας.

Ἡ τρύπα ὅμως εἶχε πολὺ βάθος καὶ τὸ μπῶτί του δὲν ἔφτα-
νε γιὰ νὰ πιαστῇ ἀπὸ τὸ χεῖλος τῆς. Τὰ πόδια του γλύστρη-
σαν δυὸ-τρὶς φορές στὴ μαλακὴ γῆ. Ἐπειτα, χρησιμοποι-
ώντας γιὰ στήριγμα τὸ κοντάκι τοῦ ὅλου του, σηκώθηκε
τὸ ἥλια καὶ τὸ κεφάλι του προσπέρασε λίγο τὴν κορυφὴ
τῆς γούδας... Ἀκούσε ὅμως τὸν τικ-τὰκ τῶν πολυβόλων, μα-
κάριε γρήγορα, γλύστρησε πάλι καὶ ξανάπεσε στὸ θάθος
τῆς γούδας.

Κατὰρὰ! μουρμούρισε. Ἀν ὅγῳ ἔξω, μὲ τὸ πρῶτο θῆ-
μα ποὺ θὰ κάνω, θὰ μὲ πετύχουν καμιὰ δεκαριά σφαῖρες.

Ἀπὸ πάνω του, γύρω ἀπ' τὴ γούδα, οἱ θράχοι χτυπημένοι
ἐπὶ τὰς σφαῖρες, τινάζαν τὰ συντρίμια τους δεξιά κι' ἀρι-
στερὰ μὲ δύναμι. Δεξιά, ἀριστερὰ, ἡ μπόμπες ἔσκαζαν ἡ μιὰ
ποὺ ἀπ' τὴν ἄλλη. Δὲν ἔλειπαν βέβαια κ' ἡ ὀθίδες, μὰ αὐ-
τὴς ἔσκαζαν λίγο μακρότερα.

Ἡ δὲ Μαχμοῦτ δὲν μπορούσε νὰ μείνῃ ἀκίνητος. Σκαρφα-
λώνοντας καθὲν ὅσο ὥς τὸ χεῖλος τῆς τρύπας, ἔβριχνε μιὰ μα-
κρὰ γύρα, πυροβολοῦσε ποὺ καὶ ποὺ κι' αὐτὸς κ' ἔπειτα,
πυροβολώντας προνοητικὰ τὸ κεφάλι του, ξανάπεφτε στὸ θά-
θος τῆς τρύπας, μπροστὰ στὴ φωτιά τῶν καταραμένων μυ-
νημάτων.

Πῶς ὥρες βάστασε αὐτό; Οὔτε ὁ ἴδιος δὲν ἤξερε, γιατί
δὲν εἶχε ρολόι. Μονάχα γιὰ ἕνα πρᾶγμα ἦταν βέβαιος: ἂν
οἱ καταραμένοι ἤλιος τοῦ Ἀδγούστου δὲν ἀποφάσιζε
ἐπὶ τῇ κερῇ κι' ἐξακολουθοῦσε νὰ καίῃ ἔτσι τὸ στήθος του,
θὰ πείνανε, ὅχι ἀπὸ τὶς σφαῖρες τοῦ ἐχθροῦ, μὰ ἀπὸ τῆ

δίψα.

Σὲ λίγο, ἡ φωτιά φάνηκε νὰ
λιγοστεύῃ κάπως, ἡ μᾶλλον ὁ ἐ-
χθρὸς ἔπαψε τὴ δική του κ' οἱ δι-
κοὶ μας ἄρχισαν τὸ κανονίδι. Τό-
τε ὁ Μαχμοῦτ ἄρχισε καὶ πάλι
νὰ σκαρφαλώνῃ στὸ θράχο. Μὰ,
καθὼς τὸ κεφάλι του ἔκανε νὰ
προβάλλῃ ἀπὸ τὸ χεῖλος τῆς τρύ-
πας, ἕνα ποδάρι πάτησε μέσα
στὸ κενὸ, ἔπειτα καὶ δεύτερο, κι'
ἕνα κορμί, ἕνας ἄνθρωπος, ἔπεσε
μέσα στὸ θάθος τῆς γούδας, πα-
ρασύροντας καὶ τὸν Μαχμοῦτ
στὴν πτῶσιν του.

Μὰ ὁ Μαχμοῦτ, καθὼς ἔπεσε
πάνω ἀπὸ τὸν ἀπροσδόκητο αὐ-
τὸν ἐπισκέπτη, σηκώθηκε ἀμέσως
κι' ἀρπάζοντας τὸ ὄπλο του, τὸν
σημάδεψε. Εἶχε δὴ ἀμέσως πῶς
δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς δικούς του.

Μὰ θεώρησε ἀσκοπο νὰ πυροβολήσῃ ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ ἄν-
θρώπου, ποὺ εἶχε κατακυλίσῃ μέσα στὴ γούδα καὶ ποὺ
θρῆσκονταν τώρα σωριασμένος κάτω, μὲ τὰ μούτρα στὸ χῶμα.

Ποῖος ὁ λόγος νὰ σκοτώσῃ ἀδικαιολόγητα ἕνα ἄνθρωπο,
ἔστω κι' ἂν ἦταν ἐχθρὸς; Ἐξ ἄλλου, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θρι-
σκόταν ὅπως ὅποτε στὴν ἐξουσία του.

Ἐπειτ' ἀπὸ λίγο, ὁ παρείσακτος γύρισε τὸ κεφάλι του
φοβισμένα. Χωρὶς νὰ θέλῃ, ἀπλώσε τὸ χέρι του πρὸς τὸ ὄ-
πλο του ποὺ εἶχε χωθῇ μέσα στὸ χῶμα, μὰ δὲν μπόρεσε νὰ
τὸ πάρῃ.

Οἱ δυὸ ἄντρες κυττάχτηκαν μιὰ στιγμὴ χωρὶς νὰ σαλεύ-
ουν.

Ἐπειτα ὁ ξένος στρατιώτης, γεμάτος χαρὰ γιατί ὁ ἄλλος
δὲν τὸν εἶχε σκοτώσει, γέλασε. Ὁ Μαχμοῦτ γέλασε κι' αὐ-
τός.

Ἦταν ἕνας νεαρὸς Γάλλος στρατιώτης, μὲ μαλλιά κα-
στανά, μὲ ὀμορφὰ γαλάνα μάτια καὶ μὲ λεπτὸ μουστάκι.

Ἐκανε μερικά νοήματα ποὺ ἤθελαν χωρὶς ἄλλο νὰ ποῦν:

—Τί θὰ γίνουμε;

Κι' ὁ Μαχμοῦτ τοῦ ἀπάντησε:

—Ὁ Θεὸς μονάχα τὸ ξέρει.

Ἐπειτα ὁ Γάλλος ἀπλώσε πρὸς αὐτὸν ἕνα κομμάτι ψωμί.

Μὰ ὁ Μαχμοῦτ τὸ ἀρνήθηκε στὴν ἀρχὴ κι' εἶδε τὸ ἀδελανό
παγοῦρι του, κάνοντας συγχρόνως μὲ νοήματα τὸ Γάλλο
νὰ καταλάβῃ πῶς τὸ λαροῦγγι του ἦταν φλογισμένο.

Ὁ Γάλλος τοῦ ἔδωκε τότε τὸ παγοῦρι τοῦ κι' ὁ Μαχμοῦτ
ἤπιε, ἤπιε ἀχόρταγα, ἔχοντας ὅμως πάντα τὸ δαχτυλὶ τοῦ
στὴ σκανδάλη τοῦ ὄπλου του.

Ἐπειτα, μοιρασθήκαν κι' ἔφαγαν κ' οἱ δυὸ μαζὺ τὸ ψωμί.

Μὰ οὔτε ὁ ἕνας, οὔτε ὁ ἄλλος εἶχε τὸ κουράγιο νὰ θῇ πρῶ-
τος ἀπὸ τὴν τρύπα. Ψηλὰ, ἂν καὶ εἶχε λιγοστεύῃ λίγο τὸ
τουφεκίδι, ἐξακολουθοῦσε, καὶ, ὅπως φαίνεται ἀπ' τὶς σφαῖ-
ρες ποὺ σφύριζαν ἐντελῶς πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια τους, ἡ
τρύπα τοὺς θρῆσκονταν ἀνάμεσα ἀκριβῶς ἀπὸ τὶς δύο ἐχθρι-
κὲς γραμμές. Ἡ δικὴ τους ἡ ἐχθρικὴ σφαῖρα, μπορού-
σαν νὰ τοὺς σκοτώσουν κι' αὐτὸ τοὺς ἔκανε νὰ μὴ θγαί-
νουν ἀπὸ τὴν τρύπα...

(Συνέχεια στὴ σελίδα 53)

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ ΚΙ' ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΑ

ΚΑ'

Πριν χαλάσης δέν φτιάχνεις.
 Άρκετά χρόνια μετά την έκδηλωση της οργανώσεως σωματοειών εθιμοευντο άστοχοι απόπειροι ιδρύσεως τοιούτων, που πολλές φορές προκαλούσαν και κωμικοτραγικές σκηνές. Υπάρχουν ακόμη στον Πειραιά αρκετοί από τους δραστές αυτής της συλλογοποιήσεως και είναι όλοι, μετά την ύφει της συλλογιτιδός των, πρώτης τάξεως πολίται και οικογενειάρχαι. Γιατί να τους πειράζουμε; Άς αφήσουμε τη σκόνη που έχει συσσωρευθή στα αρχεία των συλλόγων αυτών να σκεπάζη τα βιβλία των πρακτικών, τους καταλόγους των μελών, τις σφραγίδες και όλα τα σχετικά με τα ημερόθια αυτά σωματεία, που δημιούργησαν θόρυβον αντιστρόφως ανάλογο προς την βραχυτάτη ζωή των, όπως και μερικοί νάνοι έγγραφημυθοι αφήνουν φωνή που άμα την άκουη κανείς χωρίς να τους βλέπη, νομίζει ότι προέρχεται από γίγαντας, ο άλησμώνητος δικηγόρος, που σε κάθε βήμα του και σε κάθε πράξι του άφηνε τον τίτλο του τιμίου και του άφιλοκερδούς ανθρώπου, ίδρυσε την άδελφότητα της «Πειραικής Χερσονήσου». Δεν έζησε μακρόν χρόνον αυτό το σωματείο, έγινε όμως άφορμή να κατασκευασθή ο δρόμος που συνέδεσε την Φρεαττύδα με το Βασιλικό Περίπτερον και που είναι η έναρξις της εργασίας που κατέληξε στο σημερινό θαύμα της Καλλιπόλεως και των έξοχικών κέντρων που κοσμούν αυτό το τμήμα του Πειραιώς.

Άλλ' άς αφήσουμε αυτές τις απόπειρες των συλλόγων, όπως θ' αφήσουμε και τους συλλόγους που στερεώθηκαν, εργάζονται και άφελούν ώριμένους επαγγελματίες. Γι' αυτούς είναι φυσικόν ότι θ' άσασχοληθούν άλλοι που θα γράψουν την ιστορία της δημιουργίας του Πειραιώς. Έδώ τώρα μάς ενδιαφέρει το δ,τι έγινε από τους συλλόγους που είχαν προορισμό των την πνευματική και την καλλιτεχνική ανάπτυξη του Πειραιώς, που ως τη στιγμή της εμφάνισης αυτών των συλλόγων ήτο μία πόλις κατοικουμένη από καλούς και ύποδειγματικούς νοικοκυραίους, από κόσμον εργατικό και τίμιο και τίποτε περισσότερο.

Κοντά όμως στις προσπάθειες ιδρύσεως σωματειών ημεροβίων, που είχαν μοναδικό σκοπό να εξυπηρετήσουν άνόητες μικροφίλοδοξίες και να προμηθεύσουν εργασία στα τυπογραφεία για τα έπισκεπτήρια με τους τίτλους, διεξήγετο και η μεγάλη προσπάθεια της ιδρύσεως των σωματειών που είχαν προορισμό να εξυπηρετήσουν σκοπούς γενικωτέρους, την πραγματική πρόοδο του Πειραιώς.

Διάφορες πατριωτικές ενώσεις, προπάντων των ανηκόντων εις ύπόδουλα μέρη, προσέφεραν μεγάλες υπηρεσίες. Η Κρητική αδελφότης «Ομόνοια», με πρόεδρο τόν Βολωνάκην' η Ήπειρωτική αδελφότης, με πρόεδρο τόν Γ. Δάκαν' το τμήμα της εταιρείας «Ελληνισμός», με πρόεδρο τόν Ι. Ίωαννιδην και γραμματέα τόν πατριωτικώτατον Στενημαχίτη Στέφ. Μεζεβιδην και άλλα σωματεία με όμοιο σκοπό προσέφεραν μεγάλες υπηρεσίες και απελάμβαναν της γενικής προστασίας των Πειραιέων.

Σιγά-σιγά άρχισαν να εμφανίζονται τα επαγγελματικά σωματεία. Θυμίζω τόν «Σύνδεσμο των θεμαστών ο Στέφανων» που κατά το φθινόπωρο του 1903 έκηρυξε την πρώτη άπεργία και πέτυχε την πρώτη αύξησι του μισθοῦ των. Επικολούθησεν η Ίδρυσις του συλλόγου των ναυτῶν με μία άποτυχοῦσαν άπεργία το 1906 και τέλος ιδρύθηκαν το ένα μετά το άλλο τα σωματεία των λεητοποιών, των εργατῶν λιμένος και άλλων κλάδων.

Κατά το τέλος του 1906 ο Ανάργυρος Φαρδούλης με συνεννόησιν του την εφημερίδα «Άστραπή» του Κ. Γιολλάση, έγινε άρχηγός μιας γενικής άπεργίας που ενέκρωσε, αλλά και άνεστάτωσε ολόκληρον τόν Πειραιά για αρκετές ημέρες. Επικολούθησε μία μακρά δική ενώπιον του Πλημμελειοδικείου Άθηνων με πρόεδρον τόν ήδη πρόεδρον του Αρείου Πάγου κ. Α. Ζηλήμονα και εισαγγελέα τόν Κ.

ΤΟΥ κ. ΑΓΓΕΛΟΥ ΚΟΣΜΗ

Λυκουρέζον και μία καταδίκη του Φαρδούλη σε δύο μήνες φυλακή, την οποία εξέτισε στον Π. Στρατόνα. Η άποδολακίσις του που συνέπεσε την παραμονή της Πρωτοχρονιάς του 1907 προσέλαβε μορφήν άποθεώσεως και ο κόσμος των εργατῶν συνάδευσε αυτόν έν πομπή από τις φυλακές έως το σπίτι του επί της οδού Νοταρά στον Πειραιά. Έκτοτε όμως άνεκόπη γι' αρκετό καιρό η έκδηλωση των άπεργιών και η πειραϊκή δημιουργία άκολούθησε τόν δρόμο της άπρόσκοπτα.

Ο κόσμος των γραμμάτων και των τεχνῶν έκτός των μονομένων έμφανίσαν τον «Μουσικό Πειραικό Συνέσμου» και άλλων παρρομιών, που δεν έζησαν πολυ καιρό και δεν έσημείωσαν δράσι σημαντική, συνεκρότησε το «Καλλιτεχνικόν κέντρον» με μέλη τους Παύλον Νιρβάναν, Γεώργιον Στρατήγην, Καραγιάννην, Λάμπρον Πορφύριον και άλλους, αλλά του κέντρου αυτού η δράσις είχε περιορισθή στο να συγκεντρώνονται οι λογοτέχναι και οι ποιηταί της εποχής εκείνης στο οικημα του συλλόγου των χωρίς να εξωτερικεύουν την λειτουργία του με καμμία εξαιρετική δράσι. Ο πόλεμος τού 1897, άληθινή θύελλα, άνέκοψε κάθε διάθεσι προς δημιουργίαν πνευματικής ηνέσεως, που είχε άρχισι αρκετά ζωηρή κατά την εποχή εκείνη.

Τις ένθουσιώδεις έκδηλώσεις του λαού για την επίστρατση, για την καθημερινή άφιξη έθελοντῶν από όλα τα σημεία της ελληνικής πατρίδος, διεδέχη η φρονις

για την στέγασι και την περιθαλψιν των προσφύγων, που ήρχοντο από την Κρήτη κατά πυκνοτάτας ομάδας και κατελάμβαναν τα σχολεία, τα μεγάλα κτίρια, τις αίθουσες. Και έπηκολούθησε η άποστολή του στρατού και του στόλου στην Κρήτη και η έναρξις του έλληνοτουρκικού πολέμου με την τραγική έκθεσί του. Πώς ήτο δυνατόν να αίσθανθή διάθεσιν προς πνευματική κίνησι ο κόσμος των γραμμάτων του Πειραιώς; Ό,τι είχε άρχισι να κάνει την εμφάνισιν του άνεκόπη γι' άλλη εύκαιρία.

Το έθνικόν πένθος διέκοψε και τις παραστάσεις των θεάτρων και τις συναυλίες και τις διαλέξεις και την λειτουργία των σωματειών.

Ολόκληρο το 1897 παρήλθε πραγματικά σκοτεινό και θλιμμένο. Οι πρόσφυγες της Κρήτης και της Θεσσαλίας, οι έπιστρέφοντες στρατιῶται, οι τραυματίαι του πολέμου, τα πένθη για τους σκοτούμενους

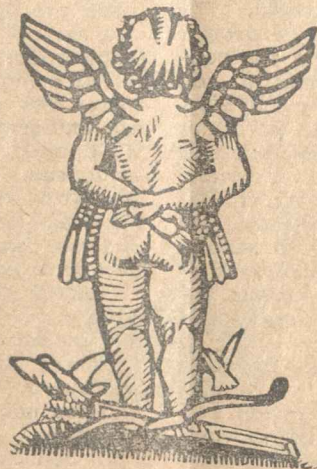
ή έσωτερική άναστατάσις, που μόνον όσοι την έζησαν κατορθώνουν να έχουν μία ιδέα πραγματικής περι αυτής, όλα αυτά είχαν σφίξει τόσο πολυ την ψυχή και την καρδιά του κόσμου, ώστε μπορεί κανείς να ίσχυρισθή ότι ολόκληρος ο χρόνος αυτός που άρχισε με τις πανεπιστημιακές παραχές κατά του καθηγητού Γαλθάνη με φρούραρχο του Πανεπιστημίου τόν Φανόν και με τα «Ζήτω ο πόλεμος», με τα όποια γέμιζε τους τοίχους της πρωτεύουσας και του έπιπυίου κάποιους Ζηρός και με συντριβήν, τελείωσε πένθος και με σταμάτημα κάθε έκδηλώσεως ζωής. Μόνον κατά τόν Δεκέμβριο του έτους αυτού μία όμάς νέων έπειτυχε και έδόθη άδεια να δώση μία παράστασι για έθιμνικόν σκοπό ο θιάσος του Μιχ. Άρνιωτάκη. Διετέθη μία αίθουσα στην Τρούμπα και ο γνηραίος Άρνιωτάκης έδωκε τόν «Ταρτούφο» του Μολιέρου.

Άργότερα, κατά τας άρχάς του 1898, άλλος θιάσος άπό έρασιονέχνας έδιδε από προχείρου σκηνής που έπηχθη στην αίθουσα του Ζαννείου Όρφανοτροφείου το δράμα «Πατρίς» του Σπ. Σημίτη.

Η παραστάσεις αυτές έγιναν άφορμή να πεισθή ο τότε δήμαρχος Τρ. Μουτζόπουλος να τελειοποιήση το Δημοτικό Θέατρο, από της σκηνής του όποιου παρήλασαν πολλοί έλληνικοί και ξένοι θιάσοι.

ΑΓΓ. ΚΟΣΜΗΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Συνέχεια.

ΟΤΑΝ Η ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΑΓΓΙΖΟΥΝ ΤΑ ΟΡΙΑ ΤΗΣ ΤΡΕΛΛΑΣ!

Η ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΕΣ ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΤΗΤΕΣ ΕΝΟΣ ΑΓΓΛΟΥ ΕΥΠΑΤΡΙΔΟΥ

('Η ζωή, ή μονομανίες και ο θάνατος του μαρκησιού Μπριτζγουότερ.)

Ο Σ γνωστόν, ή Άγγλία είναι ή πατρίδα των παράξενων, των ιδιοτροπιών, των μονομανιών. Κάθε Άγγλος, σεβόμενος τόν έαυτο του, πρέπει να έχη τουλάχιστον και μία έκκεντρικότητα, ή όποια θα τόν κινή να ξεχωρίη από τους λοιπούς συνανθρώπους του! Μεταξύ όμως όλων των έκκεντρικών Άγγλων τού ΙΗ' αιώνος ξεχώριζε για τις παραξενιές και τις μονομανίες του ο άμνηστος, ο θρυλικός μαρκήσιος Μπριτζγουότερ. Τού καταπληκτικού αυτού τύπου την βιογραφία θα σάς παραθέσουμε σήμερα, διαπισμένη με μερικά από τα πιο χαρακτηριστικά άνέκδοτα του.

...Στη μεγάλη και πολυτελή τραπεζάρια του μεγάρου του μαρκησιού Μπριτζγουότερ, ένα τραπέζι στρωμένο με δακτυλίσκους, έτοιμο να υποδεχθή τους καλεσμένους, φαντάζεσθε, όμως, την καταπληκτική του δοκιμασία όταν θα έπληροφορείτο ότι οι όμοιότατοι του μαρκησιού άνήκον

σε μία κατηγορία... λίγο ειδική. Περφονούσαν, λόγω χάριν, τους στοιχειώδεις κανόνες της καλής συμπεριφοράς. Συχνά, πολυ συχνά μάλιστα, γιατί ο μαρκήσιος έδινε τέτοια τραπέζια μεσημέρι - θράδυ, ένας από τους συνδαιτημόνας άρπαζε από το πιάτο ένα κόκκαλο και πήγαινε να τόν ροκανίση σε μία γωνία της τραπεζαρίας, περιφρονώντας τα λουλούδια και τα πιάτα από πορσελάνη. Θα έχετε καταλάβει, βέβαια, ότι οι καλεσμένοι του μαρκησιού ήσαν σκυλοι, που άντεπροσώπων όλες τις ράτσες!

Μάθε μέρα λοιπόν, επί ολόκληρα χρόνια, τα σκυλιά αυτά, καθισμένα σε άσφαρτάτα σε πολυτελή καθίσματα, συνέτρωγαν με τόν κύριο τους. Οι υπηρεταί περνούσαν από τόν λαμό τους πετούσε από άσπρη μπατίστα και στεκόντουσαν από πίσω τους, έτοιμοι να σπείσουν σε κάθε γρύλλισμα, για να ίκανοποιησουν τις επιθυμίες τους. Χάρις στην άσκησι και την δύναμι της συνήθειας, οι τετράποδες αυτοί προσκεκλημένοι τα κατάφεραν να συμπεριφέρονται στο τραπέζι όπως ήθελε καλά. Κάθε φορά, όμως, που ένα από τα σκυλιά αυτά, ύπακούοντας... στην φωνή του αίματος, άρπαζε ένα κόκκαλο και πήδουσε κάτω από το τραπέζι, τόν άντικαθιστούσε στη θέσι του... ο υπηρετής! Και άν τού σκυλι δεν έννοοσε να συμμορφωθή με τις ύποδείξεις της καλής συμπεριφοράς, ο μαρκήσιος διάταζε να τόν θάλουν, προς τιμιαν του, να τρώη μονάχο του, σ' ένα χωριστό δωμάτιο...

Αυτή ήταν μία από τις πιο χαρακτηριστικές μονομανίες του μαρκησιού Μπριτζγουότερ. Αυτή, τουλάχιστον, τόν κατέστησε διάσημο στην Άγγλία, σε μία χώρα δηλαδή στην όποια άφθονουν οι έκκεντρικοί τύποι. Μη φαντάζεσθε, όμως, πως ήσαν και ή μοναδική. Ο μαρκήσιος Μπριτζγουότερ, ο όποιος έγεννήθη στην Γλασκώδη στις άρχές του ΙΗ' αιώνος και ο όποιος ήταν τόσο πλούσιος ώστε να μπορεί να ίκανοποιήση και την πιο τρελή ιδιοτροπία του, είχε να παρουσιάση και άλλου είδους παραξενιές, έξ ίσου... γοητευτικές.

Κάθε μέρα, από τις 10 ως τις 11 πριν τόν μεσημέρι, ο μαρκήσιος συνήθιζε να κάνει έναν περίπατο στο Χάυδ-Πάρκ, με

Ο μαρκήσιος Μπριτζγουότερ και οι όμοιότατοι του.

τά πόδια, αδιάφορο άν είχε τέσσερα άμάξια και άν την εποχή εκείνη κανείς ευγενής δεν θα καταδεχότανε να θυγή έξω πεζή. Στόν περίπατο αυτόν, ο μαρκήσιος συνωδεύεταν από δύο υπερύψηλους θαλαμηπόλους, σαν να ήθελε να ειρωνευθή ο ίδιος τόν κοντό άνάστημά του, που δεν υπερέβαινε τόν ένα μέτρο και 30 έκατοστά. Ο ένας από τους θαλαμηπόλους κρατούσε ένα καλάθι γεμάτο ζαχαρωτά και ο άλλος ένα ραβδί. Όταν ο μαρκήσιος συναντούσε στο δρόμο κανέναν άγνωστο που τού ήταν συμπαθητικός, έσπρωνε με τόν άγκώνα του τόν υπηρετή που κρατούσε τόν καλάθι. Κι' έκεινος πλησίαζε τότε τόν άγνωστο και τού προσέφερε καραμέλες και γλυκύσματα! Άν πάλι ο Μπριτζγουότερ έβλεπε κανένα πρόσωπο που τού ήταν άντιπαθητικό, τότε σκουτούσε τόν θαλαμηπόλο με τόν ραβδί. Η χειρονομία αυτή έσήμαινε ότι ο υπηρετής έπρεπε να προσφέρη στόν κύριο του τόν ραβδί για να τού δώση έκείνος μερικές ξυλίες!... Έτσι μονάχα ξεθύβαινε ο μαρκήσιος για την δυσφορία που δοκίμασε άντικρύζοντας ένα άντιπαθητικό πρόσωπο!...

Μία μέρα, ο ζάπλουτος αυτός ευπατρίδης δανείστηκε, χωρίς λόγο και άφορμή, μία λίρα από τόν θυρωρό ενός μεγάρου της γειτονιάς του... Πέρασαν δυό, τρεις, τέσσερες μήνες και ο μαρκήσιος φαινότανε σαν να είχε λησμονήσει τόν μικρό χρέος του. Ένα άπόγευμα ο θυρωρός άπεφάσισε να σταματήση τόν ευγενή στο δρόμο για να τού υπενθυμίση, κομπιάζοντας και κοκινίζοντας από την ταρσχή του, την λίρα που τού είχε δανείσει - πόσον άσημαντο βέβαια για τόν Μπριτζγουότερ, αλλά σημαντικό δωροδότη για ένα φτωχό θυρωρό.

Ο μαρκήσιος τού ύποσχέθηκε να τού έξοφλήση σε λίγη ώρα τόν χρέος του. Και μόλις επέστρεψε στο μέγαρό του διάταξε να ζήσουν ένα από τα καλύτερα άμάξια του, ν' άνέβουν σ' αυτό τέσσαρες ίπποκόμοι, δυό μπροστά και δυό πίσω, με την έπίσημη λιβρέα τους, να τοποθετήσουν σ' ένα μεταξωτό μαξιλάρι μία λίρα και να την μεταφέρουν με αυτή την πομπή στο διπλανό-σπίτι για να την παραδώσουν στο θυρωρό!...

Ο μαρκήσιος Μπριτζγουότερ δεν μπορούσε έξ άλλου να ύποπρη την συντροφιά των άσθενών γυναικῶν.

Όταν έδινε γεύμα στο μέγαρό του, φρόντιζε να μη προσκαλή έκείνους που είχαν εξαθιομαλλούσες γυναίκες. Μία μέρα, όμως, την έπαθε με τόν πρεσβευτή της Ίσπανίας. Ο ξένος αυτός διπλωμάτης είχε φθάσει στο Λονδίνο προ τέσσάρων μόλις ημερῶν και ο μαρκήσιος θεώρησε ύπαχρέωσί του να τόν καλέση με μία δεξίωσι, πριν προφθάση να πληροφορηθή τόν χρώμα των μαλλιών της γυναίκας του. Σας είνε τώρα εύκολο να φαντασθήτε τόν τρόπο και την άπόγνωση που δοκίμασε ο Βρετανός ευπατρίδης όταν είδε τόν Ίσπανό πρεσβευτή να καταφθάνη, την ώριστην ώρα, συνοδευόμενος από την σύζυγό του - μία γυναίκα με χρυσάφια μαλλιά!...

Ο οικοδεσπότης έβρεθηκε τότε σε δύσκολη θέσι.

Ήταν βέβαια, πολυ άργά πιά για να πη στόν έπίσημο έπισκέπτη του να πάρη την γυναίκα του και να φύγη. Θα έδοκιμογυετό ένα σκάνδαλο, τόν όποιο ο μαρκήσιος ήθελε ν' άποφυγή με κάθε τρόπο. Έπειδή, όμως, τού ήταν έντελώς άδύνατο να καθήση στο τραπέζι έχοντας κοντά του μία εξαθιομαλλούσα γυναίκα, σκέφτηκε ότι τόν καλύτερο που είχε να κάμη ήταν να φύγη από τόν σπίτι του! Πήρε, λοιπόν, τόν καπέλο του κι' έφυγε άπαράτητος από τόν μέγαρο, χωρίς να λάβη τόν κόπο να είδοποιήση τους καλεσμένους του! Και γύρισε στο σπίτι, άργά τόν θράδυ, όταν είχαν φύγει όλοι οι προσκεκλημένοι, οι όποιοι δεν ήξεραν πως να έξη-

γήσουν την άκατανόητη διαγωγή του οικοδεσπότη!

Ο μαρκήσιος δεν είχε κανένα μέτρο στις πράξεις του. Ήταν ικανός να πετάξει μια κασάνα λίρες από το παράθυρο, καθώς και ν' αφήσει έναν άνθρωπο να πεθάνει της πείνας, ενώ θα μπορούσε να του δώσει δυο-τρεις πέννες και να τον βγάλει από την δυστυχία. Άδιαφορούσε για τα θάσσανα που δέρνουν την ανθρωπότητα και νοιαζότανε για τα σκυλιά του σαν να ήταν παιδιά του. Δυο φορές την ημέρα, οι τετράποδοι φίλοι του έκκεντρικού αριστοκράτου έβγαιναν περίπατο, συνοδευόμενοι από τους υπηρέτες των. Στόν γυρισμό, ο κύριός τους τα περίμενε στο κατώφλι της πόρτας με την λαχτάρα ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του, όπως μια στοργική μητέρα περιμένει τα παιδιά της να γυρίσουν από το σχολείο. Ένας κομμωτής και ο υπάλληλός του ήσυχολούτο αποκλειστικά με την περιποίηση του τριχωτάτος και των νυχιών των σκύλων του μαρκησίου.

Εκ παραλλήλου, όλα αυτά τα σκυλιά φορούσανε και... παπούτσια, κατασκευασμένα επί παραγγελία. Ο ιδιαίτερος τσαγκάρις του μαρκησίου παρουσίαζε κάθε χρόνο λογαριασμό δύο χιλιάδων λιρών, για τα παπούτσια των τετραπόδων πελατών του. Μά και ο μαρκήσιος συνήθιζε ν' αλλάζει κάθε μέρα και ένα ζευγάρι παπούτσια! Και τα «παλιά» — τρόπος του λέγειν, αφού είχαν φορεθί μονάχα λίγες ώρες — παπούτσια, τα τοποθετούσαν οι υπηρέτες στα ειδικά ράφια ενός μεγάλου δωματίου. Στο τέλος του χρόνου, ο μαρκήσιος μοίραζε τα παπούτσια αυτά στους φτωχούς της γειτονιάς του....

Ο ήμιπαράφων αυτός ευπατρίδης έφτασε σε θαυθ γήρας.

Σε ηλικία 88 ετών, εξακολουθούσε να διατηρή τις ίδιες μονομανίες που είχε και στην νεανική του ηλικία.

Μά, όσο περνούσανε τα χρόνια, άρχιζε να καταλαμύνεται από μια θρησκόληψία, η οποία άγγιζε τα όρια της παραφροσύνης. Φαντασθήτε: έφθασε μέχρι του σημείου να θάζη τους υπηρέτες του ν' απαγγέλλουν κάθε θράδυ μια νυκτερινή προσευχή πάνω... από τα κρεβάτακια των σκυλιών του!

Στην κλίνη της επιθανάτιου αγωνίας του, εξεδήλωσε ξαφνικά την επιθυμία να πιη ένα πόντος. Οι υπηρέτες του έσπευσαν άμέσως να εκτελέσουν την τελευταία θέλησή του. Μόλις άναψαν ένα σπύριο και το πέταξαν στο οινόπνευμα, που ρίχνουν συνήθως στο πόντος, μεγάλες φλόγες ύψώθηκαν πάνω από την κρεβατάνια γαθάθα. Ο μαρκήσιος είδε τις φλόγες αυτές και ψιθύρισε τρομαγμένος:

— Θεέ μου! από τώρα άρχισαν να με περικυκλώνουν η φλόγες της Κολάσεως!...

Και αυτό ήταν τα τελευταία λόγια του έκκεντρικού ευπατρίδου!

ΤΙΚ ΝΙΚ

ΕΣΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

Ο τζαμπατζής: Φίλε μου, δώσε μου ένα τσιγάρο.

Ο φίλος: Δεν έχω... Δεν θα ξαναγοράσω πια τσιγάρα.

— Γιατί; Θέλεις να το κόψης;

— Όχι, αλλά για να σε αναγκάσω να το κόψης εσύ.

Ο πελάτης, γεμάτος ευγνωμοσύνη πλησιάζει το γιατρό που τον θεράπευσε από μια σοβαρή αρρώστεια και του σφίγγει θερμά το χέρι.

— Γιατρέ μου, του λέγει, μ' έσωσες. Σου χρωστώ τη ζωή μου. Πώς θα στο ξεπληρώσω;

— Απλούστατα, του άπαντα φιλόφρονα ο γιατρός, με τέσσερα χιλιάρικά που μου χρωστάς για τις επισκέψεις μου!

Στο εστιατόριο:

Ο πελάτης: "Ελα δώ, γκαρσόν, το νερό που μου φέρες δεν είναι καθαρό..."

Το γκαρσόνι: Και τί θέλετε να σας κάνω κύριε! Το καθήκον το δικό μου είναι να πλένω τα ποτήρια! Δεν μπορώ όμως να πλένω και το νερό...

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΖΕΣΤΑ ΚΑΙ ΚΡΥΑ

Στη συνέλευση ενός φεμινιστικού συλλόγου ή δημότηρια καταλήγει ως εξής:

— Ποιός θα θριασκόταν ο άντρας σήμερα, αν δεν υπήρχε η γυναίκα;

— Στόν Παράδεισο! φωνάζει ένας άκροατής.

Στην αγορά:

Ο πελάτης: Και είναι φρέσκη αυτή η συναγρίδα;

Ο ψαράς: Δεν βλέπεις πως λάμπει το μάτι της;

Ο πελάτης: Αυτό δεν έχει νά κάνει. Και της πεθεράς μου τα μάτια πετούν φλόγες, αλλά είναι... μπαγιάτικη!

Μονόλογος φοιτητού:

— Τι άπαισία κατάστασις! Τις τελευταίες μέρες κατάντησε να μην έχω ούτε πεντάρα, ούτε και καμιά έλπιδα δανείου. Δεν μου άπομένει πια τίποτ' άλλο να κάνω, παρά να πάω στο... μάθημα.

Κάποιος πολιτικός που δεν έχωνε τους δημοσιογράφους έλεγε κάποτε σε κύκλο γνωρίμων, μεταξύ των οποίων υπήρχε και ένας δημοσιογράφος:

— Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί οι δημοσιογράφοι άσχολούνται με τους πολιτικούς, ενώ έμεις δεν άσχολούμεθα ποτέ με τους δημοσιογράφους.

— Και οι ζωολόγοι, παρετήρησε τότε ο δημοσιογράφος, άσχολούνται με τα ζώα, ενώ αυτά ούτε καν άσφύθηκαν ποτέ αν υπάρχουν ζωολόγοι!...

Η μαμά επιστρέψασα από μια επίσκεψη παρετήρησε ότι κάποιος είχε θάλει χέρι στο γλυκό. Άμέσως προσκάλεσε μπροστά της την τετραετίδα Μαρία και τον διετή Άλέκο:

— Ποιός έφαγε το γλυκό; ρωτά η μαμά...

— Όχι εγώ! λέει η Μαρία.

— Ούτε εγώ! άπαντά ο Άλέκος.

— Πέστε μου την άλληθεα!...

— Ο Άλέκος, μαμά, το έφαγε, λέει τότε η Μαρία!

— Όχι, μαμά, δεν το έφαγα εγώ, ψέματα λέει η Μαρία... δεν ήτανε μπροστά όταν το έφαγα!...

Κάποιος άσωτος θουτηγμένος στα χρέη περίμενε άνωμότως για να ξεχρεωθεί τον θάνατο της εκατονταετίδας μητέρας του.

— Λοιπόν, τον ρώτησε μία μέρα ένας από τος δανειστής του, πότε ξεφλοούμε;

— Πότε, πότε; Ξέρω και γώ; Ός τώρα πίστευα στην άπαρη αίωνίου μόνον πατρός, τώρα όμως άρχίζω να πιστεύω και στην ύπαρξη αιώνας... μητρός!...

Στο ρεστωράν:

Γκαρσόν, αυτό το πολυερικό είναι πολύ σκληρό. Θα είναι τουλάχιστον δεκαπέντε χρόνων.

— Από τί καταλαβαίνετε την ηλικία του, κύριε;

— Από τα δόντια.

— Μά ή κόττες δεν έχουν δόντια.

— Έχω όμως εγώ.

Λογική:

Ο Λεβύς: Ένα ζαχαροπλαστείο έζήτησε μία πάστα μήλο, αλλά όταν του την έφεραν την έγούρισε και το γκαρσόνι του συνέστησε να πάρη κρέμα. Αφού έφαγε την κρέμα πάει να φύγη χωρίς να πληρώση.

Το γκαρσόνι: Μά, κύριε, δεν έπληρώσατε την κρέμα σας.

Λεβύς: Δεν παράγγειλα εγώ την κρέμα. Σας είπα μία πάστα μήλο.

Το γκαρσόνι: Μά ούτε την πάστα μήλο την έπληρώσατε.

Λεβύς: Μά αφού δεν την έφαγα.

Το γκαρσόνι: Και ή κρέμα;

Λεβύς: Αυτή μου την έπροσέφεραν.

σείς. Σας εύχαριστώ πολύ.

Η υπηρέτρια στον μποέμ και

άκατάστατον άφεντικό της:

— Σηκωθείτε, κύριε, απ' το κρεβάτι. Το

σεντόνι σας χρειάζεται για να στρώσω το

τραπέζι!...

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

ΠΩΣ ΒΡΗΚΑΝ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥΣ ΟΙ ΚΑΛΙΤΕΧΝΑΙ ΜΑΣ

Η ζωή του κ. Β. Άργυροπούλου. Ο άνθρωπος που γεννήθηκε με φράκο... Αιχμάλωτος στο σωμα στραίου του Γκέρλις. Η έπιστροφή του στην Ελλάδα κ' η λαμπρή σταδιοδρομία του. Η κ. Γιώτα Λάσκαρη. Που έκαμε την πρώτη εμφάνισή της. Οι θρίαμβοί της στην Αίγυπτο και στην Ελλάδα. Το είδύλλιόν της, με τον κ. Άργυρόπουλο και οι ευτυχείς γάμοι των.

I

Πολλοί έχουν δίκιο όταν λένε ότι ο άνθρωπος είναι το πιο έκπληκτικό πλάσμα της δημιουργίας. Μπορεί να καταφέρει αληθινά θαύματα. Καμμία φορά όμως κυριεύεται από μια διαβολική τεμπελιά που τον κάνει άκομη να βαρύνεται να χασμουρηθί. Ωστόσο, μεταξύ αυτών υπάρχουν και προνομιούχοι τύποι. Κι' αυτοί είναι οι καλλιτέχναι. Οι καλλιτέχναι, δηλαδή, που έχουν ένα σκοπό στη ζωή τους κι' όνειρεύονται να φτάσουν κάπου. Είναι ικανοί αυτοί οι άνθρωποι να ξεθεώνονται στις πρόβες, να μελετούν εικοσιτέσσερες ώρες το ήμερονύχτιο και να διατηρούν πάντα το κέφι και την αίσιοδοξία τους. Για να πεισθίτε θα σας άναφέρουμε δυο τέτοια έκπληκτικά παραδείγματα καλλιτεχνών: τον κ. Β. Άργυρόπουλο και την σύζυγό του, την κ. Γιώτα Λάσκαρη.

Ο κ. Β. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

Υπάρχουν άνθρωποι με τόσο «φινέτσα», με τόσο μεγάλη κομψότητα στην εμφάνισή τους και με τόσο ευγένεια, που από προξενούν κατάπληξι. Όταν μιλούν, όταν βαδίζουν, όταν στέκονται, όταν χαιρετούν, όταν συζητάνε, νομίζει κανείς ότι έχουν βγή από ένα αυστηρό και υπερβολικά γαλαζοαίματο άνακτορικό περιβάλλον. Ένας τέτοιος άνθρωπος είναι ο έκλεκτος καλλιτέχνης μας κ. Β. Άργυρόπουλος. Όταν φορή το φράκο του είναι τόσο κομψός κι' έχει τόσο άερα στις κινήσεις του, ώστε νομίζετε ότι... γεννήθηκε με φράκο! Ναι, ναι, αυτή είναι ή άλήθεια. Το φράκο δεν είναι μία άπλη υπόθεση για την οποία δεν χρειάζε-

ται παρά μόνον ένας καλός ράφης. Μόλις το φορέσετε, αν δεν έχετε πάρει τον άέρα του κι' αν δεν έχετε μία φυσική ευγένεια, θα σταθήτε κορδαμένος σαν να έχετε καταπιη κανένα μπαστούνι. Τα πάντα θα σας στενοχωρούν, από το άσπρο παπιγιόν μέχρι τα έλαφρά λουστρίνια σας. Με τον κ. Άργυρόπουλο όμως δεν συμβαίνει αυτό το πράγμα. Είναι ο τύπος του πολιτισμένου ήθοποιού, του καλλιτέχνη που μπορεί να σταθή και στο πιο αυστηρό θέατρο της Εύρώπης. Γιατί αυτός, ο κ. Άργυρόπουλος, έχει και μεγάλο ταλέντο. Δεν παίζει το ρόλο ενός ήρωος. Τον δημιουργεί. Πολλές φορές εκείνος κρατάει ένα έργο. Ξέρει να ψυχολογή το κοινό του και του δίνει ό,τι του άρέσει. Ποτέ δε μία προστυχία. Ο κ. Άργυρόπουλος είναι ένας «φιλοταρσιμένος» καλλιτέχνης. Γι' αυτό κλόας το κοινό του θεάτρου του άποτελείται από ό,τι έκλεκτό έχει να επιδείξη ή Αθηναϊκή κοινωνία. Πώς όμως βρήκε το δρόμο του αυτού του καλλιτέχνη μας;

Η ιστορία του κ. Β. Άργυροπούλου είναι κάπως μυθιστορηματική. Ότι είναι σήμερα, το όφειλε περισσότερο στον ίδιο τον έαυτό του, — Κατάγομαι, μάς είπε, α-

πό θεατρική οικογένεια, γι' αυτό μου φαίνεται ότι δεν παρουσιάζω κανένα ενδιαφέρον για την δημοσιογραφική έρευνά σας. Πριν παίζω στο θέατρο ήμουν ήθοποιός. Κατόπιν έπήγα στο στρατό κι' όταν πάλι γύρισα στην Ελλάδα, συνέχισα την καλλιτεχνική καριέρα μου.

Τι μετριοφροσύνη!

Κι' ωστόσο, ό,τι κατόπιν μάς άφηγήθηκε με την φιλική συζητήσι που είχαμε άνοίξει με θέμα τη ζωή του ο κ. Άργυροπούλος, παρουσιάζει έξαιρετικό μάλιστα ενδιαφέρον.

Αυτός ο συμπαθής καλλιτέχνης μας είναι άνηψιός του παλαμάχου ήθοποιού του Βασιλικού Θεάτρου Περιίδου.

Κληρονόμησα, μάς εξωμολόγηθη, το ταλέντο του, ενώ ο γιός του θείου μου έγινε γεωπόνος, σεθόμενος τους άσπληρους νόμους της κληρονομικότητας και την γνώμη των κοινωνιολόγων, οι οποίοι υποστηρίζουν ότι τα παιδιά είναι άδύνατον να μοιάσουν του πατέρα τους. Και προκειμένου, λοιπόν, να γίνη ένας μέτριος ήθοποιός ο άδελφός της καλλιτέχνης Τζέννης Περιίδου, έγινε ένας περίφημος γεωπόνος. Για φαντασθήτε! "Αν ο πατέρας μου ήταν ένας σοφός μαθηματικός, να παρουσιάζόμουν κατόπιν εγώ με το ίδιο όνομα του και να κάνω εικοσι λάθη σε μία πρόσθεσι! "Ε, όχι! Αυτά τα πράγματα δεν θα μπορούσαν να συμβούν. Γι' αυτό το λόγο έχω και άναπαυμένη την συνείδησή μου. Ός καλλιτέχνης δεν έμοιασα του πατέρα μου, αλλά του θείου μου.

»Την θεατρική μου καριέρα την άρχισα, μάς ανέφερε, από το θέατρο της Μαρίκας Κοτοπούλη, ή οποία ήταν και ή δασκάλα μου. Έκαμα την εμφάνισή μου το 1910 και έπαιξα με τη Μάρικα ένα σωρό έργα ως το 1912. Κατόπιν έπήγα στο θέατρο της Κυθέλης κι' έμεινα σ' αυτόν ως το

1914 που ξέσπασε ο πόλεμος. Ξέρετε τί τρομερό πράγμα έγινε ο πόλεμος; "Α, δεν μπορείτε να το φαντασθήτε! "Ο έχθρος νομίζεις ότι σ' έχει προσκαλέσει σ' ένα χορό με τημφοσιμένων που σου ρίχνουν ένα δολοφονικό «κομφέτι» από θραύσματα όβιδων και καυτερές σφαίρες. Δεν προφταίνεις να σκεφθής, δεν προφταίνεις να χαμογελάσης. Δεν προφταίνεις να φωνάξης ούτε ένα «Ζήτω». Σωριάσεσαι κάτω της μέσα στις λίμνες του αίματος κι' άπάνω σου περιλούν όλοι οι άλλοι ήρωες. Σε πατούν με την λασπωμένη άρβύλα τους μ' άδιαφορία και προχωρούν στον μοιραίο δρόμο τους. Στόν πόλεμο είδα τις περισσότερες και πιο τραγικές μάσκες: τη μάσκα του τρόμου, τη μάσκα της παραφροσύνης, την μάσκα του ένθουςιασμού, την φοβερή μάσκα της λύσσας και της άγανακτήσεως. Κι' έπειτα ή άνθρώπινη άδυναμία: ή νίκη! Το γέλιο, ή χαρά, ή τρελή χαρά που δεν ξέρει κανείς αν θα διαρκέση μία στιγμή, μία μέρα ή ένα χρόνο. Έπειτα τα πάντα ξεχνιούνται. Ένα παρθεμιο στολίζει τα στήθη. Το βλέμμα λάμπει κι' ο άνθρωπος κυττάει τους άλλους από

(Συνέχεια στη σελίδα 52)

ΟΤΑΝ ΑΝΘΟΥΣΑΝ ΣΤΗ ΦΛΩΡΕΝΤΙΑ ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ Η ΤΕΧΝΗΣ...

ΤΑ ΣΥΖΥΓΙΚΑ ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΜΙΑΣ ΦΛΩΡΕΝΤΙΝΗΣ ΚΟΜΗΣΣΗΣ

(Η ιστορία του τραγικού γάμου της ωραίας Βεατρίκης Όλντερίγκι)

ΑΝΑΜΕΣΑ σ' όλες τις ωραίες γυναίκες που αποτελούσαν την Αύλη της θρυλικής Αικατερίνης των Μεδίκων, ξεχώριζε με την έκτακτη καλλονή, την ευφύια και την μορφώσι της η Βεατρίκη ντε Ροτεράν. Ισχυρή ενός ευγενούς από την Σαβόια, ο οποίος όμως έχασε τα κτήματα και την χρηματική περιουσία του σε τολμηρές επιχειρήσεις, η Βεατρίκη είχε την σπανία τύχη να την προσέξη η Αικατερίνη των Μεδίκων και να την πάρη κοντά της, στα άνακτορα του Λούβρου, έχοντας πάντοτε την υποστήριξη της βασιλομήτορος, η οποία της έδωσε τα μέσα να γίνει καλή μουσικός και τραγουδίστρια, να μορφωθεί όσο λίγες γυναίκες της εποχής της, να μάθη αρχαία ελληνικά, αστρονομία και λατινικά. Κι' έτσι, σε ηλικία δεκάξη ετών, η Βεατρίκη ήταν ξακουστή σ' όλη τη Γαλλία όχι μονάχα για τις γνώσεις της και τους καλούς τρόπους της, αλλά και για την ωμορφιά της.

Όταν μια κόρη διαθέτει τόσα προσόντα, είναι επόμενο να πολιορκηθεί από πολλούς γαμπρούς, αδιάφορο αν δεν έχει προίκα — όπως συνέβαινε με την Βεατρίκη. Και η εδουμένη της Αικατερίνης των Μεδίκων ήταν, πράγματι, περιζήτητη νύφη. Ευγενείς και διπλωμάτες, ποιητές και στρατιωτικοί την είχαν ζητήσει σε γάμο. Εκείνη όμως δεν φαινότανε διατεθειμένη να παντρευτεί, αν και πολλές από τις προτάσεις που της είχαν γίνει ήταν πολύ κολακευτικές γι' αυτήν. Τι περίμενε, λοιπόν, η ωραία Βεατρίκη; Απλούστατα: να την ζητήσει σε γάμο ο άρχων μιας ξένης, και πρό πάντος μικρής, περιφέρειας, για να μπορέσει η ματαιόδοξη αυτή γυναίκα να ξεχωρίσει ανάμεσα στις άλλες γυναίκες του τόπου, να είναι δηλαδή πρώτη και καλύτερη. Την ευτυχία αυτή δεν θα μπορούσε ποτέ να την αποκτήσει στο Παρίσι, όπου άλλες γυναίκες πού πλούσιες και από μεγαλύτερη οικογένεια θα σκέπαζαν τη δική της λάμψη...

Η ευκαιρία που ζητούσε η Βεατρίκη δεν άργησε να παρουσιαστεί. Της ήταν όμως γραστό να πληρώσει άκριτα την «ετυχία» της, να τιμωρηθεί σκληρά για την ματαιοδοξία της.

Μιά μέρα, ο μέγας δούξ της Φλωρεντίας έστειλε στο Παρίσι ως πρεσβευτή του, για να συνεννοηθεί με την Αικατερίνη των Μεδίκων για κάποια σοβαρή υπόθεση, τον Γκρατσιάνο Όλντερίγκι, άνεψιό του κόμητος Στρότσι. Ο Όλντερίγκι, γραμμένος στην Χρυσή Βίβλο της φλωρεντινής δημοκρατίας και έχοντας στενή συγγένεια με όλες τις άρχοντικές οικογένειες της Ιταλίας, θεωρούσε ως ίσους του μονάχα τους εξ αίματος πρίγκιπες. Νέος άκομη, υψηλόσωμος κι' επιβλητικός, σπάταλος όταν επρόκειτο να ικανοποιήσει μια ιδιοτροπία του, τρομερά φιλάργυρος όταν ήταν να βοηθήσει έναν φτώχο, δραστήριος, συνετός, έγκρατης και ανεπιλήπτου διαγωγής, ο Φλωρεντινός διπλωμάτης φαινότανε σαν να μην είχε άλλο κίνητρο των πράξεών του παρά την φιλοδοξία να διαπρέψει στην πολιτική. Ο κόμης Όλντερίγκι προσέξανε εξαιρετική έντοπως στην Βεατρίκη, από την πρώτη στιγμή της γνωριμίας των. Η τετραπέρατη κοπέλλα κατάλαβε ότι μονάχα ο Γκρατσιάνο ανταπεκρίνετο στο ιδανικό της. Ύψηρχε γι' αυτήν μεγαλύτερη ευτυχία από του να γίνει σύζυγος του πρωθυπουργού της Φλωρεντίας, η πρώτη άρχοντισσα του Πίττι, του κέντρου της κοσμικής κινήσεως μιας περιφέρειας φημισμένης σ' όλον τον κόσμο;... Η αλήθεια, βέβαια, είναι ότι την ανησυχούσε λίγο η παροιμιώδης φιλαργυρία του κόμητος. Αλλά την παρηγορούσε η σκέψις ότι, με τον καιρό, όταν θα παντρευόντουσαν, θα κατάρθωνε να διαρθρώσει το «έλαττωμα» αυτό του

σύζυγου της.

Και η Βεατρίκη άρχισε να δείχνει στον κόμητα ότι η συντροφιά του δεν της ήταν διόλου ουσαρπική. Απεναντίας, μάλλον... Στην αρχή, ο Όλντερίγκι νόμισε ότι η νεαρά Ισχυρή ήταν μια ελαφρόμυαλη και ότι θα μπορούσε να περάσει μαζί της μερικές ευχάριστες ώρες, τον καιρό που θα έμενε στο Παρίσι. Έπεσε όμως στα δίχτυα που του έστησε η Βεατρίκη, χωρίς να καταλάβει πως, εξετέθη μαζί της μέχρι του σημείου ν' αναγκάσει τον βασιλέα της Γαλλίας Έρικο να του υπενθυμίσει ότι είχε την υποχρέωση να παντρευτεί μια κοπέλλα, την οποία «εμυάλισε» και την έκανε να εγκαταλείψει την επιφυλακτικότητα που επιβάλλεται σε μια ακόλουθο της βασιλομήτορος... Ο κόμης δεν ήρθε την ούναμι να έναντιωθή στη βασιλική θέληση. Κι' ένα ωραίο πρωί έγιναν στην Παναγία των Παρισίων, με εξαίρετική επισημότητα, οι γάμοι του κόμητος Γκρατσιάνο Όλντερίγκι με την Βεατρίκη ντε Ροτεράν. Είχε πραγματοποιηθεί, επιτέλους, ο ζωηρότερος πόθος της φιλοδόξης Γαλλίδος.

Αλλά η Βεατρίκη δεν άργησε να μετανοήσει πικρά για την προτίμησή που έδειξε απέναντι του Γκρατσιάνο.

Ένα περίπου μήνα μετά τον γάμο τους, ο Μέγας Δούξ της Φλωρεντίας Κάσμος ο Α', κάλεσε κοντά του τον Όλντερίγκι, μετά την λήξη της αποστολής του στο Παρίσι. Μόλις

έφτασαν στη Φλωρεντία πρώτη δουλειά του κόμητος ήταν όχι να παρουσιάσει την γυναίκα του στον βασιλέα και στην ανώτερη κοινωνία της πόλεως, αλλά να... την κλειδώσει σ' ένα δωμάτιο του μεγάρου του, υπό την αυστηρή επίβλεψη τριών γραβιδιών! Η Βεατρίκη, η οποία άνημπονοούσε να διακριθεί στους χορούς και στις κοσμικές δεξιότητες της Φλωρεντίας, διεμαρτυρήθηκε στον σύζυγό της για την καταναγκαστική αυτή έγκλειψη. Ο Όλντερίγκι δικαιολογήθηκε, λέγοντας ότι δεν τολμούσε να την παρουσιάσει στον κόσμο, για να μη την δει ο Μέγας Δούξ, ο οποίος ήταν μανιώδης λάτρης των ωραίων γυναικών.

Και ο οποίος ασφαλώς θα συνεκινείτο από τα θέλησμά της, Βεατρίκης. Χαμένες πήγανε η Ικεσίες, η άπειλές και η διαμαρτυρίες της κομήςσσης. Ο σύζυγός της εξακολουθούσε να την έχει φυλακισμένη στο χρυσό κλουδί της.

Τους τέσσαρες πρώτους μήνες, ο κόμης έτρωγε μεσημέρι θράδυ μαζί με την γυναίκα του. Σιγά-σιγά όμως άρχισε να την παραμελή. Περνούσανε τώρα δλόκληρες εβδομάδες χωρίς να την δει. Ξαφνικά, ο άνθρωπος αυτός, που διεκρίνετο ως την εποχή εκείνη για την εγκράτειά του, έπεσε σε μια αχαλίνωτη διαφθορά! Πού ωφείλετο η ριζική αυτή αλλαγή; Κανείς δεν μπόρεσε ποτέ να εξιχνιάσει το μυστήριο αυτό. Και η κατάπληξις του κόσμου έφτασε στο κατακόρυφο, όταν μαθεύτηκε ότι ο κόμης Όλντερίγκι, φημισμένος ως τότε για την φιλαργυρία του, άρχισε να σπαταλά την περιουσία του σε άκατονόμαστα όργια!

Δεν θρέθηκε όμως κανείς να πη ένα πονετικό λόγο για την Βεατρίκη, για τον άπλουστατο λόγο, ότι η κόμηςσση φυλακισμένη πάντοτε, ήταν έντελως άγνωστη στη φλωρεντινή κοινωνία! Κάθε Κυριακή μονάχα η Βεατρίκη έβγαινε έξω, για να πάει ως την εκκλησία, συνοδευόμενη πάντοτε από τα τρία γραβίδια, άγρυπνους φρουρούς, που δεν την άφηναν να έλθει σ' επαφή με κανένα πρόσωπο!...

Η έκλυτη ζωή του κόμητος αποτελούσε πειρά το μοναδικό θέμα συζητήσεων σ' όλα τα κοινωνικά στρώματα της Φλωρεντίας. Ο Γκρατσιάνο, λησμονώντας την μεγάλη καταγωγή του και την κοινωνική θέσι του, αδιαφορώντας για το μέλλον του, γλεντοκοπούσε φανερά,

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΟΥ Κ. ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΙ

ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΜΑΣ ΦΑΓΗΤΑ

ΛΑΓΟΣ ΦΟΥΡΝΟΥ ΜΕ ΣΚΟΡΔΑΛΙΑ

(Επ'αναθήσει)

Κόβεται ο λαγός εις 4-5 μεγάλα κομμάτια και τον θάζουν μερικές ώρες στο ξύδι. Κατόπιν τον τηγανίζουν με πολύ καυτό λάδι. Τον θάζουν σε καραβάνα του φούρνου ή σε γκιουβέτσι πήλινο και ρίχνουν μέσα και το λάδι του τηγανιού, προσθέτοντας ακόμα λίγο, ώστε να ψηθή ο λαγός μέσα σε άρκετο λάδι. Προσθέτουν ακόμα και ένα ποτήρι κρασί—άρετσίνιο—ανάλογο αλατοπίπερο, και ψήνεται στο φούρνο με προσοχή, ώστε να μην ξεροψηθή. Έννοείται ότι αν είναι λαγουδάκι ψήνεται γρηγορώτερα, δηλαδή σε μία ώρα σχεδόν, αν όμως είναι γέρικος λαγός θα ψηθή έως μια-μια ώρα. Όταν στεγνώνη δέ το κρασί του, τον περιβρέχουμε με ακόμα με λίγο, ώστε να μη ξεραθή.

Τέλος αφού αποψηθή, έχουμε έτοιμη ανάλογη σκορδαλιά, την περιχύνουμε άπάνω σ' ο λαγό και τον αφήνουμε στο φούρνο ακόμα ως ένα τέταρτο της ώρας και τότε είναι έτοιμος για σερβίρισμα.

ΟΡΥΚΙΑ — ΜΕΛΙΤΖΑΝΕΣ

Διαλέγουν ανάλογες μελιτζάνες εις μέγεθος που να χωρή μέσα ένα όρτυκι, αφού ανοιχθή η μελιτζάνα, όπως γίνεται για γεμιστή. Τότε τηγανίζονται τα όρτυκια, αφού καθαρισθούν και κοπούν τα κεφάλια και τα πόδια τους — το τηγανισμά των γίνεται με λάδι εκλεκτό — και αφού τηγανισθούν τα θγάζουν σε πιάτο και τηγανίζουν στο ίδιο τηγάνι τις μελιτζάνες. Κατόπιν αλατοπιπερώνουν καλά τα όρτυκια και τις μελιτζάνες από μέσα και θάζουν σε κάθε μελιτζάνα από ένα όρτυκι. Τα θάζουν σε ταψάκι, τα περιχύνουν με το λάδι του τηγανιού και ψήνονται στο φούρνο επί μία σχεδόν ώρα.

ΟΡΥΚΙΑ ΤΗΓΑΝΙΤΑ

Αφού καθαρισθούν τα όρτυκια, τα σχίζουν εις δύο, στη μέση, με μαχαίρι ή ψαλίδι. Τα αλατοπιπερώνουν καλά και τα αραδιάζουν σε πιατέλα με το μέρος της κοιλίας προς τα επάνω και τα πασπαλίζουν με λίγη γαλέττα, ώστε να κολλήσει στο κάθε όρτυκι άρκετη στο μέρος του μέρος, πιέζοντας λίγο την γαλέττα με την παλάμη μας.

Κτυπούμε τότε 1 — 2 αυγά σε βαθύ πιάτο, με λίγο αλάτι μέσα. Έχουμε τηγάνι στη φωτιά με άρκετο πάχος—θούτρο και άφου κάψη καλά θούτουμε κάθε μισό όρτυκι στο αυγό και το τηγανίζουμε στο καυτό θούτρο, ώστε να πάρη ένα ξανθό χρώμα απ' έξω.

Με τον ίδιο τρόπο μπορούν να γίνουν και τρυγόνια, πρέπει όμως να είναι όλα νέα τρυγονάκια για να μην είναι σκληρά.

ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕΣ

Τ. ΑΜΙΜΗΤΑ

ΚΑΘΕΝΑΣ ΜΕ ΤΗ ΛΟΞΑ ΤΟΥ

Πολλοί έχουν μανία να κάνουν συλλογή από γραμματόσημα, από έργα τέχνης, από... άχι θάδες. Ο Γερμανός καθηγητής κ. Στέιντερ είχε άλλου είδους λόξα.

Από εξηκονταετίας έμαζευε... εξώφυλλα βιβλίων. Και κατάρθωσε στο διάστημα αυτό να συγκεντρώσει μίαν μοναδικήν ασφαλώς στον κόσμο συλλογήν από έβδομηντα δύο χιλιάδες εξώφυλλα, τα οποία έδωρησε πρό μηνός στο Μουσείον της Νυρεμβέργης.

ΣΧΟΛΗ ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ

Έναρξεις μαθημάτων από της 18 Οκτωβρίου. Όδος Βησσαρίωνος άρ. 8. Τηλ. 31-339.

Ζητήσατε κανονισμόν δωρεάν.

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

ΤΕΣΣΕΡΑ ΚΑΙ ΤΕΣΣΕΡΑ

Τέσσερα πράγματα είναι πάντοτε περισσότερα από ό,τι νομίζουμε: 1) Τα χρόνια μας. 2) Τα χρέη μας 3) Τα σφάλματά μας. 4) Οι έχθροί μας. Τέσσερα δέ λιγώτερα από ό,τι πιστεύουμε: 1) Η ευφύια μας. 2) Η έλπίς των κερδών μας. 3) Αι άρεταί μας. 4) Οι φίλοι μας.

ΑΘΑΝΑΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΗ ΗΓΙΑΙΑ

(Συνέχεια απ' το προηγούμενο)

Και η θεία μου, αφού στάθηκε μια στιγμή, εξακολούθησε:

— Έσθ, 'Αγνή, είσαι κορίτσι με κρίσι... Καί σὺ, Τρότ, έχεις κρίσι, μερικές φορές τουλάχιστον, γιατί δεν μπορώ να σοῦ ἀπευθύνω πάντα συγχαρητήρια γιὰ τὴν κρίσι σου. (Καὶ σὸτὸ σημείο αὐτὸ ἡ θεία μου μὲ κύτταξε κουνώντας τὸ κεφάλι της μὲ τὴν συνηθισμένη της ἑκφρασί). Μοῦ μένει λοιπὸν ἡ βίλλα πού μπορεῖ νὰ μοῦ δώσῃ ἐβδόμηνα λίρες εἰσόδημα τὸ χρόνο. Μποροῦμε νὰ βασιστοῦμε στὸν ἀριθμὸ αὐτό. Ἐπειτα —ἐξακολούθησε ἡ θεία μου, ὕστερ' ἀπὸ μιὰ μικρὴ διακοπὴ— εἶνε κι' ὁ Ντίκ. Ὁ Ντίκ ἔχει ἑκατὸ λίρες εἰσόδημα, μὰ, ἐννοεῖται, αὐτὸ τὸ ποσὸν προορίζεται γιὰ τὴν συντήρησί του. Θὰ προτιμοῦσα μὲ μεγάλη μου λύπη νὰ τὸν χωριστῶ παρὰ νὰ τὸν κρατήσω καὶ νὰ μὴν ξοδέσω αὐτὰ τὰ χρήματα ἀποκλειστικῶς γιὰ λογαριασμὸ τοῦ. Τί πρέπει νὰ κάνουμε ὁ Τρότ κι' ἐγὼ γιὰ νὰ ζήσουμε μὲ τὰ εἰσοδήματά μας; Τί λές καὶ σὺ, 'Αγνή, γι' αὐτό;

— Ἐγὼ, θεία μου, τὴν διέκοψα, λέω ὅτι πρωτίστως πρέπει νὰ κάνω κι' ἐγὼ κάτι.

— Μήπως ἐννοεῖς νὰ καταταχθῇς στὸ ναυτικὸ ἢ στὴν ξηρά; ρώτησε ἡ θεία μου ἀνησυχώντας τρομερά. Ἐναντιώνομαι ἀπολύτως σ' αὐτό. Θὰ γίνῃς εἰσαγγελεύς! Δὲν θέλω ξεροκέφαλους στὴν οἰκογένειά μου, κύριε!

Ετοιμαζόμενον νὰ τῆς ἀπαντήσω πὼς οὔτε κἀν εἶχα σκεφθῇ ἕνα τέτοιο πράγμα, ὅταν ἡ 'Αγνή ρώτησε ἀν τὸ διαμέριμά μου ἦταν νοικιασμένο γιὰ πολὺ ἀκόμα.

— Γι' αὐτὸ ἤθελα νὰ μιλήσω κι' ἐγὼ, ἀγαπητή μου, εἶπε ἡ θεία μου. Ἐχομε πληρώσει τὸ διαμέρισμα αὐτὸ γιὰ ἕξι μῆνες καὶ θὰ μπορούσαμε νὰ τὸ ὑπονοικιάσουμε. Μὰ δὲν βραίζομαι καθόλου σ' αὐτό. Θὰ μείνουμε ὅσο καιρὸ ἔχομε πληρώσει ἐδῶ κι' ἔπειτα θὰ πιάσουμε ἕνα οἰκονομικὸ δωμάτιο στὴ συνοικία...

Θεώρησα καθήκον μου νὰ τονίσω πόσο δυσάρεστο θὰ ἦταν γιὰ τὴ θεία μου νὰ ζῇ σὲ μιὰ κατὰστασι διαρκούς πολέμου μὲ τὴν κ. Κρούπ. Μὰ κείνη μοῦ ἀπάντησε πὼς ἦταν ἐτοιμὴ νὰ τρομοκρατήσῃ τὴν κ. Κρούπ ἐφ' ὅρου ζωῆς, ἀν τολμοῦσε νὰ τῆς φερθῇ ἐχθρικά.

— Φαντάζομαι, Τρότ, μοῦ εἶπε ἡ 'Αγνή διστάζοντας, πὼς ἀν εἶχες κάποια ἐλευθερία ἀπὸ τὸ γραφεῖο σου...

— Ἐγὼ ἀρκετὴ ἐλευθερία, 'Αγνή... Εἰμαι πάντοτε ἐλεύθερος ἀπὸ τίς τέσσερες ὡς τίς πέντε τὸ βράδυ κι' ἔχω καὶ τὸ πρωὶ ἀρκετὴ ὥρα διαθέσιμη...

— Μοῦ φαίνεται, εἶπε ἡ 'Αγνή, πλησιάζοντας σὲ μένα καὶ μιλώντας μου οἰγανά μὲ μιὰ φωνὴ τόσο γλυκεῖα καὶ τόσο ἐπαρρηλική, πού φαίνεται πὼς τὴν ἀκούω ἀκόμα, ὅτι δὲν θὰ εἶχες ἀντίρρηση ν' ἀναλάβῃς μιὰ θέσι γραμματέως...

— Καμμιὰ ἀντίρρηση, ἀγαπητή μου 'Αγνή!

— Σοῦ τὸ λέω αὐτό, ἐξακολούθησε ἡ 'Αγνή, γιατί ὁ δόκτωρ Στρόνγκ, ὁ παλιός σου δάσκαλος, πού ἀποσύρθηκε ὀριστικά ἀπ' τὸ ἐκπαιδευτήριό του, ἦρθε κι' ἐγκαταστάθηκε στὸ Λονδίνο... Καὶ ξέρω ὅτι ρώτησε τὸ μπαμπά μήπως ἔχῃ κανένα γραμματέα νὰ τοῦ συστήσῃ... Ὑποθέτω λοιπὸν ὅτι θὰ προτιμοῦσε νὰ ἔχῃ κοντά του τὸν ἀγαπημένο του μαθητὴ ἀπ' ὁποιοῦδήποτε ἄλλον...

— Ἀγαπητή 'Αγνή! φώναξα. Τί θὰ γινόμενον χωρὶς ἐσένα;... Εἶσαι πάντα ὁ καλός μου ἄγγελος! Ἐτσι σὲ βλέπω, ἔτσι σὲ σκέφτομαι πάντοτε...

Ἡ 'Αγνή ἀπάντησε μὲ τὸ χαριτωμένο της γέλιο ὅτι ἔνας μόνον καλὸς ἄγγελος ἦταν ἀρκετός (ὁποιοῦσε τὴ Ντόρα) κ' ὕστερα μοῦ θύμισε ὅτι ὁ δόκτωρ συνήθιζε νὰ ἐργάζεται στὸ γραφεῖο του, τὸ πρωὶ πολὺ γωρίς, κι' ἔπειτα τὸ βράδυ μετὰ τὸ φαγητό κι' ὅτι συνεπὲς ἡ ἐλεύθερος ὥρα μου τοῦ ταίριαζαν. Ἡ χαρὰ μου ἦταν μεγάλη, ὅχι μόνον γιατί θὰ κατάρθωνα ἐπὶ τέλους νὰ κερδίζω τὸ ψαμί μου, ἀλλὰ καὶ γιατί θὰ τὸ κέρδιζα κοντὰ στὸν παλιό μου δάσκαλο. Ἐτσι, ἔγραψα στὸν δόκτορα Στρόνγκ μιὰ ἐκτε-

νὴ ἐπιστολὴ, στὴν ὁποία τοῦ ἐξήγησα τὴν ἐπιθυμία μου καὶ στὴν ὁποία τὸν εἰδοποιοῦσα ὅτι θὰ περνοῦσα τὴν ἐπομένη τὸ πρωὶ στὶς δέκα ἀπ' τὸ σπίτι του. Ταχυδρόμησα τὴν ἐπιστολὴ αὐτὴ, χωρὶς νὰ χάνω οὔτε στιγμή.

Παντοῦ ὅπου βρισκόταν ἡ 'Αγνή, ἔβλεπε κανεὶς ἕνα εὐχάριστο σημάδι τῆς σωτηρίας παρουσίας της. Ἐτσι, ὅταν ξαναγύρισα ἀπὸ τὸ ταχυδρομεῖο βρήκα τὸ κλουβὶ μὲ τὰ πουλιὰ κρεμασμένο ὅπως ἀκριβῶς ἦταν στὸ παράθυρο τῆς βίλλας τῆς θείας μου, στὸ Ντούθρ. Ἡ πολυθρόνα μου ἦταν τοποθετημένη κοντὰ στὸ παράθυρο, ὅπως καὶ τῆς θείας μου. Μάντεψα ποιὸς τὰ εἶχε τακτοποιήσει ὅλα, ἀν καὶ τὰ πράγματα φαίνοντουσαν σὰν νὰ εἶχαν μπῆ στὴ θέσι τους μόνον τοὺς. Ἐπίσης μάντεψα ποιὸς εἶχε τακτοποιήσει τὰ ἀναστατωμένα βιβλία μου... Φαίνονταν παντοῦ πὼς ἡ 'Αγνή εἶχε βάλει τὸ χέρι της.

Ἡ θεία μου δείχτηκε πολὺ εὐνοϊκὴ γιὰ τὸν Τάμεσι, ὁ ὁποῖος ἔκανε πραγματικὰ καλὴ ἐντύπωσι κάτω ἀπὸ τίς ἀχτίνες τοῦ ἡλίου, χωρὶς ὥστόσο νὰ τὸν συγκρίνῃ μὲ τὴ θάλασσα πού ἀπλώνονταν μπροστὰ στὴ βίλλα της τοῦ Ντούθρ. Μὰ δὲν μπορούσε νὰ συχωρῇ τὴν καπνία τοῦ Λονδίνου, πού τὰ λέρωνε ὅλα, ὅπως ἔλεγε.

Σὲ κάποια στιγμή, ἀκούσαμε ἕνα χτύπημα στὴν πόρτα. — Θὰ εἶνε ὁ μπαμπάς, μοῦ εἶπε ἡ 'Αγνή χλωμαίνοντας, μοῦ ὑποσχέθηκε πὼς θάρθῃ.

Ἀνοίξα τὴν πόρτα καὶ εἶδα νὰ μπαίνει ὄχι μόνον ὁ κ. Γουϊκφιλντ, ἀλλὰ κι' ὁ Οὐρία Χήπ. Εἶχα πολὺ καιρὸ νὰ ἴδῃ τὸν κ. Γουϊκφιλντ. Περίμενα, ἔπειτα ἀπὸ ὅσα μοῦ εἶχε πῇ ἡ 'Αγνή, νὰ τὸν βρῶ πολὺ ἀλλαγμένο, μὰ μολὶς τὸν εἶδα δοκίμασα μὴ ἀληθινὴ ἀπογοήτευσί.

Ὅχι γιατί φαίνονταν πολὺ γερασμένος, ἀν κι' ἐξακολούθουσε νὰ ντύνεται πάντοτε ἀφογὰ καὶ κομψὰ ὅπως ἄλλοτε, ὄχι γιατί τὸ χρῶμα του εἶχε μιὰ νοσηρὴ κοκκινίδα καὶ τὰ μάτια του φαίνοντουσαν σὰν πλημμυρισμένα ἀπὸ αἷμα, οὔτε γιατί τὰ χέρια του σάλευαν μ' ἕνα νευρικὸ τρεμουλιασμα, τοῦ ὁποίου ἤξερα πρὸ χρόνων τὴν ἀφορμὴ. Οὔτε ἀκόμα γιατί εἶχε χάσει τὴν ὥραία του ἐμφάνισι καὶ τοὺς τρόπους του τοῦ ἀνθρώπου τοῦ κόσμου, γιατί ἐξακολούθουσε νὰ τὰ ἔχῃ.

Ἐκεῖνο πού μοῦ ἔκανε ἐντύπωσι ἦταν ὅτι παρ' ὅλη τὴν ὑπεροχὴ τῆς καταγωγῆς πού φαίνονταν πάντα ἀπάνω του, ἐξακολούθουσε νὰ ὑφίσταται τὴν κυριαρχία ἐνὸς δουλοπρεποῦς καὶ ἀθλίου πλάσματος σὰν τὸν Οὐρία Χήπ. Αὐτὴ ἡ ἀναστροφή στὶς ἀμοιβαῖες σχέσεις τοὺς —ἐξουσία ἐκ μέρους τοῦ Οὐρία, ὑποταγὴ ἐκ μέρους τοῦ κ. Γουϊκφιλντ— ἦταν γιὰ μένα ἕνα θέαμα πολὺ πῖο ὀδυνηρὸ ἀπ' ὅτι θὰ μπορούσα νὰ τὸ περιγράψω. Ἄν ἔβλεπα ἕνα ἄνθρωπο νὰ τὸν σέρνῃ μιὰ μαῖμου, τὸ πράγμα δὲν θὰ μοῦ φαίνονταν τόσο ἐξευτελιστικό.

Μὰ κι' ὁ Γουϊκφιλντ φαίνονταν νὰ τὸ ἀντιλαμβάνεται πολὺ καλὰ αὐτό. Καθὼς μῆκε μέσα ἔμεινε μιὰ στιγμή μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό, σὰν νὰ ἐνοιῶθε ὅλο τὸ βάρος αὐτοῦ τοῦ ἐξευτελισμοῦ. Αὐτὸ ὅμως βάστηξε πολὺ λίγο γιατί ἡ 'Αγνή τοῦ εἶπε μὲ γλυκύτητα:

— Μπαμπά, νὰ ἡ μὲς Τρότγουντ καὶ ὁ Τρότ, πού ἔχετε τόσο καιρὸ νὰ τοὺς δῆτε.

Ἐδῶσε τότε τὸ χέρι του στὴ θεία μου μὲ ὕφος στενοχωρημένο κι' ἔσφιξε τὸ δικό μου μὲ περισσότερὴ ἐγκαρδιότητα. Μὰ, κατὰ τὴν διάρκειά τῆς φευγαλέας καὶ στιγμιαίας αὐτῆς ταραχῆς, εἶδα ἕνα χαμόγελο νὰ διαγράφεται στὰ χεῖλη τοῦ Οὐρία. Ἡ 'Αγνή τὸ εἶδε κι' αὐτὴ, ὑποθέτω, γιατί ἔκανε μιὰ κίνησι γιὰ ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπ' αὐτόν.

Ἡ θεία μου τὸ εἶδε τάχα κι' αὐτὴ; Δὲν ξέρω... Κανένας δὲν μπορούσε νὰ μαντέψῃ τὰ αἰσθητά της, ὅταν δὲν τὸ ἤθελε ἐκεῖνη. Τὸ πρόσωπό της ἦταν τοῖχος χωρὶς παράθυρα. Ἐξαφνὰ, εἶπε μὲ τὸν συνηθισμένο της ἀπότομο τρόπο:

— Λοιπὸν, Γουϊκφιλντ, διηγήθηκα πρὸ ὀλίγου στὴν κόρη σου πόσο ἀνεπιτυχῶς προσπάθησα νὰ μεγαλώσω τὴν παρουσία μου, ἀπὸ τότε πού, βλέποντας ἐσὲ νὰ τὰ θαλάσσο-

ποῖς λίγο στὶς ἐπιχειρήσεις σου, ἔχασα τὴν ἐμπιστοσύνη μου καὶ δὲν τολμοῦσα πεινὰ νὰ σοῦ ἀναθέσω τὴν διαχείρισί της. Κάνανε συμβούλιο καὶ μοῦ φαίνεται πὼς θὰ τὰ βγά- λουμε πέρα καὶ σ' αὐτὴ τὴν ἀναποδιά. Ἡ 'Αγνή, μόνη της, ἀξίζει ὅσο ὅλη ἡ λογική.

Ἄν τολμῶ νὰ κάνω μιὰ παρατήρησι, εἶπε ὁ Οὐρία, στρι- σουρίζοντας, εἰμαι ἐντελῶς τῆς ἰδίας γνώμης μὲ τὴν μὲς Ἰππῆτου Τρότγουντ καὶ θὰ ἤμουν ὑπερευτυχῆς ἀν εἶχα τὴν δεσποινίδα 'Αγνή γιὰ συνέταιρό μου.

— Σοῦ φτάνει ὅτι ἔγινες ἐσὺ συνέταιρος τοῦ πατέρα της, ἀπάντησε ἡ θεία μου. Τί κάνεις κύριε;

Σ' αὐτὴ τὴν τελευταία ἐρώτησι πού ἔγινε μὲ πολὺ ξερό τόνο, ὁ Οὐρία ἀπάντησε πὼς ἦταν πῖο καλὰ, πὼς εὐχαρι- στοῦσε τὴ θεία μου καὶ πὼς ἔλπιζε νὰ εἶνε κι' αὐτὴ πολὺ καλὰ.

— Κι' ἐσεῖς, κύριε Κόπερφιλντ, ἐξακολούθησε, ἐλπίζω πὼς εἶστε καλὰ... Εἰμαι εὐτυχῆς πού σὰς βλέπω, κύριε Κό- περφιλντ, ἔστω κ' ὑπὸ τίς σημερινές συνθήκες... Κανείς ἀ- πό τοὺς φίλους σας δὲν θὰ ἤθελε νὰ σὰς δῇ ὑπ' αὐτὲς τίς συνθήκες... Ὡστόσο, δὲν ξεχνῶ ποτε ὅτι τὸ χρέμα δὲν κάνει τὸν ἄνθρωπο...

Καὶ λέγοντας αὐτὰ, μοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι, ὄχι ὅπως ὅλος ὁ κόσμος, μὰ ἀπὸ σεβαστὴ ἀπόστασι κ' ὑψώνοντας καὶ χα- μηλώνοντας τὸ χέρι σὰν νὰ ἦταν χεροῦλι ἀντλίας.

— Καὶ τί λέτε σεῖς γιὰ τὴν ὑγεία μας, κύριε Κόπερφιλντ; ἐξακολούθησε μὲ τὸν μελιστάλαχτο τόνο του. Δὲν βρίσκε- τε τὸν κ. Γουϊκφιλντ ἀνθηρότατο; Τὰ χρόνια περνοῦν σ' ἐ- μᾶς χωρὶς ν' ἀφήσουν ἴχνη, ἐκτός ἀπὸ τὰ θέληγτρα πού πρόσθεσαν στὴν ὁμορφιά τῆς δεσποινίδος 'Αγνῆς.

Κι' ἔπειτ' ἀπὸ τὸ κομπλιμέντο αὐτό, ἄρχισε νὰ στριφο- γυρίζῃ τόσο ἀνυπόφορα, ὥστε ἡ θεία μου, πού τὸν ἐκύτ- ταξε ὅση ὥρα μιλοῦσε ἐπίμονα, ἔχασε πειὰ τὴν ὑπομονὴ της.

— Μὰ πού νὰ τὸν πάρῃ ὁ διάβολος! ἔκανε σκληρά. Τί τὸν ἐπίασε λοιπὸν; Πάψε τίς ἐπιληπτικές σου κινήσεις, κύ- ριε;

— Σὰς παρακαλῶ, νὰ μὲ συγχωρήσετε, μὲς Τρότγουντ, ἀπάντησε ὁ Οὐρία. Ξέρω πὼς εἶστε νευρική...

— Ἀρσὲ μὲ ἡσυχν, εἶπε ἡ θεία μου θυμώνοντας. Τί εἶ- πες; Δὲν εἰμαι καθόλου νευρική... Ἄν εἶσαι χέλι, δὲν ἔχω καμμιὰ ἀντίρρηση... Μὰ ἀν εἶσαι ἄνθρωπος, προσπάθησε

νὰ συγκρατῇς τίς κινήσεις σου. Μὰ τὴν πίστι μου, ἐξακο- λούθησε μὲ ὕφος ἀγανακτισμένο, θὰ τρελλαινόμενον ἀν ἡ- μουν ὑποχρεωμένη νὰ ζῶ κοντὰ σ' ἕνα ἄνθρωπο πού μοιά- ζει μὲ τὴν -μποῦσον καὶ μ' ἔρπετο συγχρόνως!

Ὅπως καὶ πολλοὶ ἄλλοι στὴ θέσι του, ὁ Οὐρία Χήπ τὰ- χασε ἀκούγοντας αὐτὸ τὸν ἐξάφαιμο. Μὰ μοῦ εἶπε σὲ λί- γο ἰδιαίτερώς:

— Ξέρω, κύριε Κόπερφιλντ, ὅτι ἡ θεία σας, μολονότι εἶνε μιὰ λαμπρὴ κυρία, ἔχει χαρακτῆρα ζωηρό. Τὴν γνώ- ρισα πρὶν ἀπὸ σὰς τὸ καιρὸ πού ἤμουν ἕνας μικρὸς κι' ἀ- σήμαντος γραφεύς. Καὶ εἶνε πολὺ φυσικὸ νὰ μὴν ἔχῃ συνη- θίσει στὴν κοινωνικὴ μου ἀνύψωσι. Περίμενα μάλιστα νὰ τὴν βρῶ ἀκόμα πῖο προκατειλημμένη ἐναντίον μου. Ἡ ση- μερινή μου ἐπίσκεψις ἔχει ἀποκλειστικὸ σκοπὸ νὰ σὰς γνω- ρίσω ὅτι ἀν μπορούμε νὰ σὰς φανοῦμε χρήσιμοι ἡ μητέρα μου κι' ἐγὼ ἡ ὁ οἶκος Γουϊκφιλντ καὶ Χήπ, θὰ εἴμαστε πολ- λὲ εὐτυχεῖς. Φαντάζομαι πὼς κι' ἐσεῖς εἶστε τῆς γνώμης μου; εἶπε στὸν συνέταιρό του μ' ἕνα φριχτὸ χαμόγελο.

— Ὁ Οὐρία Χήπ, εἶπε ὁ κ. Γουϊκφιλντ μὲ φωνὴ μονότο- νη καὶ σὰν παρὰ τὴ θέλησί του, εἶνε πολὺ δραστήριος κι' ἐνεργητικὸς στὶς ὑποθέσεις. Ἐπιδοκιμάζω πλήρως τὰ λό- για του. Ξέρεις, Τρότ, ὅτι ἐνδιαφέρομαι γιὰ σένα ἀπὸ καιρ- ὸ. Μὰ καὶ νὰ μὴν ἦταν αὐτό, ἐπιδοκιμάζω πλήρως τὸν Οὐρία Χήπ!

— Ὡ! τί ἀνταμοιβὴ γιὰ μένα αὐτὴ ἡ ἀπόλυτη ἐμπιστο- σύνη! φώναξε ὁ Οὐρία Χήπ, σηκώνοντας ἕνα ἀπ' τὰ πόδια του μὲ κίνδυνο νὰ προκαλέσῃ νέον ἐξάφαιμο ἐκ μέρους τῆς θείας μου. Πραγματικά, νομίζω ὅτι ἀνακουφίζω λίγο τὸν κ. Γουϊκφιλντ ἀπὸ τὴν φασαρία τῶν ὑποθέσεων, κύριε Κόπερφιλντ.

Ὁ Οὐρία Χήπ εἶνε πολὺτιμος συνεργάτης γιὰ μένα, εἶπε ὁ κ. Γουϊκφιλντ μὲ τὴν ἴδια βαθεῖα φωνή. Μοῦ φαίνεται πὼς μ' ἀνακούφισε ἀπὸ ἕνα μεγάλο βάρος ἀπὸ τότε πού ἔγινε συνεταῖρος μου...

Ἡμουν βέβαιος ὅτι, καθ' ὑπόδειξιν αὐτῆς τῆς πονηρῆς ἀλεπούς, τοῦ ἴδιου τοῦ Οὐρία, ὁ κ. Γουϊκφιλντ μοῦ μιλοῦσε ἔτσι...

— Μπαμπά, δὲν θὰ φύγετε... εἶπε ἔξαφνα ἡ 'Αγνή. Θὰ φύγομε ἀργὰ μαζύ... Θὰ μᾶς συνοδεύσῃ κι' ὁ Τρότ. Ὁ πατέρας της κύτταξε τὸν Οὐρία. Τότε ἐκεῖνος εἶπε: — Ἐχω ἕνα ραντεβὸ ὑποθέσεων... Ἀλλοιῶς θὰ ἤμουν

ετύχης να μείνω κι' εγώ κοντά σας. Μά θ' αφήσω τον συνεταιρό μου κοντά σας να μ' αντιπροσωπεύει... Μις Τρόνγκ, τα ταπεινά μου σέβη... Μις 'Αγνή, δοῦλος σας!... Καληνύχτα σας, κύριε Κόπερφιλντ...

Κι' ο Ούρια, αφού είπε αυτά τα λόγια αποσύρθηκε, μορφαζοντας σαν μάσκα.

Μείναμε ακόμα δυο ὄρες κ' οι τέσσερες μιλώντας για το Καντέρμπουρ και για τα ευτυχισμένα χρόνια του παρελθόντος. Μόλις έμεινε μόνος κοντά μας, ο κ. Γουίκφιλντ ξαναβρήκε λίγο τον εαυτό του, αν κι' εξακολουθούσε να βρίσκεται σε μια κατάπτωση που δεν μπορούσε να την αποτινάξει ολότελα. "Εγινε εν τούτοις λίγο πρόσχαρος και μιά άκουσε με φανερά ευχαρίστησι να διηγόμεσται τα μικρά επεισόδια της παιδικής μας ηλικίας, από τα οποία θυμάτων πολλά. Είπε μάλιστα πως νόμιζε πως είχε ξαναγυρίσει σ' αυτό τον ευτυχισμένο καιρό, που ζούσε μόνος κοντά στην 'Αγνή και σε μένα και που καλύτερα θα ήταν να μην είχε αλλάξει... Είμαι βέβαιος πως το αντίκρουσμα του γλυκού προσώπου της κόρης του κ' η έπαφί του μικρού της χεριού πάνω στο μπράτσο του, του έκαναν άπεραντο καλό.

Η θεία μου, που την περισσότερη ώρα ήταν άπασχολημένη με την Πέγκωττι στο διπλανό δωμάτιο, δεν θέλησε νάρθ μαζί μας ως το σπίτι των Γουίκφιλντ. Μ' ένεβαρνε όμως να τους συνοδεύσω, κι' εγώ την υπάκουσα.

Δειπνήσαμε κ' οι τρείς μαζί. Μετά το φαγητό, η 'Αγνή που καθόταν κοντά στον πατέρα της, του έβαλε κρασί, όπως άλλοτε. "Εκείνος ήπιε ότι του έδινε η κόρη του, όχι περισσότερο. "Εάν παιδί— και καθήσαμε κ' οι τρείς μπροστά στο παράθυρο, ενώ το βράδυ απλωνόταν. "Οταν ένυχτωσε πειά, ο κ. Γουίκφιλντ ξάπλωσε σ' έναν σοφά. Η 'Αγνή του έβαλε ένα μαξιλάρι κάτω από το κεφάλι κι' έμεινε λίγη ώρα σκυμμένη από πάνω του. "Οταν ξαναγύρισε προς το παράθυρο, το σκοτάδι δεν ήταν και τόσο πυκνό για να μου κρύψει τα δάκρυα που έλαμπαν στα μάτια της.

Παρακαλώ το Θεό να μη με κάνει ποτέ να ξεχάσω την πιστή στοργή που μου έδειξε η 'Αγνή, κατά την εποχή εκείνη της ζωής μου. Μ' έκανε να πάρω τόσο καλές αποφάσεις, τόνωσε τόσο τη θέλησή μου με το παράδειγμα της, κατάρθωσε να διευθύνω τόσο καλά—άγνωσ πως, γιατί ήταν πάντα πολύ διακριτική και πολύ μετρίφρων για να μου δίνει συμβουλές—κατάρθωσε, λέγω, να διευθύνω τόσο καλά την ανυπόταχτη ὀρμή μου και την διστακτική αποφασιστικότητά μου, ώστε αν έκανα λίγο καλό και απέφυγα πολύ κακό, μου φαίνεται πως σ' εκείνη ανήκει όλη η τιμή γι' αυτό.

Και πως ήξερε να μιλά για τη Ντόρα, ενώ είμαστε καθισμένοι κ' οι δυο μέσ' στο σκοτάδι μπροστά στο παράθυρο! Πώς άκουγε τους διθυράμβους μου γι' αυτή, και πως επρόσθετε και τους δικούς της! Και πως κατάρθωσε να περιβόλη την μικρή μου αγαπημένη με μερικές άχτινες από το δικό της φως το τόσο άγνο, που έκανε τη Ντόρα να φαίνεται ακόμα πιο άθωα και πιο πολύτιμη στα μάτια μου...

Ω 'Αγνή, αδελφή της παιδικής και της νεανικής μου ηλικίας, αν ήξερα τότε αυτό που κατάλαβα αργότερα!

"Ήταν ένας ζητιάνος κάτω στο δρόμο την ώρα που έφυγα. Κι' ενώ κύτταξα το παράθυρο, σκεφτόμουν τα γαλήνια κι' άγγελικά μάτια της φίλης μου, μ' έκανε ν' ανασκίρτησω επαναλαμβάνοντας τα ίδια πάνω—κάτω λόγια της θείας μου:

—Είμαι τυφλός! Τυφλός! Τυφλός!

V

"Αρχισα την επομένη μέρα με μια νέα βουτιά στα ρωμαϊκά λουτρά, κι' έπειτα τράθηξα για το σπίτι του δόκτορος Στρόνγκ, στο Χίγκκς. Δεν ένοιωθα πειά συντριμμένο τον εαυτό μου. "Αντιμετώπιζα διαφορετικά από χθές την καινούργια μας δοκιμασία. Αυτό που έπρεπε να κάνω ήταν ν' αποδείξω στη θεία μου ότι δεν είχε φανή τόσο καλή σ' έναν άχαριστο. Αυτό που έπρεπε να κάνω, ήταν να μω' μ' ένα τσεκούρι στο χέρι στο δάσος των δυσκολιών και να χαράξω εκεί το δρόμο μου, ρίχνοντας κάτω όλα τα δέντρα που με χώριζαν από τη Ντόρα. Και βάδιζα με μεγάλη βήματα, με την συνείδηση ότι κι' αυτό ήταν ένας τρόπος να φτάσω γρηγορώτερα στο σκοπό μου.

"Οταν ξαναβρέθηκα στο δρόμο του Χίγκκς που μου ήταν τόσο γνωστός και τον οποίο ακολουθούσα τώρα, όχι πειά για διασκεδάσι, μου φάνηκε πως ολόκληρη η ζωή μου είχε αλλάξει. Μ' αυτή την καινούργια ζωή παρουσιάζονταν καινούργια σχέδια, καινούργιοι σκοποί. Η εργασία ήταν μεγάλη, μα η αμοιβή ανεκτίμητη. Η Ντόρα

ήταν η ανταμοιβή κι' έπρεπε να την κατακτήσω.

"Ενοιωθα τέτοιο θάρρος, ώστε βιαζόμουν νάρχισω να ρίχνω δέντρα μέσα στο δάσος των δυσκολιών για ν' αποδείξω την ικανότητά μου. "Ενοιωθα μεγάλη επιθυμία να ζητήσω από έναν γέρο που έσπαζε πέτρες στην άκρη του δρόμου, να μου δανείσει το σφυρί του μια στιγμή για νάρχισω να σκάσω μέσ' στο γρανίτη τον δρόμο που ώδηγούσε προς τη Ντόρα.

Σ' αυτή την κατάσταση βρισκόμουν, όταν είδα στο δρόμο ένα σπιτάκι που νοικιαζόταν. Μπήκα μέσα και το επιθεώρησα με προσοχή. Αυτό το σπιτάκι ήταν, δι' ακριβώς, χρειαζόταν στη Ντόρα και σε μένα. Είχε μπροστά ένα μικρό κήπο, όπου ο Ζίπ θα μπορούσε να τρέχει και να γυγίξει ελεύθερα, όπως οι πλανόδιοι πωλητάι μπροστά στα κάγκελλα του, και μια ὄμορφη κάμαρη ψηλά για την θεία μου. Ξαναβγήκα έξω περισσότερο ξαναμμένος και παραμμένος από ποτέ και συνέχισα τον δρόμο προς το Χίγκκς με τόση φόρα, ώστε έφτασα πολύ νωρίτερα από την ὁρισμένη ώρα. "Ετσι περιπλανήθηκα λίγο για να δροσιστώ, για να ήσυχάσω και για να γίνω πιο παρουσιασμός.

Η πρώτη μου φροντίδα, έπειτ' απ' αυτά, ήταν να ψάξω να βρω το σπίτι του δόκτορος Στρόνγκ. Δεν ήταν από το μέρος όπου κατοικούσε η κ. Στήρφορντ, μα από την άλλη μεριά της μικρής κοινότητας. "Οταν το ανάκαλψα, ξαναγύρισα, τραδηγμένος από μια δύναμι, στην οποία δεν μπορούσα ν' αντίσταθώ προς τον δρομάκο, όπου ήταν το σπίτι της κ. Στήρφορντ και κύτταξα πάνω από τον μαντρόθυλο του κήπου. Η κάμαρη του παλιού μου φίλου ήταν κατάκλειστη. Η πόρτες όμως της σέρρας ήταν δάνοιχτες κ' η Ρόζα Ντήρτλ, με το κεφάλι ακάλυπτο πηγαίνονταν κατά μήκος μιας άμμοστρωμένης άλλεας. Μου έκανε την εντύπωση ενός θηρίου ως την άκρη ενός μονοπατιού χλωπατημένου από το ίδιο, τρώγοντας συγχρόνως την καρδιά του. "Εφυγα αθόρυβα από το παρατηρητήριό μου, επιθυμώντας ν' απομακρυνθώ απ' αυτά τα μέρη και μετανοώντας γιατί είχα πάει ως εκεί.

"Οταν έφτασα στο σπίτι των Στρόνγκ, παλιά κι' ὄμορφη κατοικία, για την οποία ο δόκτωρ θά είχε κάνει πολλά έξοδα, αν έκρινε κανείς από τον πρόσφατο εξωραϊσμό της, τον είδα να κάνει τον περίπατό του στον κήπο με τις γκέτες του και το συνηθισμένο του κοστούμι, σαν να μη τον είχε διακόψει καθόλου από τον καιρό που ήμουν μαθητής του. Είχε ακόμα και τους παλιούς συντρόφους του γύρω του, γιατί ούτε τα δέντρα έλειπαν και δυο—τρία πουλιά περιφερόντουσαν στη χλόη, κυττάζοντάς τον με την άκρη των ματιών τους, όπως και τ' αδέρφια τους, άλλοτε, στο Καντέρμπουρ.

Ξέροντας πως θα έκανα χαμένο κόπο προσπαθώντας να προσελκύσω την προσοχή του από τόση απόσταση, άνοιξα χωρίς να χτυπήσω την καγκελλόπορτα και προχώρησα έσπρω του, έτσι που να συναντηθούμε, όταν θα έκανε μεταβολή. Και πραγματικά, όταν γύρισε με κύτταξε με ύψος αφηρημένο για μια στιγμή: ήμουν, χωρίς άλλο, πολύ μακριά από τις σκέψεις του. "Επειτα το καλόδωλο πρόσωπό του εξέφρασε πολύ μεγάλη χαρά, και μου άρπαξε τα δυο χέρια.

—"Εί φώναζε. Μά εσύ, αγαπητή μου Κόπερφιλντ, έγιγες κιόλας άντρας! Τι κάνεις;... Χαίρω πολύ που σε βλέπω... Στ' αλήθεια, αγαπημένο μου παιδί, μεταμορφώθηκες έντελώς!... Σε άφησα παιδάκι και σε ξαναβλέπω άντρα...

Το εξέφρασε την έλπιδα πως ήταν καλά, καθώς και η κ. Στρόνγκ.

—Ναι, βέβαια! Είπε ο δόκτωρ. Η "Αννι είναι πολύ καλό και θά γοητευθί άμα σε ιδί. Είσαι ακόμα ο εύνοσμένος της... Μοι το ξανάπε χθές το βράδυ, όταν της έβρισκα το γράμμα σου. 'Αλήθεια, θυμάσαι τον Τζάκ Μάλντον, τον ξάδελφο της γυναίκας μου, Κόπερφιλντ;

—Θαυμάσια, κύριε.

—Το φαντάζομαι, συνέχισε ο δόκτωρ. Κι' αυτός είναι πολύ καλός!...

—Ωστε ξαναγύρισε; τον ρώτησα.

—Από τις 'Ινδίες; Ναι!... Δεν μπόρεσε να συνήθισι στο κλίμα τους. Και την κ. Μάρκλεχαμ, την πεθερά μου, τη θυμάσαι;

Πώς ήταν δυνατόν να ξεχάσω τον Γερο· Στρατηγό μέσα σε τόσο λίγο καιρό.

—Η κ. Μάρκλεχαμ, εξακολούθησε ο δόκτωρ, ήταν πολύ ανήσυχη για λογαριασμό του, η φτωχή γυναίκα. Τον έβλεπα λοιπόν πίσω, κ'ι το βρήκαμε έδω μια καλή θεούλα που το άρραει πολύ.

Γνώριζα καλά τον Τζάκ Μάλντον, για να καταλάβω άμεσαως ότι η θέσις αυτή είχε λίγη δουλειά και καλό μισθό.

Ο δόκτωρ, συνεχίζοντας τον περίπατό του, με το χέρι του στον ὄμο μου και με το πρόσωπό του γεμάτο καλωσύνη γυρισμένο προς το δικό μου, επρόσθεσε:

—Τώρα, αγαπητή μου Κόπερφιλντ, σε μιλήσουμε λίγο για σένα. Το πιστεύεις, φαντάζομαι, ότι η πρότασίς σου μου προκάλεσε την μεγαλύτερη ευχαρίστησι. Μά δεν νομίζεις ότι θά μπορούσες να βρής μια καλύτερη θέσι; Είγες τόσο λαμπρές επιτυχίες στο λυκείο μας... Είσαι προωρισμένος για ένα μεγάλο μέλλον... Τα θεμέλια είνε γερά: Μπορεί να χτίσι κανείς απάνω, δι' τι θέλει... Δεν θά ήταν λοιπόν ένα μεγάλο κρίμα για σένα να αφιερώσης την ὥρα σου νεότητι στην καχεκτική εργασία που σου προσφέρω;

Εγώ τότε, γεμάτος ὀρμή, εξώρκισα τον δόκτωρ να δεχθί την αίτησί μου, πενθυμίζοντάς του άλλωστε ότι είχα κιόλας ένα έπαγγελμα.

—Ναι, ναι, είν' αλήθεια, απάντησε, "Εχεις ένα έπαγγελμα και εξακολουθείς την εξάσκησί σου για να τελειοποιηθής σ' αυτό... "Ετσι το πράγμα διαφέρει... Μά, αγαπητή και νεαρό μου φίλε, τί είνε έδδομήντα λίρες που θά κερδίσης το χρόνο κοντά μου;

—Αυτό το ποσόν θά διπλασιάζη το εισόδημά μας, δόκτωρ.

—Θέε μου, έκανε ο δόκτωρ. Ποιός θά το πίστευε; Η αλήθεια είνε ότι τα κέρδη σου δεν θά είνε άποκλειστικώς περιωρισμένα στις έδδομήντα λίρες το χρόνο... Θά κάνω ασφαλώς κι' ένα έτησιο δώρο στο νεαρό μου φίλο που θά χρησιμοποιώ ως γραμματέα μου.

—'Αγαπητή μου διδάσκαλε, του απάντησα, έχω κιόλας τόσες υποχρεώσεις σε σάς ώστε δεν θά μπορούσα ποτέ να παραδεχθώ!

—Μά όχι! "Οχι!... με διέκοψε ο δόκτωρ. Τί υπερβολικός που είσαι!... Λοιπόν, θά εργασθής κοντά μου... Μά με την συμφωνία ότι την ήμερα που θά βρής μια καλύτερη θέσι δεν θά διστάσης να μ' αφήσης για να την πάρης... Μοι δίνεις το λόγο σου;

—Σας δίνω το λόγο μου, κύριε δόκτωρ! του απάντησα.

—Λοιπόν, είμαστε σύμφωνοι, μου ξανάπε χτυπώντας με στον ὄμο.

—Και θά είμαι είκοσι φορές πιο ευτυχισμένος, επρόσθεσα για να του κάνω μια άθωα κολακεία, αν η εργασία μου μου επέτρεπε να σάς βοηθάω στο λεξικό σας...

Ο δόκτωρ στάθηκε, με χτύπησε πάλι στον ὄμο χαμογελώντας και είπε:

—Ναι, φίλε μου, το μάντεψες! Πρόκειται για το λεξικό.

Μά και για τί άλλο θά μπορούσε να ήταν;... Η τσέπες του ήταν γεμάτες από χειρόγραφα του λεξικού... "Ενα άρμα λεξικού αναδινόταν απ' ὄλο του το είναι... "Οπως μου είπε, από τότε που είχε εγκαταλείψει το λυκείο, η ἔρνασία του προχωρούσε γρήγορα. Η πρωϊνές κ' η βραδυνές ὄρες που είχα διαθεσίμες του ταίριαζαν θαυμάσια, γιατί τις άλλες ὄρες τις χρησιμοποιούσε για τόν περίπατό του. "Επρόσθεσε κατόπιν ότι κάποια άταξία επικρατούσε στα γαργιά του, γιατί ο Τζάκ Μάλντον που είχε προσφερθί μόνος του να του χρησιμεύει ένα διάστημα ως γραμματέας, τα είχε θαλασρώσει λίγο. Μά θά τα τακτοποιούσαμε όλα και θά προχωρούσαμε γρήγορα. "Οταν αρχίσαμε τη δουλειά, ανακάλψα ότι η συνεργασία του Τζάκ Μάλντον ήταν πολύ πιο καταστρεπτική απ' ότι φαντάζομουν, γιατί όχι μόνο είχε κάνει διάφορα λάθη, αλλά και είχε ζωγραφίσει στρατιωτάκια και κεφάλια γυναικών στα χειρόγραφα του δόκτορος. "Ετσι βρέθηκα σ' έναν αληθινό λαβύρινθο.

Ο δόκτωρ φαινόταν κατενθουσιασμένος που θά με είχε ως συνεργάτη για το μεγάλο του έργο κι' αποφασίσαμε ὄχι να αρχίσουμε την άλλη μέρα στις έφτα το πρωί. Θά εργαζόμαστε δυο ὄρες κάθε πρωί και δυο—τρείς ὄρες κάθε βράδυ, εκτός από τα Σάββατα που μου έδινε άδεια. Η Κυριακές, φυσικά, ήταν επίσης η μέρες αναπαύσεως: αυτοί οι ὄροι μου φάνηκαν πραγματικά θαυμάσιους.

Αφού τα συμφωνήσαμε όλα και μείναμε απόλυτως ικανοποιημένοι κ' οι δυο, ο δόκτωρ μ' έστειλε στο σπίτι για να χαρηστώ τη γυναίκα του, την οποία βρήκα να ξεσκονίζει βιβλία μέσα στο καινούργιο γραφείο του συζύγου της, διακαίμα που μονάχα σ' αυτό το είχα.

ΕΞΕΔΟΘΗ

και άπεστάλη εις τα ὄψιπρακτορεία

"Η ΑΥΓΗ ΝΤΕ ΝΕΒΕΡ"

Του ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ πατρός

Ζητήσατέ την και από τα γραφεία μας.

Διά τους έν 'Αθήναις Δρ. 10

Διά τους έν ταίς επαρχίαις > 12

συμπεριλαμβανομένων και των έξόδων ταχ. αποστολής.

Καίμα που μονάχα σ' αυτό το είχα.

Είχαν άργήσει προς χάριν μου να προγευματίσουν και καθήσαμε στο τραπέζι μαζί. Μόλις όμως άρχίσουμε να τρώμε, μάντεψα από το ύφος της κ. Στρόνγκ ότι κάποιος είχε έρθει. Πραγματικά, ένας καθάλλαρης φάνηκε μπρός στην καγκελλόπορτα, μπήκε σαν στο σπίτι του στη μικρή αλλη, κρατώντας το άλογο από το χαλινάρι, το έδεσε σ' ένα νάν κρέμασμένο στον τοίχο της ρεμίζας και μπήκε στην τραπεζαρία με το μαστίγιό του στο χέρι. "Ήταν ο Τζάκ Μάλντον.

—Ο Τζάκ!... Ο Κόπερφιλντ! είπε ο δόκτωρ κανοντας τις συστάσεις.

Ο Τζάκ μου έσφιξε το χέρι χωρίς πολλή έγκαρδιότητα και μ' ένα προσατευτικό ύφος που δεν μου άρεσε καθόλου.

—Προγευματίστε, κύριε Τζάκ; τον ρώτησε ο δόκτωρ.

—Δεν προγευματίζω σχεδόν ποτέ, κύριε, απάντησε ξαπλώνοντας σε μια πολυθρόνα. Το πρόγευμα είνε για μένα μια άγγραία.

—Υπάρχουν νέα σήμερα το πρωί; ρώτησε ο δόκτωρ.

—Κανένα, κύριε, απάντησε ο Τζάκ Μάλντον. Διάσασα στην έφημερίδα ένα άρθρο για τούς ανθρώπους που πεθαίνουν της πείνας στις βόρειες επαρχίες. Μά θά υπάρχουν πάντα άνθρωποι που θά πεθαίνουν της πείνας και που θά παραπονιούνται.

Ο δόκτωρ πήρε ύφος σοβαρό και είπε σαν ναθελε ν' άλληξη θέμα συζητήσεως:

—Ωστε δεν υπάρχουν νέα;

—Μπα! Η έφημερίδες είνε γεμάτες από την περιγραφή μιας δολοφονίας... Μά γίνονται κάθε μέρα δολοφονίες και δεν τά διάσασα...

Τόση άδιαφορία για τα έργα και για τά πάθη των ανθρώπων δεν ήταν ακόμα της μόδας εκείνη την εποχή. Πάντως δεν συνετέλεσε καθόλου ώστε να εξυψώση τον Τζάκ Μάλντον στην εκτίμησί μου.

—"Ήρθα να δώ αν η "Αννι θά ήθελε να πάη στην ὄπερα απόψε, είπε ο Τζάκ γυρίζοντας προς την ξαδέλφη του. Είλε η τελευταία καλή παράστασις της σαιζόν και παίζι μια πρίμα που πρέπει να την άκούσης. Τραγουδάει ὄπεροχα.

Ο δόκτωρ, τόν ὄποιο ένθουσίαζε κάθε τι που θά μπορούσε να ευχαρίστηση την γυναίκα του, γύρισε προς αυτήν και της είπε:

—Πρέπει να πάς, "Αννι! Πρέπει να πάς!...

—"Οχι, μά την αλήθεια, είπε εκείνη. Προτιμώ να μείνω στο σπίτι, το προτιμώ περισσότερο...

Χωρίς να κυττάξη τόν ξάδελφό της, γύρισε προς μένα για να με ρωτήση τί κάνεις η 'Αγνή, ποτε θά την έδλεπε, μ' ένα ὄφος τόσο ταραγμένο, ώστε αναρωτήθηκα πως ο δόκτωρ ήταν δυνατόν να είνε τόσο τυφλός, ώστε να μην αντιλαμβάνεται τίποτε...

Μά δεν έβλεπε τίποτε. Της είπε με καλωσύνη πως ήταν νέα, ότι έπρεπε να διασκεδάση και να μην ζαλίζεται με τη συντροφιά ενός γέρου γκρινιάρη σαν κι' αυτόν. "Εξ άλλου, επρόσθεσε, έλπιζε να τού τραγουδήση όλα τά κομμάτια που θ' άκουγε. "Επέμεινε λοιπόν να δεχθί η γυναίκα του την πρόσκλησι του Τζάκ Μάλντον και προσκάλεσε τόν τελευταίο να γευματίση μαζί του.

"Επειτα ο Μάλντον έφυγε για να πάη, ὁποθέτω, στη δουλειά του, αν και έφυγε με το ὄφος ανθρώπου που τίποτε δεν τόν βιάζει.

"Ήμουν περίεργος να μάθω, την άλλη μέρα το πρωί, αν η κ. Στρόνγκ είχε πάει στο θέατρο. "Εμαθα πως δεν έπληξε. "Απεναντίας, είχε πάει να δῇ την "Αγνή κ' είχε πείσει και τόν σύζυγό της να την ακολουθήση. Κι' έπειδή η βραδυά ήταν γοητευτική, μου είπε ο δόκτωρ, είχαν ξαναγυρίσει κ' οι δυο πεζοί ανάμεσα από τούς άγρούς. "Αγαρήθηκα τότε κατά πόσο η "Αννι θά δεχόταν την πρόσκλησι του Τζάκ Μάλντον αν η 'Αγνή δεν βρισκόταν στο λονδίνο, κι' αν η φίλη μου εξάσκησε σ' αυτή, όπως και σε μένα, την αγαθή της επίδρασι.

Η "Αννι δεν είχε ὄφος ευτυχισμένης βέβαια γυναικας, μά μου φαινόταν πολύ γαλήνια, εκτός πειά αν η φυσιογνωμία της με ξεγελούσε. Την κύτταξα συχνά κρυφά, γιατί ενώ εγώ κι' ο σύζυγός της εργαζόμαστε, εκείνη καθόταν κοντά στο παράθυρο.

(Ακολουθεί)

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΑΛΗΤΗΣ

ΤΟΥ Ρ. ΦΡΑΝΣΒΙΑ

ΠΟΥ πήγαινε το φτωχό παιδάκι, χαμένο μέσα σ' αυτή την τρικυμισμένη νύχτα; Ούτε το ίδιο ήξερε... 'Η μητέρα του είχε πεθάνει πριν από τρεις μέρες κι' έπειδή τίποτε δεν το κρατούσε πειά στο έρειπώμένο χωριό του, είχε ξεκινήσει τραβώντας κατ' ευθείαν μπροστά του, πηγαίνοντας να ζήσει άλλο, αδιάφορο που... Τώρα, μέσα στο νυχτερινό σκοτάδι, διάσχιζε την καταραμένη ζώνη που την είχε ρημάξει ο πόλεμος κι' όπου είχε άποτυπώσει για πάντα τη φρίκη του.

Του κάκου άναζητούσε ένα καταφύγιο... Τίποτε, δόλγυρα, δεν είχε αφήσει όρθιο ο βομβαρδισμός που δεν είχε πάψει τέσσερα δόκλιρα χρόνια. Κρύωνε, ο θορύβος και το χιονόνερο το χτυπούσαν κατάμουτρα. Και δάκρυα πόνου κυλούσαν στα φτωχά μάγουλά του. "Ω! να μπορούσε να γύρει κάπου να ξεκουραστεί, να βρή λίγη ζεστασιά."

Κι' ξάφνα στάθηκε, τρέμοντας από έλπίδα, καθώς είδε ένα σκοτεινό όγκο που ώρθωνόταν στην άκρη του δρόμου.

"Ήταν ένα γιγάντιο γερμανικό τάνκ που είχε γκρεμιστεί στο χαντάκι από την έποχή του πολέμου και που είχε απομεινεί σφηνωμένο εκεί για πάντα, φραγμένο από τη σκουριά."

"Ήταν ένα θαυμάσιο καταφύγιο. Κι' ο μικρός, που λίγο νοιαζόταν για ανέσεις, έτοιμασθηκε να τρυπώσει γρήγορα μέσα, όταν μια άχτιδα φωτός, γλιστρώντας από μια χαραμάδα, του αποκάλυψε, αλλοίμονο! ότι το άσυλο ήταν κιάλας πιασμένο..."

Σαστισμένος, έριξε μια ματιά γεμάτη ζήλια σ' αυτόν που τον είχε προλάβει. "Ήταν ένας θλοσυρός αλήτης των μεγάλων δρόμων που έτρωγε στο φως ενός κεριού. "Εμοιάζε με δράκο των παραμυθιών που τρώει τα παιδιά του..."

Το χαμνί, στο αντίκρουμά του, δίστασε... Φοβόταν πολύ... Μά αυτό το καταφύγιο ήταν τόσο έλκυστικό, ώστε προτίμησε να ρισκινδυνεύσει τα πάντα παρά να εξακολουθήσει το δρόμο του κάτω απ' το χιονόνερο. Τότε, δειλά, χτύπησε δυο φορές στο σιδερένιο θώρακα του τάνκ που έσταζε, για να ζητήσει την άδεια να μπη μέσα, έτσι όπως απαιτεί η ευγένεια.

Χτύπησε και για τρίτη φορά, μα έπειδή δεν του άπαντούσαν, τόλμησε να χώσει το κεφάλι του από μια στρογγυλή τρύπα και ρώτησε με φωνούλα τρεμάμενη:

— Μπορώ να μω μέσα;

— Μπα! 'Από πού παρουσιάστηκε αυτό το «μικρόβιο»; Έκανε ο δράκος ξαφνιασμένος. Ναι, παλληκάρι μου, έμπα... 'Υπάρχει θέσις και για τους δυο μας...

Ο «δράκος», από πιο κοντά, φαινόταν καλός άνθρωπος. Ο μικρός μπορούσε να του μιλήσει χωρίς να φοβάται πως θα τον καταβροχθίσει.

Μπήκε μέσα με θάρρος, χαιρέθηκε στρατιωτικά και είπε:

— Με λένε Μιμί!

— "Α! είπεν ο άλλος. Και τί κάνεις εδώ μ' αυτόν το διαβολόκαιρο;

Με λίγα λόγια, ο μικρός του διηγήθηκε τις περιπέτειές του. Ο μεγάλος αλήτης, κυριευμένος από ένα αίσθημα συμπόνιας για ένα συνάδελφο που άρχιζε τη «δουλειά» από τόσο μικρός, του παραχώρησε μερικές αγαλλιές ξερό χόρτο για να πλαγιάσει και του έδωσε ένα κομμάτι ξερό ψωμί. Θεέ μου! τί ωμορφα που ήταν, και τί καλά ασφαλισμένος εκεί μέσα, ενώ η κακοκαιρία ούρλιαζε έξω!

Ο Μιμίλ αποκοιμήθηκε ευτυχισμένος.

Δεν άνοιξε τα μάτια του παρά κατά τις δέκα το πρωί την άλλη μέρα, ζυπνημένος από την άφιξη ενός όμιλου χαρούμενων τουριστών, οι όποιοι έρχόντουσαν να επισκεφθούν το φρούριο της Πομπέλ και το πεδίο της μεγάλης μάχης που είχε γίνει στα περίχωρα...

Ο Μιμίλ, μισοκοιμισμένος ακόμα είχε μια επιτυχία που ποτέ του δεν την περίμενε. Οι επισκέπτες εξέταζαν σαν ένα περίεργο εξάρτημα του τάνκ αυτό το παιδάκι, που χωρίς να το θέλει είχε προσθέσει μια γραφική νότα στον πίνακα. Και, όλοι σχεδόν του έβαλαν, άλλος μια και άλλος δυο πεντάρες στο χέρι, αν και δεν τους τις ζήτησε και μολούδι δεν είχε κάνει τίποτε για να τις κερδίσει. Μά η συνήθεια του πουρμπουάρ είχε τόσο διαδεδομένη στους ανθρώπους που ταξιδεύουν, ώστε έχει καταντήσει πειά έντελως μηχανική.

Μετά την άναχώρησι των ξένων, ο Μιμίλ μέτρησε την περιουσία του. Τριανταπέντε δεκάρες!... Ούτε στένιό του δεν τις είχε δι...

"Αφού το μέρος εκείνο ήταν τόσο καλό και τόσο επικερδές, θάμενε εκεί... Νά, κιάλας, φαινόταν πέρα ένας άλλος όμιλος τουριστών, πού θγαίνοντας από το Πομπέλ, έρχονταν προς το τάνκ..."

— Οι Γάλλοι ήταν έδω κ' οι Γερμανοί εκεί, έλεγε ο Μιμίλ.

μη μάχη της 12ης 'Απριλίου 1918, μάχη έντελως φανταστική. 'Ίαλεγε σαν ναχε παρακολουθείς τη μάχη, πλάι στον άρχιστρατηγό...

— Οι Γάλλοι έδω κ' οι Γερμανοί εκεί, έλεγε, δείχνοντας με το δάχτυλό του διάφορες τοποθεσίες. Κι' ξάφνα οι Γερμανοί θέλησαν να πάρουν τα χαρακώματα μας, κι' άρχισαν έχοντας το τάνκ μπροστά. Μά τότε ένα από τα δικα μας κανόνια των 75, που ήταν κρυμμένο πίσω από ένα κοφάκι πίσω από τη σιδηροδρομική γραμμή, τουρρίζε... κι έτσι το σώρισε σ' αυτό το χαντάκι, απ' όπου δεν έβγαινε ποτέ πειά...

Αυτή η άπλοϊκή διήγησης μούμοιαζε με λαϊκή λιθογραφία, μα που δεν είχε τίποτε το άπίθανο, έθεωρείτο από τους τουριστάς ως αυθεντική, 'χθεντικωτατή...

"Έτσι, ο Μιμίλ, στο τέλος της ημέρας του είχε καμια δωδεκαριά φράγκα και προμήθειες που τις είχε αγοράσει από ένα μικρό ρεστοράν κοντά στο φρούριο της Πομπέλ... 'Η ζωή του φαινόταν οίγυρη πειά, εύκολη κι' εξασφαλισμένη... 'Υπό τέτοιους όρους, γιατί έγκαταλείψει ένα καταφύγιο τόσο λαμπρό;... Δεν είχε καμιά ανάγκη να πάει να ζητήσει την τύχη του αλλού, αφού η τύχη έχοταν μόνη της να τον βρή εκεί; Και έμενε στο τάνκ σαν κατακτητής."

Είχε 'ρθη κ' η δική του σειρά να ώφελήσει από τον πόλεμο, — αυτός, ένα φτωχό θάμα του... 'Ωστόσο κέρδιζε τις πεντάρες του πειά, χωρίς να κάνει κακό σε κανέναν, χωρίς να ζητιανεύει ταπεινά, δεχόμενος τον όδο των επισκεπτών, με την άπλοϊκή αξιοπρέπεια (Συνέχεια στη σελίδα 53)

— Και τί κάνεις εδώ; τον ρώτησαν οι χωροφύλακες.

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΥ ΒΑΝΤΕΡΚΑΝ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΚΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΦΙΛΗΜΑ

ΟΤΑΝ ο ύπολοχαγός Ραούλ ντε Βενσού άνοιξε και πάλι τα μάτια του, έμεινε κάμποσες στιγμές με το μυαλό αποχωνωμένο, χωρίς να ξέρη πού βρίσκεται. "Ενας δυνατός πόνος στον άριστερό μηρό τον επάνεφερε στην πραγματικότητα. Και τότε θυμήθηκε ότι, κατά την διάρκεια της μάχης, είχε τραυματισθί από ένα θραύσμα δίδος και ότι, σιγά-σιγά, είχε χάσει τις αισθήσεις του από την ακατάσχετη αιμορραγία. 'Εκείνο, όμως, που δεν μπορούσε να καταλάβει, ήταν πως είχε βρεθί σε μια κρεβάτοκάμαρα επιπλωμένη πλούσια, ξαπλωμένος σ' ένα κρεβάτι γυναικείο, αφού τα σεντόνια ήταν άρωματισμένα, μακριά από το πανδαμόνιο της μάχης. Προσπάθισε να συγκεντρώσει καλύτερα τις αναμνήσεις του. Μά ένοιωσε έναν δυνατό πόνο στο κεφάλι —και παραιτήθηκε από την προσπάθεια αυτή."

Τη στιγμή εκείνη, άνοιξε άθόρυβα η πόρτα του δωματίου και μπήκε μέσα ένας μεσόκοπος στρατιωτικός, άκολουθούμενος από μια γυναίκα. Ο Ραούλ άνεγνώρισε άμέσως τον Μπερτόν, τον γιατρό του συντάγματός του, και του χαμογέλασε. Ο γιατρός τον πλησίασε, πατώντας στις μύτες των πεδιών του και άκούμπησε το χέρι του στο μέτωπο του τραυματία.

— Δεν έχετε, βλέπω, πυρετό, είπε. Αυτό μ' εύχαριστεί ιδιαίτερος. 'Ομοιωώ ότι, για μια στιγμή, φοβήθηκα για σας. Μά τώρα, δεν διατρέχετε πειά κανένα κίνδυνο...

— Πού βρίσκομαι; τον ρώτησε ο Ραούλ ντε Βενσού. Και πως τελείωσε η μάχη;

— 'Η μάχη τελείωσε με μια νίκη των Γάλλων, άποκρίθηκε ο Μπερτόν. Διάξαμε τους Γερμανούς από τα επικρα σημεία που είχαν καταλάβει χθές. "Υστερ' από λίγες μέρες θα δοθί στα περίχωρα του Βερντέν μια νέα κρίσιμη και αποφασιστική μάχη. "Όσο για σας, φιλοξε-

νείστε την στιγμή αυτή στην έπαυλη του κόμητος ντε Κουρταίν. "Αναγκάστηκε να σας μεταφέρω εδώ, έπειδή δεν ύπρχε πειά θέσις στο νοσοκομείο. Και τώρα, πρέπει να εύχαριστήσετε την ευγενεστάτη οικοδέσποινα, την κόμισσα ντε Κουρταίν, έπειδή σ' αυτήν χρωστάτε την ζωή σας... "Αν δεν σας περιποιόταν με τόση στοργή και προθυμία τις τρεις τελευταίες μέρες, πού θρικόσασσε μεταξύ ζωής και θανάτου, έζήτημα αν θα είχατε σήμερα την τιμή και την εύχαρίστησι να την γνωρίσετε... Σας παρεχώρησε, μάλιστα, και το κρεβάτι της έπειδή αυτό είναι το καλύτερο δωμάτιο..."

— "Ω γιατρέ μου, είσθε υπερβολικός! είπεν η κυρία, η όποια είχαν άκολουθήσει τον Μπερτόν στην κρεβάτοκάμαρα, στην δική της κρεβάτοκάμαρα, πού την είχε παρεχωρήσει στον τραυματία.

Και η κόμισσα πλησίασε και αυτή στο κρεβάτι, με φανερό όμως διαταγμό. Θάλεγε κανείς ότι ήθελε να μη την κυτάξη ο λαθωμένος στο πρόσωπο, γιατί εφρόντιζε να έχη διαρκώς το κεφάλι της γυρισμένο προς το μέρος του γιατρού. Μά ο Ραούλ την πρόσεξε, άνασηκώθηκε με κόπο στο κρεβάτι του για να την δι' καλύτερα και, όταν βεβαιώθηκε πως δεν είχε γελαστή, έκφρασε ζωηράς εκπλήξεως ζωγραφιστική στο όχρω του πρόσωπο. "Όστόσο, είχε την έτοιμότητα να συγκρατηθί και να μη διατυπώσει την έρώτησι που έφλόγιζε τα χείλη του.

— Πως αισθάνεσθε τώρα, κύριε ύπολοχαφέ; τον ρώτησε η οικοδέσποινα με τυπική ευγένεια.

— Από τον τόνο της φωνής της, ο

Ραούλ κατάλαβε ότι η κόμισσα δεν ήθελε να δείξη, μπρός στο γιατρό τουλάχιστον, ότι γνωρίζοντοσαν από καιρό... "Ω! η φωνή αυτή πόσες αναμνήσεις ξανάφερνε στο μυαλό του!..."

...Στά 1910, η κόμισσα ντε Κουρταίν ήταν γνωστή σ' όλα τα καμπαρέ της Μονμάρτρης με τ' όνομα: «Ο Νυχτερινός "Ήλιος". 'Η φήμη της είχε άπλωθί σ' όλοκληρο το Παρίσι. 'Η έαυτη ώμορφία της Λευκής —έτσι λεγόταν η άρτίστα αυτή— το διαβολέμένο κέφι της, το πικάντικο πνεύμα της την είχαν καταστήσει διάσημη μέσα σε λίγα χρόνια... Ο Ραούλ, μαθητής τότε στην Σχολή Ευελπίδων, είχε έρωτευθί τρελλά την Λευκή. 'Εκείνη, όμως, φαινότανε σαν να μη τον λογάριζε περισσότερο από τους άλλους θαυμαστάς της πού την πολιορκούσανε στενά. Κι' αλήθεια, βέβαια, είχε ότι του έρχινε τις πιο γλυκειές ματιές της. "Αλλά κάθε φορά πού ο Ραούλ ζητούσε να φανη πιο τολμηρός μαζί της, εκείνη τον έβαζε στη θέσι του άλλοτε με το καλό και άλλοτε με άπότομο τρόπο. "Εναν δόκκληρο χρόνο την κυνηγούσε ο Ραούλ. Στό διάστημα αυτό της είχε στείλει πολλές φορές λουλούδια και διάφορα μικρά δώρα, χωρίς να μπορή να καυχήθί ότι δέχτηκε έστω και ένα φιλή από τα κατακόκκινα χείλη της. Μια μέρα, ο Ραούλ, έπιστρέφοντας στο Παρίσι ύστερ' από ένα μικρό ταξίδι στην έπαρχία του, έμαθε ότι ένας άρκετά ήλικιωμένος κόμης έρωτεύτηκε τη Λευκή μια βραδυά πού την είδε να χορεύει στο καμπαρέ της, ότι την έπομένη την ζήτησε σε γάμο, ότι την στεφανώθηκε την μεθεπομένη και ότι την είχε πάρει μαζί του στον πατρογονικό του πύργο, μακριά από το επικίνδυνο Παρίσι με το δηλητηριασμένο περιβάλλον... Ο Ραούλ λυπήθηκε 'ελικρινά για την έξαφάνισι του «Νυχτερινού "Ήλιου". 'Η αλήθεια, βέβαια, είναι ότι βρήκε πολλές άλλες νυνάικες πρόθυμες να τον παρηγορήσουν.

Ερωτεύθηκε τη Λευκή, την στεφανώθηκε και την έπηρε μαζί του, μακριά από το Παρίσι...

"Όστόσο, αν και πέρασαν πολλά χρόνια από τότε, κάθε φορά πού ξαναθυμότανε τη Λευκή, ένοιωσε ένα έλαφρό πόνο στην καρδιά... Και να πού τώρα την ξανάβλεπε, σοβαρή και άκατάδεκτη κόμισσα, ύστερ' από μια μεγάλη υπηρεσία πού του πρόσφερε, χωρίς να το ξέρη, αφού έμεινε τόσες μέρες ανείσθητος στο κρεβάτι..."

Ο Ραούλ εύχαρίστησε με λίγα τυπικά λόγια την οικοδέσποινα για τις περιποιήσεις της. Τού κάκου όμως την κυτάζε επίμονα, προσπαθώντας να μαντεύσει τα πραγματικά της αισθήματα απέναντί του, να καταλάβη δηλαδή αν η Λευκή τον περιποιήθηκε με τόση στοργή από ένδιαφέρον προς τον παλιό φίλο ή ως προς τραυματισμένο άξιωματικό. 'Η κόμισσα άπέφυγε όχι μόνο να τον κυτάξει κατάματα, αλλά και να του μιλήσει. Συζητούσε μονάχα με τον γιατρό. 'Ηθελε να μάθι αν διέτρεχαν κανένα κίνδυνο αφού το όπτι τους βρισκότανε κοντά στο πεδίο της μάχης και ζητούσε πληροφορίες για την διαίτα στην όποια έπρεπε να ύποβληθί ο τραυματίας. Και έφυγε τέλος μαζί με τον Μπερτόν, αφού είπεν στον Ραούλ ότι θα του έσταλνε την καμπαρέ της...

Τη νύχτα εκείνη, ο Ραούλ ντε Βενσού δεν μπορούσε να κοιμηθί. Δεν τον ένωχλούσε τόσο η πληγή του μηρού όσο η πληγή της καρδιάς. Από τη στιγμή πού ξανάείδε την Λευκή, ένοιωσε να φουντώνη στο στήθος του η παλιά του αγάπη για την ώραία καλλιτέχνηδα. Και την αγάπη αυτή την έκανε τώρα μεγαλύτερη ένα αίσθημα εύγνωμοσύνης... "Ω! πως θα ήθελε να βρεθί λίγες στιγμές μόνος, έντε-

λως μόνος με τη Λευκή... γιά να της πη τί; Ούτε ο ίδιος δεν ήξερε ακόμα...

Ξαφνικά, η πόρτα του δωματίου άνοιξε άθόρυβα. Μιά λευκή σιλουέττα παρουσιάστηκε στο κατώφλι. Τα μάτια του Ραούλ, έξοικειωμένα με το μισοσκόταδο —μονάχα ξανα μικρό γλομπάκι ήταν έναμμένο δίπλα στο κρεβάτι— ανενγώρισαν άμέσως την Λευκή. Η καρδιά του ύπολογα- γού άρχισε να χτυπά δυνατά στα στήθη του... Τι έσήμαινε η νυχτερινή αυτή και άπροσδόκητος επίσκεψις; Ο Ραούλ μισόκλεισε τα μάτια του, γιά να φαίνεται ότι είνε κοιμι- σμένος και περίμενε με άπερίγραπτη άγωνία την συνέχεια της σκηνής αυτής.

Η Λευκή πλησίασε σιγά-σιγά στο κρεβάτι, κοντοστά- θηκε λίγο πάνω από το προσκέφαλο και νομίζοντας ότι ο τραυματίας κοιμάταν, έγειρε και τον φίλησε στο μέτωπο... Το φίλημα αυτό άγγισε την ψυχή του Ραούλ. Ο ύπολογα- γός έβγαλε όλα τα δυνατά του γιά να μη ξεφωνήσει από τη χαρά του...

Η κόρησας, βλέποντας ότι ο τραυματίας δεν έκανε την παραμικρή κίνηση, ξεθαρρεύτηκε και, γέροντας περισσό- τερο, κόλλησε τα χείλη της στο στόμα του. Το μεθύσι από άρωμα που σκορπίζόταν από πάνω της τύλιξε τον ύπολο- χαγό με την όμυχλη ενός παραδεισίου όνειρου.

— Άγαπημένε μου Ραούλ, ψιθύρισε η Λευκή μέσα στ' χείλη του τραυματισμένου, δεν θα μάθης ποτέ πόσο σ' ά- γάπησα, πόσο σ' άγαπώ... Είσαι ο μοναδικός άντρας που άγάπησα στη ζωή μου... Με άγαπούσες πολύ, έθλεπα πόσο υπέφερες εξ αιτίας μου και πονούσα κι' εγώ μαζί σου... Μά δεν σ' άφησα ποτέ να μαντέψης τα πραγματικά μου αίσθήματα, γιά να μη φέρω έμπόδια στην καριέρα σου...

— Έπρεπε να συνεχίσης τις σπουδές σου, να γίνης ένας κα- λός αξιωματικός... Ήξερα καλά τον χαρακτήρα σου και ήμουν βεβαία ότι αν σου έδινα λίγο θάρρος θα διέκοπτες άμέσως τις σπουδές σου γιά ν' άφοσιωθής σέ μένα.

Ο Ραούλ, τρελλός από την χαρά του, τοιμαζό- ταν ν' άγκαλιάση την κόρησας, όταν, ξαφνικά, έα- νάνοιζε η πόρτα και παρουσιάστηκε στο κατώφλι ένας ηλικιωμένος κύριος, άκουμπώντας σ' ένα ρά- βδι. Η Λευκή γύρισε άπότομα το κεφάλι της προς την πόρτα και ο Ραούλ μπόρεσε τότε, χωρίς να γί- νη αντίληπτός, να μισοανοίξη τα μάτια του και να δει και αυτός τον πατέρα του.

«Θά είνε ο σύζυγός!» σκέφτηκε ταραγμένος. Τί θα συνέβαινε πλέον; Ο κόρης είχε δη την γυναίκα του να φιλή τον Ραούλ.

Ο τραυματίας εξακολουθούσε να προσποιείται τον κοιμισμένο.

Η Λευκή έκανε μερικά βήματα προς το μέρος του σύζυγου της, γιάτί αυτός ήταν πράγματι, και γονάτισε μπροστά του.

— Σιγά, σιγά! ψιθύρισε. Κοιμάται τώρα! Μην τον ξυπνήσης!...

— Ναί, ναί! τραύισε ο σύζυγος, τελειώς έκμη- δεινός.

— Ω! σου όρκίζομαι, ότι δεν είχα τίποτα, ότι δεν έχω τίποτα μαζί του! Εξακολουθώ η Λευκή με ίκετευτική φωνή. Τον γνώρισα άλλοτε, πριν από χρόνια, και τον άγάπησα χωρίς να του πω τίποτα. Αν κι' εκείνος με πολιορκούσε πολύ καιρό... Και τώρα ήρθα γιά να...

— Τά ξέρω όλα! την διέκοψε ο σύζυγός της βοη- θώντας την ν' άνασηκωθεί. Ήμουν πίσω από την πόρτα και τ' άκουσα όλα... Δεν μπορώ να σε καθη- γορήσω γιά τίποτα... Κατηγορώ μονάχα τον έαυτό μου, έπειδή είμαι, άλλοίμονο! πολύ γέρος πια!... Πάμε, παιδί μου, να μην ανησυχήσουμε τον τραυ- ματία...

Άγκάλιασε την Λευκή από τη μέση και την τρα- βήξε έξω από το δωμάτιο...

Όταν ο Ραούλ βρέθηκε και πάλι μόνος του, ά- νοιξε καλά τα μάτια του και, χωρίς να ξέρη τί κά- νει, κατέβγαλε υπεράνθρωπες προσπάθειες γιά να σηκωθεί από το κρεβάτι του... Η νευρική ταραχή του ήταν τόσο έντονη, ώστε δεν μπορούσε να μείνη δυό λεπτά της ώρας ακόμα ξαπλωμένος. Μόλις, δ- μως, στάθηκε όρθιος, η πληγή του μηρού του άνοιξε και πάλι και το αίμα άρχισε να τρέχη ποτάμι, ση- ματίζοντας μία λίμνη στο πάτωμα...

Ο Ραούλ έπεσε κάτω άνίσθητος.

Και την άλλη μέρα το πρωί, τον βρήκανε νεκρό, ξαπλωμένον στο κέντρον της κρεβατοκάμαρας, μέσα σε μία τεράστια κόκκινη κηλίδα. Ένα χαμό-

ΓΙΑ ΤΙΣ ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΕΣ ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΠΩΣ ΝΑ ΦΕΓΓΟΥΝ ΚΑΛΥΤΕΡΑ Η ΛΑΜΠΕΣ ΤΟΥ ΠΕ- ΤΡΕΛΑΙΟΥ

«Αν σάς τύχη να μη φέγγη καλά ή λάμπα σας, είτε γι- ατί είνε λίγο παλιά, είτε γιάτί το πετρέλαιο δεν είνε τόσο καλής ποιότητας, το μόνο μέσο ν' άποκτήσετε, χωρίς με- γάλη δαπάνη, καθαρότερο και δυνατότερο φώς, είνε να ρίξετε στο πετρέλαιο ένα μικρό κομματάκι ναφθαλίνης ή όλίγη κάμφορα.

Η δυο αυτές ούσιες έχουν την ιδιότητα διαλυόμενες στο πετρέλαιο να του αυξάνουν τη φωτιστική του δύναμη.

ΤΟ ΜΑΥΡΟ Ή Η ΤΟ ΑΣΠΡΟ ΨΩΜΙ ΩΦΕΛΕΙ ΠΕΡΙΣ- ΣΟΤΕΡΟ;

Η γνώμη του διασήμου Άγγλου ύγιεινολόγου Ρόμπερτ Μπρέμαν, εις την όποιαν φαίνεται πως συμφωνούν και οι περισσότεροι των ύγιεινολόγων της Εύρωπης, είνε πως, χωρίς καμιά άμφιβολία, το μαύρο ψωμί περιέχει πολύ πε- ρισσότερες θρεπτικές ούσιες από το άσπρο.

Η χρήση του άσπρου ψωμιού, καίτοι θεωρείται όφελι- μώτερη, άπαγορεύεται από τον Μπρέμαν, ό οποίος τις μόνες ιδιότητες τις όποιες παραδέχεται στο άσπρο ψωμί είνε ότι έχει καλύτερη όψη και είνε κάπως μαλακώτερο στη γεύση, στερείται όμως μεγάλης ποσότητας σιδήρου και τα- λίνης, τις δυο αυτές θρεπτικώτατες ούσιες, ή όποιες ύπαρ- χουν εν άφθονία μόνο στο μαύρο ψωμί.

Ο ΚΑΦΕΣ Ή ΤΟ ΤΣΑΪ; ΒΛΑΠΤΕΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ;

Κατά τον Άμερικανόν καθηγητήν της ύγιεινής στο πανε- πιστήμιο του Σικάγου κ. Άουστερ, και τα δυο αυτά ποτά είνε βλαβερά στην ύγεια και δεν συνιστά διόλου την συχνή τους χρήση. Έπειδή όμως οι άνθρωποι θα είνε άδύνατον ίσως ν' άπαλλαγούν από τη συνη- θεία τους, ό κ. Άουστερ προσπαθεί να μās πείση, με τις τελευταίες του άνακρινώσεις, ότι, προκειμέ- νου να διαλέξουμε μεταξύ των δυο αυτών βλαβερών ποτών, θα ήταν περισσότερο ωφέλιμο να περιό- ριζούμε στη χρήση του τσαγιού και όχι του καφέ. Η γνώμη αυτή του κ. Άουστερ στηρίζεται στο ότι το τσάι δεν έχει την ίσχυρή αλκή δηλητηριώδη ούσια, την καφεΐνη, την όποιαν έχει σε μεγάλη ποσότητα ο καφές, και συνεπώς δεν πειράζει τόσο το νευρικό σύστημα των ανθρώπων. Έκτός όμως αυτού ο κα- φές επιδρά άμέσως στο νευρικό σύστημα, ενώ το τσάι μόνον όταν το πούμε νηστικοί, σε μεγάλη πο- σότητα και σε πολύ σκούρο χρώμα, βλάπτει και αυ- τό στα νεύρα μας.

ΒΛΑΠΤΟΥΝ Ή Η ΩΦΕΛΟΥΝ ΤΑ ΜΗΛΑ;

Υπήρχε παλαιότερα μία γνώμη ή όποια εδέχτο ότι τα μήλα είνε από τα φρούτα εκείνα που, αν έ- νός μόν δύσκολα χωνεύονται στο στομάχι και ά- έτέρω προξενούν πυρετούς και δυσκοιλιότητα. Η γνώμη όμως αυτή άνήκει πια στην ιστορία, γιάτί η τελευταία άνακοίνωσις του Γάλλου ύγιεινολόγου Ζρουγ, ό όποιος άκολουθεί τα πορίσματα της τε- λειολογίας έπιστημονικής έρεύνης, κατατάσσει τα μή- λα μεταξύ των πιο ωφέλιμων καρπών της φύσεως.

Ο Ζρουγ περιγράφοντας την όφελιμότητα των μήλων λέγει: «Τά μήλα είνε καρπός χωνευτικώτα- τος και πολύ ωφέλιμος στην ύγεια γιάτί περιέχει μεγάλη ποσότητα φωσφόρου, που είνε από τις θρε- πτικώτερες ούσιες. Έκτός όμως αυτού ή χρήση των μήλων φέρνει διαύγεια στον έγκέφαλο, καθα- ρίζει το αίμα και δυναμώνει τα νεύρα τόσο, ώστε πολλοί γιατροί τελευταίως τά συνιστούν και έναν- τιον της άπνειας».

γελο εύτυχίας ήταν ζωγραφισμένο στα χείλη του. Είχε πεθάνει εύχαριστημένος, άφοι ββαιώθηκε γιά την άγάπη της Λευκής, άφοι δοκίμασε την ήδονή του πρώτου και τελευταίου φιλιού της...

GUY VANDERQUAND

(Άρθρο της διασήμου ήθοποιού του κινηματογράφου ΣΟΥΖΥ ΠΡΙΜ)

Θά φαντάζεστε άσφαλώς, άγαπητές μου άναγνώστρες, ότι με άπασχολεί πολύ το πρόβλημα της περιποιήσεως της καλλονής μου. Όχι. Κάνω άπλώς ό,τι θεωρώ άπαραίτητο γιά να θρίσκωμαι πάντοτε σε καλή φόρμα. Κάθε πρωί παίρ- νω ένα χλιαρό μπάνιο. Δεν μεταχειρίζομαι διόλου σαπούνι γιά το πρόσωπο. Όταν θγαίνο έξω θάζω λίγη κρέμα και πούδρα όχρας, γιάτί ή επιδερμής μου δεν είνε άπολύτως λευκή. Δίνο διαρκώς την έντοπωση ότι έπιστρέφω από την θάλασσα, με δέρμα ήλιοκαμένο. Όταν φορώ άσπρη τουα- λεττα, τά χέρια μου φαίνονται σχεδόν μαύρα.

Άποδίδω έξαιρετική σημασία στο θάψιμο των χειλιών. Έγώ άτομικώς μεταχειρίζομαι θαθύ ρουζ. Νομίζω ότι μο- νάχα το έντονον ρουζ σχεδιάζει καλά το στόμα, προσδι- δοντας στα χείλη κάτι το ζωντανό, τ' όρεχτικό — αν μου έπρεπε τον χαρακτηρισμό αυτόν. Η αλήθεια βέβαια είνε ότι το θαθύ ρουζ μένει περισσότερο στις πετσέτες, στα μαν- τήλια και... στο μάγουλο, παρά στα χείλη... Οι άντρες έ- χουν πάρει από φόδο το ρουζ αυτό, γιάτί συχνά προδίδει άρισμένα μυστικά... Είνε τάχα ανάγκη να προσθέσω ότι αυτό δεν είνε λόγος γιά να πάψουν ή γυναίκες να μεταχει- ρίζονται το σκούρο ρουζ, όταν το χρώμα αυτό έναρμονίζε- ται καλύτερα με το χρώμα της επιδερμίδος των;

Όμολογώ ότι θα ήθελα πολύ να μπορώ να μακιγιάρω και τά μάτια μου. Η πείρα όμως μου απέδειξε ότι το μακι- γιά αυτό δεν μου πάει διόλου. Δεν θα ξεχάσω ποτέ την δυσάρεστη έντοπωση που δοκίμασα όταν, ένα θράδυ, σ' ένα κοσμικό μπαρ, αντίκρισα σ' ένα καθρέφτη το μελαψό πρό- σόπ μου με μάτια πλαισιωμένα από μελανούς κύκλους! Άπό την θραδεία εκείνη, έθεσα τά ρίμμες και τά μπλε σε τιμητική άποστρατεία και δεν τά μεταχειρίζομαι παρά μο- νάχα στο στούντιο. Η θυσία αυτή μου δίνει τώρα το δικαί- ωμα, κυρίες μου, να σας συστήσω να κυτταχτήτε καλά στον καθρέφτη, πριν άποφασίσετε να θγήτε το θράδυ έξω, με μα- κιγιαρισμένα μάτια. Γιά καλό και γιά κακό, συμβουλευθήτε και μία φίλη σας. Καί αν πειθήτε όριστικά ότι αυτό του είδους το μακιγιάζ σας πηγαίνει, μπορείτε να το μεταχει- ρίζεσθε άφοβα. Διαφορετικά, εγκαταλείψατέ το, όπως έκα- να κι' εγώ. Δεν έχετε να χάσετε τίποτα. Άπεναντίας, θα θγήτε μάλλον κερδομένη.

Δεν ύπάρχει επίσης άμφι-βολία ότι άκολουθώ μία ό- ρισμένη δίαιτα. Κάνω επίσης και γυμναστική. Πότε; Ό! όχι και τόσο τακτικά... από καιρό σε καιρό, όταν θα το θυμηθώ.

Όσον άφορά τη δίαιτα, συμβαίνει με μένα το ίδιο ότι και με την γυμναστική: Άκολουθώ την δίαιτα που μου επιβάλλουν ή περιστά- σεις. Όταν εργάζομαι τράνω περισσότερο και όταν δεν εργάζομαι τράνω λιγότερο. Κατά αυτόν τον τρόπο δια- ποσώ πάντοτε την σιλουέττα μου στις ήπιολινές που θέ- λω. Όποσδήποτε τρώγω ήπ' ήλα, και ζαχαρωτά, και ζυ- μωτά και ψωμί πολύ, γω- ρίς να χάσω την γραμμή μου. Είνε άστεία τά λεγό- μενα ότι όρισμένα φαγητά

έχουν την ιδιότητα να παχαίνουν... Λυπάμαι ειλικρινώς τάς συναδέλφους μου που τρέφονται με μαρούλόφυλλα και χυμό πορτοκαλλιού... Μά γιάτί δεν θέλουν να καταλάβουν ότι με την δίαιταν αυτήν καταστρέφουν την ύγεια τους; Με όλη μου λοιπόν την καρδιά σας δίνο την έξης συμβουλή: Γιά να είσθε ώραια και δροσερή, τρώτε ό,τι σας άρέσει! Η ικανοποίησις ώρισμένων άναγκών έχει την ιδιότητα να προσδίδη ξεχωριστή γοητεία στο πρόσωπο και να έπιτρέπη στο σώμα ν' άνθισση έλεύθερα. Σκεφθήτε καλύτερα τά λό- για μου αυτά και θα όμολογήσετε ότι έχω δίκην...

Το πρόβλημα του ντυσίματός μου στα διάφορα φίλμ με άπασχολεί τόσο πολύ, ώστε δεν μου μένει καιρός να προ- σέω την περιβολή μου στην ιδιωτική μου ζωή — ή, τουλά- χιστον, ν' άποδώσω μεγάλη σημασία στο κεφάλαιο αυτό. Προτιμώ τά σέμπλ ταϊέρ και τά καστόρινα καπελλάκια με κατεδασμένο γύρο. Νομίζω ότι τά θλέμματα γίνονται πιο μυστηριώδη, πιο αίνιγματικά κάτω από ένα χαμηλωμένο μπόρ...

Στο θέατρο και στον κινηματογράφο, προτιμώ τις μα- κρές ρόμπες, με πολλούς πλισσέδες. Η περιβολή αυτή κάνει και την πιο κοντή γυναίκα να φαίνεται ψηλή, δίνει γε- νικώς έναν άέρα άρχοντιάς. Με την εύκαιρία αυτή, πρέπει να σας πω ότι ή κυρία που φορά μακρυά έσθητα έχει δύο ύ- ποχρεώσεις: Πρώτα να καταβάλη προσπάθεια να κινήται άνετα και άρμονικά και δεύτερο να μην αφήνη να φαίνεται ή προσπάθειά της. Έννοείται ότι αυτό δεν είνε και τόσο εύκολο. Χρειάζεται αρκετή έξάσκηση γιά να μπορή μία γυναίκα να περπατά άνετα και φυσικά τη στιγμή που τά πόδια της μπερδεύονται διαρκώς μέσα στο φουστάνι της. Άλλ' όταν μάθη την δύσκολη αυτή τέχνη, το έμφε που θα προξενή με την ώραία εμφάνισή της θα την άποζημιώσει γιά όλους τους κόπους που κατέβαλε.

Άγαπώ τά γυναιρικά και αντίπαθώ τά κοσμήματα. Άπό τά χρώματα, προτιμώ όλους τους τόνους του μπλε και του ροζ, το μαύρο και το άσπρο και άποφεύγω το πράσινο, αν και μου άρέση έξαιρετικά, γιά τον άπλουστάτο λόγον ότι δεν έναρμονίζεται διόλου με την μελαχροινή επιδερμίδα μου. Δεν πρέπει ν' άκολου- θήτε τη μόδα γιά το χρώμα της περιβολής σας. Νά προ- τιμάτε το χρώμα που σας πάει. Αυτό είνε το καλύτε- ρο. Και μόνες σας θ' άπο- φασίσετε, άναλόγως του βα- δισμάτος σας, αν σάς πιά- σε ψηλά ή τά χαμηλά τα- κούνια, αν πρέπει να φοράτε σουτιέν, αν πρέπει να σκεπ- ζετε τ' αυτιά σας με τά μο- λιά σας ή να τ' αφήνετε ξε- σκέπαστα. Κυττάνετε καλά τον έαυτό σας στον καθρέ- φτη — και άποφασίσετε, γω- ρίς να συμβουλευθήτε την μόδα. Γιστί ή μόδα, ενώ α- ποβλέπει στο να κάνει την γυναίκα να φαίνεται ώραια, συχνά της προξενεί κακό με- τις τυραννικές απαιτήσεις της με την άταρχικότητά της.

Σοδζυ Πρίμ

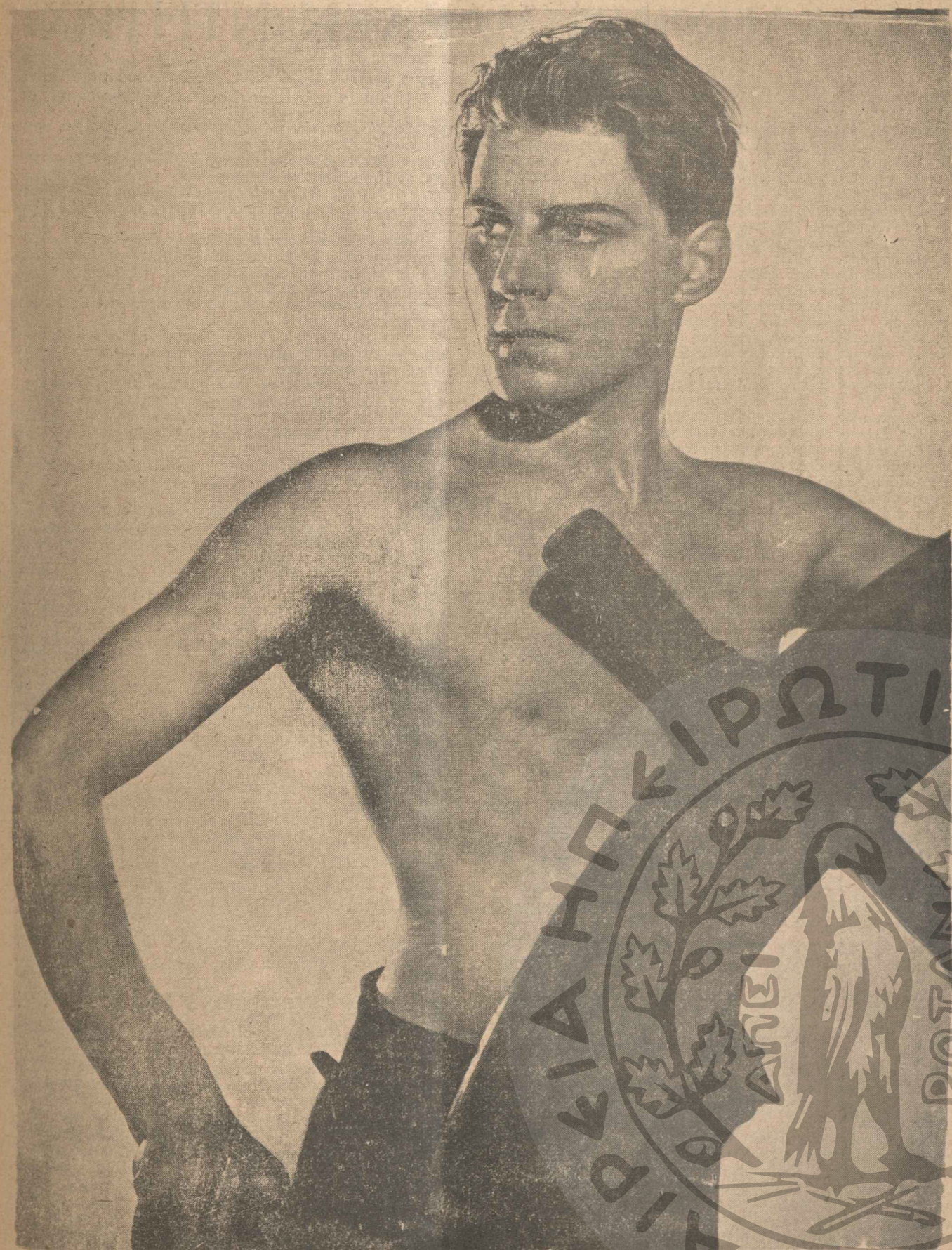
SUZY PRIM

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Η Άιναιπέλλα και ο Άνρι Φόντα, σε μία χαριτωμένη σκηνή από ένα χρωματιστό φιλμ που γυρίζουν κατ' αὐτὰς στο Λονδίνο.

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Ο ωραίος και αθλητικώτατος πρωταγωνιστής του κινηματογράφου Ζάν-Πιέρ Ώμν, όπως εμφανίζεται στο τελευταίο του φιλμ.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ»

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΜΑΡΛΕΝ ΝΤΗΤΡΙΧ

(Ένα ενδιαφέρον άρθρο της Ίντα Ζέιτλιν, το οποίο αποκαλύπτει τον πραγματικό χαρακτήρα της διάσημης αυτής «γόσσας».)

ΕΙΝΕ εύθυμη ή Μάρλεν Ντήτριχ, γράφει η Ίντα Ζέιτλιν, είναι δυστυχισμένη, είναι μυστηριώδης, έχει καυστικό πνεύμα, είναι χαριτωμένη, έχει καλό χαρακτήρα, είναι άσυναγώνιστη. Δεν μιλάει σε κανέναν. Την βλέπει κανείς παντού. Είναι άξιαγάπητη. Ρωτήσατε δέκα πρόσωπα γι' αυτήν. Θα σας δώσουν δέκα διαφορετικές απαντήσεις! Η Μάρλεν Ντήτριχ είναι ένα εκπληκτικό πρόσωπο. Μιά σαγηνευτική ωμορφιά που δεν έχει το ταίρι της σ' αυτό τον κόσμο!

Την συνάντησα μία φορά σ' ένα μεγάλο ξενοδοχείο της Νέας Υόρκης την ημέρα που γύριζε από το ταξίδι της στην Ευρώπη. Ήταν μεγαλοπρεπής μέσα στις θαρύτσες τουαλέττες της. Έμοιαζε σαν μία «βασιλίτσα» των παραμυθιών. Την είδα κατόπιν να «γυρίζει» στο πλατώ ενός στούντιο του Χόλλυγουντ. Φορούσε μία τουαλέττα από δαντέλλες που άφηνε ακάλυπτους τους πλαστικούς ώμους της. Ή λευκό της το σώματός της μου προξένισε κατάπληξι. Αυτή η λευκότης δεν σου έδινε την παγωμένη αίσθηση του μαρμάρου. Ήταν κάτι πολύ έλκυστικό, κάτι που μαστίζονε τις αισθήσεις. Ήταν το πλαστικό σώμα μιας μοιραίας γόσσας. Μιά άλλη φορά πάλι την είχα συναντήσει όταν έπαιναν το πρόγυμνά της στο ρεστωράν της «Παραμάουντ». Έτρωγε με όρεξη, με γρήγορες κινήσεις λιχουδικού και κακομαθημένου παιδιού. Ωστόσο εύρισκε τον καιρό να συζητά με έναν σεναρίστα που καθόταν δίπλα της και ο οποίος την πρόσεχε και κρεμόταν από τα χείλη της.

Την είδα επίσης μέσα στο καμαρίνι της έπειτα από μία πολύωρη κι' έντατική δουλειά. Είχε πέσει εξαντλημένη σε μία πολυθρόνα, κυττούσε αψηχημένη το ταβάνι με το γοητευτικό βλέμμα της και το πρόσωπό της ήταν κατάχλωμο και κουρασμένο. Τα πλαστικά χέρια της κρεμόντουσαν σαν παράλυτα. Η Μάρλεν Ντήτριχ αυτή την στιγμή έδινε την εντύπωση πληγωμένου κύκνου. Και νά, ξαφνικά, που μία παθητική μουσική άρχισε να παίζει. Ένα γραμμωφόνο είχε τεθεί σε κίνηση από την αφωσιωμένη καμαριέρα της. Η Μάρλεν Ντήτριχ σιγά-σιγά άρχισε να ζωηρεύει. Το φυσικό χρώμα επανήλθε στο πρόσωπό της, το βλέμμα των ματιών της ανέκτησε τη γοητεία του και τα κουρασμένα χέρια της άρχισαν να σφίγγουν την πολυθρόνα. Έπειτα έβγαλε έναν στεναγμό· ένα θαυό στεναγμό, σαν να είχε σκισθεί το στήθος της και μω φώναζε:

— Θα έδινα τα μισά χρόνια της ζωής μου για μιά ώρα απόλυτη ησυχία. Μιά ώρα γεμάτη ελευθερία και ξένοιαστη χαρά.

Αυτή τη στιγμή κατάλαβα ότι μου μιλούσε η δυστυχισμένη Μάρλεν Ντήτριχ. Αυτή η γόσσα του Χόλλυγουντ μοιάζει μ' ένα πολύτιμο κόσμημα δεμένο σ' ένα φτηνό σιδερένιο κρίκο! Αυτός ο κρίκος είναι ο θαυμασμός των φίλων της θόνης! Κανείς τους δεν θα μπορούσε ποτέ να καταλάβει το χαρακτήρα της Μάρλεν Ντήτριχ. Ακόμη και οι πλέον στενοί φίλοι της. Έχει το δικό της τρόπο ζωής και τις δικές της συνήθειες. Έχει ακόμη ένα πλήθος ψυχικές μεταπτώσεις.

Την τελευταία φορά που την αντίκρισα μ' έκανε να τρομάξω. Συνώδεε σ' αυτοκίνητό της έναν κοινό και έλεεινιά αλήτη της Νέας Υόρκης. Ήταν ένα από εκείνα τα κουρελιασμένα και θρώμικα παιδιά που μεγαλώνουν κάτω από τις γέφυρες και μέσα σ' αμπάρια των σάπιων θαποριών του λιμανιού. Ήταν ένας «ποντικός»! Ένα ζώον με μορφή ανθρώπου! Ωστόσο η Μάρλεν Ντήτριχ τον είχε πάρει μαζί της. Τι θα τον έκανε; Μυστήριο. Ωστόσο αυτή η υπόθεση διεφωτίσθη έπειτα από τρεις μήνες. Από τη θύλα της Μάρλεν Ντήτριχ μία μέρα βγήκε ένας ζωηρός και καλοντυμέ-

νος νέος. Όλοι τον κυττούσαν περιέργα γιατί δεν τον γνώριζε κανείς. Έν τούτοις, αυτός ο «κύριος» ήταν ένας πρώην αλήτης. Ήταν ο άνθρωπος τον οποίον η παράδοξη θεντέττα είχε μαζέψει από το δρόμο. Αυτή τον είχε κάνει ζέιντεμαν. Η Κίρκη, ως γνωστόν, μετεμόρφωνε τους ανθρώπους σε γουρούνια. Μά ή Μάρλεν Ντήτριχ κάνει ακριβώς το αντίθετο!

Επίσης η φιλανθρωπία αυτής της θεντέττας είναι αδύνατον να περιγραφεί. Στην πόλι του κινηματογράφου την ξέρουν όλοι οι φτωχοί και την λατρεύουν. Κι' αυτοί πάλι είναι ή άδυναμία της. Όταν δει τύχη οι φίλοι της να της παραπονεθούν που σκορπίζει χωρίς να σκέπτεται την περιουσία της, τούς δηλώνει:

— Μην ξεχνάτε ότι είμαστε περαστικοί από αυτόν τον κόσμο. Τα πάντα θα μείνουν εδώ πέρα. Ακόμη κι' ή πιο γάλες περιουσίες δεν μπορούν να συγκρατήσουν τον ιδιοκτήτη τους περισσότερο από ό,τι του εινε γραφτό του για να ζήσει. Δεν αξίζει λοιπόν τον κόπο να θασανίζεσαι κανείς στη ζωή του. Είναι προτιμότερο να έχω άναπαυμένη την καρδιά του, βοηθώντας τους φτωχούς κι' άνακουφίζοντας τη δυστυχία τους.

Κ' οι φίλοι της κατέβασαν ντροπισμένοι το κεφάλι και δεν τόλμησαν πειά να διαμαρτυρηθούν.

Μιά φορά πάλι η Μάρλεν Ντήτριχ την ώρα που επέστρεφε από το στούντιο στη θύλα της έγινε αυτόπτης μάρτυς ενός τραγικού δυστυχήματος! Ένας εργατικός είχε παρασυρθεί από τούς τροχούς ενός λεωφορείου. Οι περιέργοι που είχαν συγκεντρωθεί γύρω καλούσαν την αστυνομία, μάλλωναν με τον σωφέρ του άμαξιού κι' είχαν ξεγάσει τον δυστυχό άνθρωπο που σπάραιζε στο λιθόστρωτο. Έξαφνα, αντήλθθησαν μία γυναίκα, ή οποία τούς παραμέρισε γρήγορα για να φθάσει ως τον πληγωμένο. Ήταν ή γυναίκα του; Ήταν μία γνωστή του; Όχι. Ήταν ή Μάρλεν Ντήτριχ. Γονάτισε κοντά του, τον σήκωσε στα χέρια της, βοηθούμενη από τον σωφέρ της και τον μετέφερε ως τ' αυτοκίνητό της. Έπειτα τον διήγησε σε μία κλινική. Το αίμα του φτωχού άγνωστου της είχε λερώσει την τουαλέττα της και της είχε κοκκινίσει τα χέρια. Μά δεν το πρόσεχε καθόλου. Το μόνο που την ενδιέφερε ήταν να σωθί αυτός ο άνθρωπος. Κι' αλήθεια, οι γιαντροί, συγκινημένοι από αυτή την πράξη της Μάρλεν Ντήτριχ έκαναν ό,τι μπορούσαν για να τον γλυτώσουν. Κι' ο δύστυχος αυτός πράγματι κατάφερε να ζήσει και μετά ένα μήνα να γίνει τελείως καλά.

Σήμερα ή Ντήτριχ σπουδαίζει μ' έξοδα της τά τρία παιδιά του ανθρώπου που έσωσε. Η Μάρλεν Ντήτριχ έχει ακόμη ένα... ελάττωμα: Δεν μιλάει ποτέ για τον εαυτό της.

— Δεν συνήθισα από μικρή να μιλάω για το άτομό μου, μου δήλωσε. Ξέρω ότι είμαι μία σαν όλες τις άλλες θεντέττες. Τι έχω λοιπόν να σας ειπώ;

Μά οι φίλοι της, οι θαυμαστές της κι' οι κάτοικοι του Χόλλυγουντ έχουν πολύ διαφορετική γνώμη. Θεωρούν την Μάρλεν Ντήτριχ ως προσωποποίηση της καλωσύνης και της φιλανθρωπίας και την αγαπούν υπερβολικά. Η Μάρλεν Ντήτριχ είναι μία από τις λίγες θεντέττες που έχουν κατορθώσει να συγκινήσουν όλον τον κόσμο. Οι πλούσιοι την λατρεύουν για την ωμορφιά της και την κομψότητά της και οι φτωχοί για την καλωσύνη της. Με το δικό τους λοιπόν θεωρούν την Μάρλεν Ντήτριχ ένα διαμάντι δεμένο σε ένα σιδερένιο κρίκο!

INTA ZEITAIN

Η Μάρλεν Ντήτριχ

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΡΙ ΖΑΝ

ΤΟ ΠΕΤΑΛΟ ΤΗΣ ΔΥΣΤΥΧΙΑΣ

ΣΤΟ θάθος της τάφρου, στην άκρη του δρόμου, πίσω από τούς θάμνους, ένας σωρός από κουρέλια σάλεψε... Ξεπρόβαλαν πρώτα δυο χέρια που τεντωθήκαν κι' έπειτα ένα δασύμαλλο κεφάλι. Έστερα τὰ δυο θρώμικα χέρια άρχισαν να τρίβουν τὰ μάτια που ήσαν ακόμα θαραία από τον ύπνο.

Ο Μπρίκ, ο αλήτης ξυπνούσε από τον μεσημεριάτικο ύπνο. Άνακάθησε στο χῶμα, μην αποφασίζοντας ακόμα να σηκωθεί έντελῶς κι' απόμεινε έτσι για άρκετή ώρα, κυττάζοντας τις μύτες των χιλιομαπλωμένων και κατασκονισμένων του παπουτσιῶν.

Έκει κοντά, ένα κομάτι σίδερο τράβηξε την προσοχή του. Έσκυψε λίγο, άσθηκε, άπλωσε το χέρι του και κατάρθωσε να το πιάσει.

— Ένα πέταλο!... μουρμούρισε. Κι' όχι πολύ μεταχειρισμένο!... Λένε πως το πέταλο φέρνει τύχη... Πάντως, το πιο βέβαιο εινε ότι ο πεταλωτής του πιο κοντινού χωριού, θά μου δώσει το λούλυστον τρείς δεκάρες γι' αυτό.

Και χωρίς να το εξετάσει περισσότερο, έχωσε το πέταλο στο δισακί του και αυτή τη φορά σηκώθηκε όρθος.

— Άς πηγαίνουμε! είπε άναστενάζοντας.

Κι' άρχισε να προχωρή άνάμεσα στα χορτάρια της τάφρου, με το κεφάλι σκυφτό, αδιάφορος προς τις όμορφες του όρίζοντος, όπου ξεχώριζε, μακριά ακόμα, ή σιλουέττα ενός καμπαναριού... Ήταν τάχα κανένα χωριό εκεί; κανένα χάνι... Τι τον ένοιαζε.

Τις τελευταίες του δεκάρες τις είχε ξοδέψει το προηγούμενο βράδυ... Και για να θρή τώρα άουλο και τροφή, έπρεπε να δουλέψει, και πρό πάντων να θρή δουλειά.

Εύτυχῶς, το πράγμα δεν ήταν και τόσο έπιγυον. Μπορούσε να φρονήσει για δουλειά αύριο... Για σήμερα, ο Μπρίκ εινεν ακόμα μέσo στο δισακί του ένα κομάτι ψωμί κι' ένα κρεμμύδι, και μία νύχτα ακόμα, που θα την περνούσε στο ύπαιθρο, δεν τον τρώμαζε...

— Υπάρχουν χωροφύλακες που μπορούν να μ' ένοχλήσουν, σκέφθηκε. Έχω βέβαια τὰ χαρτιά μου, μά δεν τάχω θεωρήσει στον τελευταίο σταθμό που πέρασα. Έχει γούστο νάχουμε μπλεξίματα...

Ψάωσε τούς ώμους του. Σίγουρα θά προτιμούσε να εινε έκατομμυριούχος.

Κάνοντας αυτές τις σκέψεις, έφτασε στη στροφή του δρόμου μπροστά σ' ένα μικρό δάσος. Καθώς οι στοχασμοί του τον άνησυχοῦσαν, είχε σκύψει το κεφάλι του προς τὰ κάτω, κι' αυτό του επέτρεψε να προσέξει ότι δεν ήταν ο πρώτος που πατούσε την ήμέρα εκείνη τη φρέσκια χλόη, γιατί ξεχώριζαν καθαρά έδω κι' εκεί, στο ύγρο χῶμα, πατημασιές που είχαν ίσοπεδώσει τὰ φυλλάρικια της χλόης.

Έση έθματα πιο πέρα του φάνηκε πως τον χτύπησε στα μάτια μία άχτινα ήλιου, μία άχτινα ήμις που ξεκινούσε κάτω από τη γη.

— Ω! Έκανε θαμπωμένος, κι' έσκυψε...

Άνάσφαρ, σχεδόν φοβισμένος, πῆρε από το χῶμα ένα χρυσό ναπολεόνι, ένα όμορφο ναπολεόνι που έλαμπε και του όποιου ή έπαφή έκανε τὰ δάχτυλά του να τρεμουλιάσουν από συγκίνηση.

Ένα χρυσό νόμισμα. Ο Μπρίκ εινε άπομεινέ άκίνητος στη θέσι του, με τὰ μάτια του καρπωμένα στη γη.

— Ω! μά υπάρχουν κι' άλλα! φώναξε έξαφνα.

Τότε, λίγο έλειψε να χάσει το μυαλό του. Άρχισε να πηδά έδω κι' εκεί σαν να τον τῖναζαν, να όρπάζει από κάτω τὰ ύγρά νομίσματα, να τὰ σφίγγη οπασμωδικά στα χέρια του, να σκοπίζει με τὰ δυο του χέρια το χῶμα για να θρή κι'

άλλα, κι' άλλα...

Σούρνοντας άπάνω στα γόνατά του, μάζεψε δέκα χρυσά ναπολεόνια και σηκώθηκε τέλος, σφίγγοντας το χρυσάφι στην κλεισμένη παλάμη του.

Την άνοίξε τότε για να βεβαιωθεί ότι δεν είχε πάθει παραίσθησι, ότι δεν έβλεπε όνειρο... Όχι, όχι, ήταν αλήθεια. Ο Μπρίκ εινε άπομεινέ κατάπληκτος, ταραγμένος.

— Κάποιος θά τάχασε, είπε, κυττάζοντας γύρω του μ' άνησυχία.

Μά κανένας δεν φαινόταν. Ο Μπρίκ άνάσανε κι' έκανε μιά σκέφι που τον ήσύχασε τελειωτικά.

— Όποιος τάσπειρε έτσι, θά πῇ πως είχε πολλά.

Τότε ή χαρά του τον έκανε σαν τρελό!... Άρχισε να κουδουνίζει τὰ χρυσά νομίσματα μέσα στις χοφτες του, να χορεύει και να φωνάζει:

— Εινε δικά μου! Καταδικά μου! Έγινα πλούσιος!... Το πέταλο!... Το πέταλο μούφερε τύχη!...

Και μόλις έδωσε με το μυαλό του αυτή την εξήγησι, έπαψε να εαφνιαζεται... Η περιπέτεια του του φαινόταν φυσική. Το θαύμα, το έκτακτο, δεν ήταν τὰ χρυσά νομίσματα που είχε θρή, μά το πέταλο... Το πρώτο είχε φέρει τὰ δευτέρα.

Γαληνεμένος και καθησυχασμένος έδωσε τὰ έννενα ναπολεόνια κόμπο στην άκρη του φυλαριού του που την χρησιμοποίησε για πορτοφόλι, το πέραςσε γύρω στο λαιμό του, και κράτησε το δέκατο στο χέρι του σαν αιτόδειξι πως ήταν πλούσιος. Έπειτα, σφυρίζοντας εύθυμα, συνέχισε το δρόμο του.

— Πάω να το ρίξω στο γλέντι!...

Ο Μπρίκ είχε σχεδόν μεθύσει.

Με την κοιλιά γεμάτη, με μάτια που γυαλοκοπούσαν, καθισμένος μπροστά στα λείψανα του συμποσίου του, κύταζε το καθαρισμένο του πιάτο, την άδειαν ήμποτλια και το ποτήρι, στο θάθος του όποιου δεν άπόμεινε πειά παρά

μιά κόκκινη γραμμή.

— Μιά άλλη ήμποτλια, μάστορα! φώναξε.

Η ζωή ειν' ώραία όταν την κυττάζει κανείς μέσo από το γυαλί του ποτηριού, που το φέρνει άργά στα χείλη του. Για ποιο λόγο ο Μπρίκ να κρατήσει μέτρο σ' αυτή τη χαρά την τόσο σπάνια, τη στιγμή που στην άριστερή παλάμη του έσφιγγε το χρυσό ναπολεόνι, φυλακτό που έκανε πρό όλίγου ήμερο σαν άρνάκι τον άγριο πανδοχέα, ο όποιος ήθελε να τον διώξει;

Ο Μπρίκ έκανε τώρα και φιλοσοφικές σκέψεις... Η ζωή δεν εινε άσχημη όσο φαίνεται... Καθένας έχει λίγη εύτυχία σ' αυτήν...

Έξαφνα, καθώς σήκωσε τὰ βλέμματά του, είδε τον πανδοχέα που τον συνώδευαν, αυτή τη φορά, δυο χωροφύλακες. Κ' ή αίσιοδοξία του ήταν τότε, ώστε αυτό το δισακί στο θέαμα δεν του έκανε καμία έντύπωση.

«Σήμερα δεν έχω να φοβηθώ τίποτε», σκέφτηκε, σφίγγοντας το ναπολεόνι του.

Και φώναξε φιλικά και παιχνιδιάρικα:

— Γεια σας, χωροφύλακοι!... Δεν σας φοβάμαι τώρα... Στο κάτω-κάτω και σεις είσαστε άνθρωποι σαν όλους μας... Φέρε μ' άλλη ήμποτλια, κάπελα! Θα σου γκρίσουμε τὰ ποτήρια μας!... Απόμε έχω γλέντι! Πληρώνω εγώ!...

Και έδειξε θριαμβευτικά το ναπολεόνι.

Αμέσως τὰ τέσσερα χέρια των χωροφύλακων έπεσαν θαραία άπάνω στους ώμους του.

— Που το θρήκες αυτό, τον ρώτησαν αυστηρά.

Ο Μπρίκ δεν είχε πει τίς τόες του καθαρές.

(Συνέχεια στη σελίδα 53)

— Ω! Έκανε θαμπωμένος ο Μπρίκ κι' έσκυψε.

ΤΟ ΝΕΟ ΜΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΟΥ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΡΙΣΜΠΟΥΡΓΚ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ.— 'Ο Κάρλος Σεβρύ, ένας ξενιτεμένος Γάλλος και η σύζυγός του Ζελιμά, μία νέα γυναίκα με εξωτική όμορφιά, επιστρέφουν 'πειτ' από πολλά χρόνια απουσίας στη Γαλλία, με τὸ μοναδικό σκοπό νὰ μάθουν τί ἀπέγινε κάποια κυρία τῆς ἀριστοκρατίας καὶ τὸ παιδί της, τὴν ὁποία μυστηριώδεις ἔχθροι ἔχον συμφέρον νὰ ἐξαφανίσουν, γιὰ νὰ σφετερισθοῦν τὴ μεγάλη τῆς περιουσία. Τὸ μόνο πού ὁ Σεβρύ ξέρει σχετικῶς μετ' τὴν τύχη τῆς γυναίκας αὐτῆς εἶναι ὅτι οἱ συγγενεῖς τῆς τὴν εἶχαν σχεδὸν φυλακίσει πρὸ ἐτῶν σὲ κάποιο μισοερεϊπωμένο πύργο κοντὰ στὸ Βλαινκούρ, ὅπου καὶ πηγαίνει τώρα γιὰ νὰ συγκεντρώσῃ πληροφορίες. Στὸ ἴδιο ὅμως λεωφορεῖο μ' αὐτὸν καὶ μετ' τὴ σύζυγό του, ταξιδεύει κάποιος ὑποπτος τύπος, ἕνας Βλαιρῶ, ὁ ὁποῖος ἀναλαμβάνει ἐπὶ πληρωμὴ διαφορὰς ἐγκληματικὰς καὶ σκοτεινὰς ὑποθέσεις κ' ὁ ὁποῖος κατορθώνει νὰ πιάσῃ κρυφὰ μετ' τὸ Σεβρύ καὶ νὰ μᾶθῃ τὸ σκοπὸ τοῦ ταξιδιοῦ τοῦ. Προσφέρεται δὲ νὰ τὸν ἐξυπηρετήσῃ καὶ νὰ τὸν βοηθήσῃ στὶς ἀναζητήσεις του. 'Ο Σεβρύ δέχεται εὐχαρίστως, χωρὶς νὰ ὑποψιάζεται καθόλου τὰ καταχθόνια σχέδια τοῦ Βλαιρῶ, ὁ ὁποῖος τοῦ παρουσιάζεται μετ' τὸ ψευδώνυμο 'Ιούλιος Κορνιέφρ. 'Εστὶ οἱ ταξιδιωτὲς φθάνουν στὸ Βλαινκούρ. 'Εκεῖ, ὁ Βλαιρῶ κατορθώνει νὰ παρασύρῃ τὸν Σεβρύ σὲ ἐνέδρα τῇ νύχτῃ καὶ τὸν πνίγει στὸ ποτάμι. 'Η Ζελιμά, πού εἶναι ἔγκυος, μόλις τὸν βλέπει νεκρὸ παράκειται τόσο, ὥστε κάνει πρόωρο τοκετό, φέρνει στὸν κόσμον ἕνα κοριτσάκι καὶ πεθαίνει στὴ γέννα. 'Ενῶ, γίνονται αὐτὰ στὸ Βλαινκούρ, ὁ Βλαιρῶ, στὸ Παρίσι, πηγαίνει στὸ ξενοδοχεῖο ὅπου εἶχε καταλύσει ὁ Σεβρύ κ' ὅπου εἶχε ἀφήσει μερικά ἔγγραφα μεγάλης σημασίας μαζὺ μετ' τὴς ἀποσκευῆς του.

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

— "Ἐχετε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ πῆτε τὸ ὄνομά σας; εἶπε ὁ ξενοδόχος στὸν Βλαιρῶ.
— Εὐχαρίστως, ἀπάντησε ἐκεῖνος ἀτάραχα. 'Ονομάζομαι Θεόφιλος Λεμουάν. 'Εξ ἄλλου; νὰ τὸ ἐπισκεπτήριό μου, πρόσθεσε, θγάζοντας ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα μπλιέττο καὶ δίνοντάς το στὸν διευθυντὴ τοῦ ξενοδοχείου.

Τὸ μπλιέττο αὐτὸ ἔγραφε:

ΘΕΟΦΙΛΟΣ ΛΕΜΟΥΑΝ

Μηχανικὸς Μεταλλεῖον

92, 'Οδὸς 'Αγίου Δομνίκου

— Καὶ τώρα, ἐξακολούθησε ὁ Βλαιρῶ, πρέπει νὰ σὰς πῶ ὅτι ὁ φίλος μου μοῦ ἔγραψε...

— "Αἱ ἔχετε ἐπιστολὴ τοῦ κ. Σεβρύ; ἔκανε ζωηρὰ ὁ ξενοδόχος.

— Ναι, τὴν ἔλαβα σήμερα τὸ πρωῒ... Μοῦ γράφει μάλιστα νάρθω νὰ σὰς θρῶ. 'Αλλὰ πού τὴν ἔβαλα; ἐξακολούθησε, προσποιούμενος ὅτι ψάχνει μέσα στὶς τσέπες του. "Αἱ νὰ τὴν!... Κυττάχτε, κύριε... Κυττάχτε!...

Πράγματι, ἡ ἐπιστολὴ πού παρουσίασε στὸν ξενοδόχο ἔφερε ἀγγλικὸ γραμματόσημο καὶ τὴν ἐπιγραφὴ:

«Κύριον

Θεόφιλον Λεμουάν

Μηχανικὸν Μεταλλεῖον

92, 'Οδὸς 'Αγίου Δομνίκου

'Ο διευθυντὴς τοῦ ξενοδοχείου δὲν εἶχε πειὰ καμμιὰ ἀμφιβολία. Διάβασε τὴν ἐπιστολὴν ἀργά, λέξι πρὸς λέξι. Εὐτυχῶς γιὰ τὸν Βλαιρῶ, δὲν ἤξερε τὸ γραφικὸ χαρακτῆρα τοῦ Σεβρύ.

— Παράδοξο! εἶπε ὅταν τελείωσε τὸ διάβασμά του.

'Ο Βλαιρῶ, παρ' ὅλο του τὸ θάρρος, δὲν μπόρεσε νὰ μὴν ἀνασκιρτήσῃ.

— Τί τρέχει; ρώτησε.

— 'Ο κ. Σεβρύ δὲν σὰς γράφει στὴν ἐπιστολὴν του ὅτι φεύγοντας μοῦ ἔφησε τὸ κλειδί τοῦ γραφείου, μέσα στὸ ὁποῖο

ἔχει κλεισμένα μερικά σπουδαία ἔγγραφα του.

'Ο Βλαιρῶ, πού ἀγνοοῦσε αὐτὸ τὸ πράγμα, δὲν μπόρεσε νὰ προβλέψῃ ὅτι θὰ τοῦ γινόταν μιά τέτοια παρατήρηση.

'Ὡστόσο δὲν ταραχτήκε καθόλου.

— 'Ο φίλος μου, εἶπε μετ' μεγάλη ἡρεμία, θὰ ἔλασα νὰ σὰς γράψω γι' αὐτὸ, ἢ μᾶλλον δὲν τὸ ἔκρινε ἀναγκαῖο, γιατί ἤξερε πὼς θ' ἀπευθυνόμουν σὲ σὰς τὸν ἴδιο...

— "Ἐχετε δίκιο, κύριε. Τώρα, ἀν ἀγαπάτε, μποροῦμε ν' ἀνεβούμε στὸ διαμέρισμα τοῦ κ. Σεβρύ.

— Νὰ σὰς πληρώσω πρῶτα τὸ λογαριασμὸ του, εἶπεν ὁ Βλαιρῶ.

— 'Εστω.

'Ο διευθυντὴς τοῦ ξενοδοχείου κάθησε μπροστὰ στὸ γραφεῖο του, ἀνοίξε ἕνα βιβλίο καὶ, παίρνοντας ἕνα φύλλο χαρτί, ἀντέγραψε τὸ λογαριασμὸ τοῦ Καρλόου Σεβρύ, τὸν ὁποῖο παρουσίασε στὸν Βλαιρῶ.

'Ο Βλαιρῶ, τὸν πληρώσε ἀμέσως, ἀφήνοντας κ' ἕνα γεναῖο πουρμπακούρ γιὰ τὸν ὑπηρέτη.

'Ο ξενοδόχος ἔπῃρε τότε ἀπὸ ἕνα συρτάρι, γιὰ κλειδί, κάλεσε ἕναν ὑπηρέτη κ' ἀνέβηκε μαζὺ του καὶ μαζὺ μετ' τὸν Βλαιρῶ στὸ ἀπαίμα πάτωμα.

— Τὰ δωμάτια τοῦ κ. Σεβρύ δὲν ἀνοίχτηκαν ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού ἔφυγε, εἶπε.

— Τὸ πιστεύω, ἀποκρίθηκε ὁ Βλαιρῶ, καὶ μπήκαν κ' ἐρεῖς μέσα.

Στὸ πρῶτο δωμάτιο θρискόταν ἕνα μεγάλο κιθώτιο πού περιεῖχε ἀσπρόρουχα καὶ ἄλλα ρούχα. Στὸ δεύτερο, ὅπου ὑπῆρχε καὶ τὸ γραφεῖο, θρискόντουσαν δυὸ ταξιδιωτικὰ ράμματα, ἀπὸ τοὺς ὁποῖους ὁ ἕνας περιεῖχε διάφορα ἀντικείμενα καλλωπισμοῦ κ' ὁ ἄλλος ἦταν ἀδειανός.

'Ο ξενοδόχος ἀνοίξε τὸ γραφεῖο, ἐνῶ τὰ μάτια τοῦ Βλαιρῶ ἔλαμπαν.

Τὰ ἔγγραφα θρискόντουσαν ἐκεῖ, τυλιγμένα σὲ δυὸ κολίνδρους, μέσα σὲ περγαμινή. Φαίνεται πὼς ἦσαν σπουδαῖα, ἀφοῦ ὁ Βλαιρῶ εἶχε πᾶει ἐκεῖ μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μωρέσῃ νὰ τὰ πάρῃ.

Σὲ ἕνα ἄλλο συρτάρι τοῦ γραφείου θρискόντουσαν διάφορα πολυτίμα κοσμήματα, θραχιόλια, δαχτυλίδια, σκουλαρικήκια κ' ἕνα ὑπέροχο κολλιὲ ἀπὸ διαμάντια καὶ ρουμπίνια.

Κατὰ διαταγὴν τοῦ ξενοδόχου, ὁ ὑπηρέτης τὰ ἔβαλε ἐπὶ αὐτὰ μέσα στὸν ἀδειανὸ ταξιδιωτικὸ σάκκο.

— "Αν θέλετε, κύριε, εἶπε κατόπιν στὸν Βλαιρῶ, μπορὺ νὰ σὰς τὰ στείλω ὅλ' αὐτὰ στὴν κατοικία σας.

— "ὦ! δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ὑποβληθῇτε σ' αὐτὸ τὸν κόπο... "Ἐχω κάτω τὸ ἀμάξι μου.

'Ο ξενοδόχος ὑποκλίθηκε. "Ἐπειτα θοήθησε τὸν ὑπηρέτη νὰ φορτωθῇ τὸ κιθώτιο καὶ, παίρνοντας ὁ ἴδιος τοὺς δυὸ ταξιδιωτικὸς σάκκους, ἀκολούθησε τὸν Βλαιρῶ.

"Ὅταν ὅμως κατέβηκαν στὸ προαύλιο, ὁ ξενοδόχος παρακάλεσε τὸν Βλαιρῶ νὰ πᾶ μιά στιγμὴ μαζὺ του στὸ γραφεῖο.

— Μήπως ξεχάσαμε τίποτε; τὸν ρώτησε ἐκεῖνος μετ' τὸ πᾶν χαριτωμένο του χαμόγελο.

— Μάλιστα, κύριε... Ξεχάσαμε μιά μικρὴ διατίπωση. Θι λάβετε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ δώσετε μιά ἀπόδειξι παραλαβῆς τῶν ἀποσκευῶν τοῦ κ. Σεβρύ.

— Μὲ μεγάλη μου εὐχαρίστησι, κύριε.

Καί, ἀφοῦ κάθησε μπροστὰ στὸ γραφεῖο, ἔγραψε καὶ ὁ πῆγγραψε τὴν σχετικὴ ἀπόδειξι.

"Ἐπειτ' ἀπὸ λίγα λεπτὰ τὸ ἀμάξι τοῦ ἀπαίσιου κακοῦρου ἔφυγε μετ' μεγάλη ταχύτητα. Τὸ κόλπο του εἶχε πετύ-

χει ἐντελῶς.

— Τώρα, ἔλεγε ὁ ἄθλιος κρατώντας στὰ γόνατά του τὸ σάκκο μετ' τὰ ἔγγραφα καὶ τὰ κοσμήματα, ἂς ἐρευνήσῃ ἡ ἀστυνομία ὅπου θέλει, στὸ Παρίσι, στὸ Βλαινκούρ, στὸ διάβολο... Δὲν θὰ θρῇ τίποτε... Οἱ νεκροὶ δὲν μιλάνε... "Ὅσο γιὰ τὸ παιδί, οὔτε αὐτὸ θὰ μιλήσῃ ποτέ...

'Αλλὰ ἔσφρα, πράγμα παραδόξο, σὰν νὰ εἶχε ἀκόμα συνείδησι ὁ κακοῦργος αὐτός, ὁ ὁποῖος εἶχε θυσιάζῃ ὡς τὸ λαίμω στὸ ἔγκλημα, νόμιζε πὼς ἄκουσε μιά μυστηριώδη φωνὴ μέσα του νὰ τοῦ λέη:

— Γιὰ τὰ θύματα θὰ θρεθῇ ἐκδικητής!

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΔΥΣΤΥΧΙΑΣ

Α'

ΕΝΑΣ ΔΕΙΛΟΣ ΕΡΩΣ

Βρισκόμαστε στὰ τέλη 'Ιουνίου. 'Ο θερμὸς ἥλιος ρίχνει τὴς ἀκτίνες του στὰ φυλλώματα τῶν δέντρων καὶ ξεραίνει στὴ γλῶσσι τὴς σταγόνες τῆς νυχτερινῆς ὀροσιάς.

Εἶναι ἡ ἐποχὴ τοῦ θερισμοῦ. Παντοῦ στὸν κάμπο φαίνονται τὰ δρεπάνια πού λάμπουν καὶ πέφτουν ἀπάνω στὸ πράσινο χορτάρι.

Κάτω ἀπὸ μιά σκιάδα ἀπὸ κλῆμα, κισσὸ καὶ κληματῖδες, κάθεται μιά χαριτωμένη νέα μετ' τὸ κεφάλι ἑλάφρὰ σκυμμένο πάνω ἀπὸ τὸ ἐργόχειρο τοῦ ὁποῖο κεντάει.

'Απέναντι στὴ σκιάδα φαίνεται ἕνα κάτασπρο σπίτι, μετ' παράθυρα πράσινα καὶ μετ' κουρτίνες λευκές.

Κάθε τόσο ἡ νέα, ἀνασηκώνοντας τὸ κεφάλι τῆς, ρίχνει ἕνα δειροπόλο βλέμμα στὸν κάμπο καὶ στοὺς θεριστάς, κ' ἔπειτα ζαναρίζει τὴν ἐργασία τῆς.

Ἡ νέα αὐτὴ εἶναι ὠραιότατη. Εἶναι μόλις δεκάξι χρονῶν... Ἰὰ πλοῦσια μαῦρα τῆς μαλλιά πλαισιώνουν τὸ θελκτικὸ πρόσωπό τῆς καὶ κάνουν ἀκόμα πιὸ χτυπητὴ τὴν ἰδανικὴ ὡμορφία τῆς. Μακρυνά, μαῦρα θιέφαρα κάνουν γλυκύτερη τὴν ἔκφρασι τῶν ματιῶν τῆς, τῶν ὁποίων τὸ θελωδέσιο βλέμμα φαίνεται σταθερὸ καὶ περήφανο.

Ἐξαφνὰ τὴν προσοχὴ τῆς τραβᾷ θόρυβος θημάτων, καὶ τὸ μέτωπο καὶ τὰ μάγουλά τῆς γίνονται κατακόκκινα.

'Ενας νέος εἶχε φανῇ πέρα, καὶ προχωροῦσε πρὸς τὸ μέρος στὸ ὁποῖο καθόταν ἐκείνη.

Απὸ τὰ ρούχα του φαίνονταν χωρικός, ἀπλὸς ἐργάτης τῶν ἀγρῶν. 'Ο χωρικός ὅμως αὐτὸς ἦταν ἕνας ὠραιότατος νέος, εἴκοσι περίπου χρονῶν, ἀναστήματος ὑψηλοῦ, τοῦ ὁποῖου τὸ ἐκφραστικὸ πρόσωπο καὶ τὸ εὐγενικὸ βλέμμα τραβοῦσαν ἀμέσως τὴν συμπάθεια.

Προχωροῦσε ἀργά σὰν νὰ δίσταζε καὶ σὰν νὰ φοβόταν μήπως ταραξῇ τὴν ἡσυχία τῆς νέας. Τέλος ἔφτασε στὸ μέρος ὅπου ἐκείνη καθόταν.

— Καλημέρα σας, δεσποινίς 'Ιωάννα, τῆς εἶπε μετ' φωνῇ πού πρόδιδε τὴν συγκίνησί του.

Ἡ νέα φάνηκε σὰν νὰ ἐξαπνιάζεται.

— "Α, σὺ εἶσαι, 'Ιάκωβε; εἶπε. Καλημέρα, φίλε μου...

Καὶ τὸ ἔκανε θέσι γιὰ νὰ καθίσῃ στὸν πάγκο κοντὰ τῆς. Αὐτὸς ὅμως ἐξακολούθησε νὰ στέκεται ὀρθος.

— 'Ιάκωβε, τοῦ ἔκανε τῆς ἡ νέα, ρίχνοντάς του συγχρόνως ἕνα βλέμμα τρυφερό, σοῦ ἔκανα θέσι κοντὰ μου... "Ἐ, ἀ, κάθισε.

— 'Ο 'Ιάκωβος ὑπάκουσε

— "Ὅποτε, τῆς εἶπε μετ' φωνῇ συγκινημένη, δὲν σὰς κακοῦται πού ἤλθα ὡς ἐδῶ;

— Γιὰτί νὰ μοῦ κακοφανῇ, 'Ιάκωβε;

— Δὲν ξέρω, ψιθύρισε ὁ νέος. Φοβόμουν μήπως ταραξῇ τὴν ἡσυχία σας... 'Αλλὰ εἶστε τόσο καλὴ... Βλέπω ὅτι δὲν ταραχτήκατε...

Ἡ 'Ιωάννα διέκοψε τὴν ἐργασία τῆς καὶ σήκωσε πρὸς αὐτὸν τὰ ὠραία τῆς μάτια.

— 'Ιάκωβε, τὸν ρώτησε γλυκά, μήπως σὲ ὑποδέχθηκα ποτέ ἄοχημα;

— "Ὀχι, ποτέ.

— Τότε λοιπὸν, γιατί ἔχεις τέτοιες ἰδέες;

— "Ἐχετε δίκιο, εἰμαι ἀνόητος καί... 'Αλλὰ γιατί νὰ εἶμαι ἔτσι; Οὔτε κ' ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ τὸ καταλάβω... Μόλις σὰς θιέπω ἀπὸ μακριά, ἀρχίζω νὰ τρέμω... "Ὅταν σὰς μιλάω, μοῦ φαίνεται ὅτι κάνω κάποια πράξι κακὴ καὶ "ομί- "ω ὅτι τὰ λόγια μου μποροῦν νὰ σας προσβάλουν...

Ἡ 'Ιωάννα χαμήλωσε τὰ μάτια τῆς καὶ κοκκίνισε πάλι.

— Αὐτὸ δὲν τὸ καταλαβαίνω, εἶπε μετ' φωνῇ κάπως τρυαγμένη. Σεχνὰς λοιπὸν, 'Ιάκωβε, ὅτι εἶσαι θαφτιστικός τοῦ πατέρα μου καὶ κατὰ συνέπειαν φίλος μου, σχεδὸν ἀδελφός μου;...

— "ὦ, ὄχι, δὲν τὸ ξεχνᾶω... 'Αλλοιῶς δὲν θάρχόμουν ἐδῶ...

— Γιὰτί;

— Δὲν θὰ εἶχα τὸ θάρρος...

— 'Αλλὰ, πες μου λοιπὸν, 'Ιάκωβε, μήπως σοῦ προξενῶ τρόπο;

— "Ὀχι, δὲν εἶν' αὐτὸ... Εἶναι

κάτι ἄλλο. πού δὲν μπορῶ νὰ τὸ καταλάβω... Εἶν' ἕνα εἶδος φόβου πού δὲν μπορῶ νὰ τὸν ὑπερνικήσω... Φοβάμαι μήπως κανένα τίποτε, μήπως πᾶ κανένα λόγο πού νὰ μὴ σὰς ἀρέσῃ... "ὦ δεσποινίς 'Ιωάννα, ἀν εἶχα τὸ θάρρος νὰ σὰς ἐκφράσω τί αἰσθάνομαι, τί ὑποφέρω... 'Αλλὰ ὄχι — ἐξακολούθησε ὁ 'Ιάκωβος — ὁ φόβος μου πάντα μ' ἐμποδίζει... Κι' ὅμως ὁ φόβος αὐτὸς μετ' φυλάει, γιὰτί, πιστέψτε με, 'Ιωάννα, ἀν ἔκανα τίποτε, πού θὰ σὰς δυσαρεστοῦσε, ἀν μοῦ λέγατε ἕνα μόνο σκληρὸ λόγο, θὰ ἔχανα ἀμέσως ὅλη τὴν εὐτυχία τῆς ζωῆς μου καὶ θὰ προτιμοῦσα νὰ πεθάνω...

— 'Ιάκωβε, ἀπάντησε ἡ νέα χαμηλώνοντας τὰ μάτια τῆς, ὅσο γι' αὐτὸ μὴ φοβάσαι... Δὲν εἶμαι ἀχάριστη καὶ δὲν ἔχασα ἀκόμα τὸν καιρὸ πού ἦσαν ὁ μικρός μου προστάτης... Ναι, 'Ιάκωβε, θυμᾶμαι ἀκόμα τίς ἡμέρες τῆς παιδικῆς μας, ἡλικίας... "Ανατραφεῖκαμε μαζὺ ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο καὶ μαζὺ

μεγαλώσαμε... 'Αλλὰ ἐγὼ ἦσυν ἀκόμη μικρὴ καὶ σὺ εἶχες γίνεи σχεδὸν ἄνδρας... Τότε ἀρχισα νὰ καταλαβαίνω τὴν προστασία σου, τὴν ἀγάπη σου, τὴν ἀφοσίωσί σου σὲ μένα... Θυμᾶσαι, 'Ιάκωβε, "Ὅταν γυρίζαμε ἀπὸ τὸν περὶπατο κ' ἐγὼ ἦμουν κουρασμένη, μετ' σήκωνες στὴν ἀγκαλιά σου ὡς ὅτου νὰ ξεκουραστώ... "Ὅταν εἶχα καμμιὰ λῆθη, ἔτρεχες νὰ σφουγγίσῃς τὰ δακρυά μου καὶ νὰ με παρηγορήσῃς...

— Τότε καὶ σεις ἀνοίγατε τὰ μικρά σας χεράκια καὶ μ' ἀγκαλιάζατε...

— Ἡ παιδικὴ μου ἀγάπη ἀπέναντός σου στὴ δική σου...

— 'Αλλὰ τώρα μεγαλώσατε...

— Ναι, ἀλλὰ δὲν ἀλλάξα...

— "ὦ, ὄχι, ἀπεναντίας...

— Τί θέλεις νὰ πῇ;

— Γίνατε ἡ ὠραιότερη καὶ καλύτερη κόρη τοῦ χωριοῦ.

Ὁ νοινός μου σὰς ἔστειλε στὸ παρθεναγωγεῖο καὶ μάθατε πολλὰ πράγματα. Κάθε χρόνο στὶς ἐξετάσεις εἰσάστε ἡ πρώτη στὴν τάξι σας... 'Ερχόσαστε τότε μετ' λουλούδια καὶ μετ' στεφάνια... 'Εγὼ δὲν ἔλεγα τίποτε, ἀλλὰ ἦμουν πολὺ εὐτυχής. Τέλος, τελειώσατε τὸ σχολεῖο πρὸ ἔξη μηνῶν καὶ δταν ἐπιστρέψατε...

— "Ὅταν ἐπέστρεψα, τὸν διέκοψε ἡ 'Ιωάννα, ὁ 'Ιάκωβος, ὁ φίλος τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας, δὲν μ' ἔλεγε πειὰ ἄλλως ἢτως ἄλλοτε 'Ιωάννα, ἀλλὰ δεσποινίδα 'Ιωάννα.

— Δὲν εἰσάστε πειὰ ἡ ἴδια, τῆς ἀπάντησε ὁ νέος.

Η νέα κούνησε το κεφάλι της χαμογελώντας.
— Δεν άλλαξα εγώ, 'Ιάκωβε, είπε, αλλά εσύ...
— Εκείνος την κυτάζε ξαφνιασμένος.
— Έγώ! Έγώ! ψιθύρισε.
— Πές μου λοιπόν, γιατί, από τότε που ξαναγύρισα, δεν με άποκαλείς απλώς 'Ιωάννα όπως άλλοτε;...
— Φοβάμαι...
— Καταλαβαίνω, καταλαβαίνω, είπεν η νέα... Είπ' ο ίδιος φόβος που σε κάνει να τρέμεις όταν είσαι κοντά μου και που έμποδίζει τα λόγια να θγούν από το στόμα σου...
— Έπειτα, αλλάζοντας ξαφνικά τόνο, πρόσθεσε:
— 'Ιάκωβε, δεν πρέπει να είσαι τόσο δειλός. Υπάρχουν λόγια τα οποία μιά νέα μπορεί ν' ακούσει, χωρίς να προσβληθεί, χωρίς να δυσαρεστηθεί... Ξέρω την καρδιά σου εγώ... Ξέρω επίσης από πού προέρχεται η δειλία σου και γιατί τα λόγια θγαίνουν τόσο δυσκολα από το στόμα σου... "Ε, δεν μάντεψα καλά τί συμβαίνει στο μυαλό σου;
— "Ω 'Ιωάννα, 'Ιωάννα!... φώναξε ο νέος.
— Πές μου λοιπόν, 'Ιάκωβε, τί θέλεις;
— Πώς; Μοι το επιτρέπεις; Αλήθεια, μοι το επιτρέπεις;
"Αλλά όχι... Ο φόβος μου πάλι με πιάνει... Δεν μπορώ...
"Ο δυστυχισμένος 'Ιάκωβος έτρεμε σαν παιδί και το μέτωπό του ήταν γεμάτο ιδρώτα.
"Η νέα του έριξε ένα γλυκύτατο βλέμμα.
— Τότε, 'Ιάκωβε, είπα με την πιο γλυκειά φωνή της, θα μιλήσω εγώ πρώτη, αν και δεν ήθελε να το κάνω αυτό. Λοιπόν σιγά-σιγά ή αμοιβαία μας συμπάθεια μετεβλήθη με τον καιρό κι' έγινε άλλο αίσθημα. "Ετσι δεν είναι, τί λές;
— Μά τότε μ' αγαπάτε, 'Ιωάννα; φώναξε ο 'Ιάκωβος τρισευχισμένος.
— Πάντοτε σ' αγαπάω, 'Ιάκωβε, του απάντησε η νέα απλά.
— Κι' εγώ, 'Ιωάννα, γιατί σάς αγαπούσα περισσότερο από κάθε άλλο, γιατί σάς λατρεύω, δεν μπορούσα όμως να μιλήσω και μόλις τολμούσα να σας κυτάξω...
— Ένω τώρα τολμάς;
— "Ω! τώρα ο φόβος μου, τελείωσε, χάθηκε... Τώρα το βλέμμα σας μου δίνει καινούργιες δυνάμεις, καινούργια ζωή... Δεν είμαι πια ήτ-
— διος... Μοι φαίνεται ότι αυτός έδω ο κήπος είναι μιά γωνία του παραδείσου, ότι ελός ο κόσμος είναι δικός μου... Κι' δλ' αυτό, 'Ιωάννα, γιατί σάς αγαπώ...
"Η συγκίνησής του ήταν άπερίγραπτη. Γονάτισε μπροστά στη νέα και, παίρνοντας τα χέρια της, τὰ γέμισε φιλήματα.
— Μ' αγαπάτε! Μ' αγαπάτε!... ψιθύρισε ξετρελλαμένος. Θεέ μου! Θεέ μου, θα μπορέσω ποτέ να της αποδείξω πόσο μεγάλη είναι η αγάπη μου;
— Γιατί όχι; ακούστηκε ξαφνα μιά φωνή πίσω τους.
"Αμέσως κ' οι δυο νέοι πετάχτηκαν επάνω απότομα, ή νέα φοβισμένη κι' ο νέος άπειλητικός.
"Ενας γέρος, που φορούσε ρούχα κατατρυπημένα, θρισκόταν πίσω από το φράχτη.
— Πώς θρέθηκες εκεί; τον ρώτησε ο 'Ιάκωβος θυμωμένος.
— Έντελως τυχαία, νεαρέ μου φίλε, απάντησε ο γέρος.
"Ήμουν κουρασμένος και γι' αυτό κάθησα να ξεκουραστώ έδω λίγο στη σκιά του φράχτη, επάνω στα μαλακά χόρτα.
— Για να κρυφκούσης, ή;
— Όχι, όχι, σάς βεβαιώνω ότι ήμουν έδω πριν έλθη ή δεσποινίς.
— Έστο, αλλά μάς ακουσε...
— Μά την αλήθεια, παιδί μου, δεν μπορώ να πω όχι, και μιά την αλήθεια, ή κουθέντα μοι φάνηκε πολύ ευχάριστη... Έλάτε τώρα, δεν πρέπει να σας κοιταίνονται, γιατί έχω κακά αυτιά και κακά μάτια για να δω ότι είσαι άμορφο παλληκάρι και ότι ή δεσποινίς σου ταιριάζει περίφημα... "Επειτα, τί πειράζει κι' αν σάς ακουσα... Ασφαλώς δεν θα πάω εγώ, ο γέρο Λαμπρίκ, ο ζητιάνος του Βλαϊκούρ, να πω κακά λόγια για την δεσποινίδα. Απεναντίας... Μή φοβάστε, παιδιά μου, ο γέρο Λαμπρίκ δεν είναι φλύαρος και ξέρει να κρατάει για τον εαυτόν ή, τί θέλει κι' ακούει... Γειά σας, παι-

Η 'Ιωάννα γονάτισε και το άγκάλιασε τρυφερά.

διά μου, γειά σας, πηγαίνω...
— Μιά στιγμή, κύριε, του είπεν η 'Ιωάννα.
— "Α! δεσποινίς, μπορείτε να με λέτε και σεις, όπως οι άλλοι, γέρο Λαμπρίκ.
"Η νέα πλησίασε το φράχτη και, βλέποντας τα κατατρυπημένα παπούτσια του γέρο Λαμπρίκ, του είπε, συνοδευοντας τα λόγια της μ' ένα χαριτωμένο χαμόγελο:
— Δεν είμαι πλούσια, αλλά δεν πειράζει, πάρτε αυτό το δεκάφραγκο για ν' αγοράσετε ένα ζευγάρι παπούτσια.
Και, απλώνοντας το χέρι της πάνω απ' το φράχτη, έδωσε στον έπαίτη ένα δεκάφραγκο.
Αυτός έπηρε το νόμισμα και για μιά στιγμή κράτησε το χέρι της νέας, απάνω στο όποιο απόθεσε ένα θερμό φίλημα.
— Ευχαριστώ, δεσποινίς, είπε. "Ο Θεός να σας φυλάει και να σας δώσει ή, τί επιθυμείτε...
Και απομακρύνθηκε κουτσάινοντας και λεγοντας από μέ-
— σε σου:
— Είναι καλή κι' ωραία... "Ωραιότερη από την μητέρα της.
B'

Ο ΠΑΛΙΟΣ ΔΡΑΓΟΝΟΣ

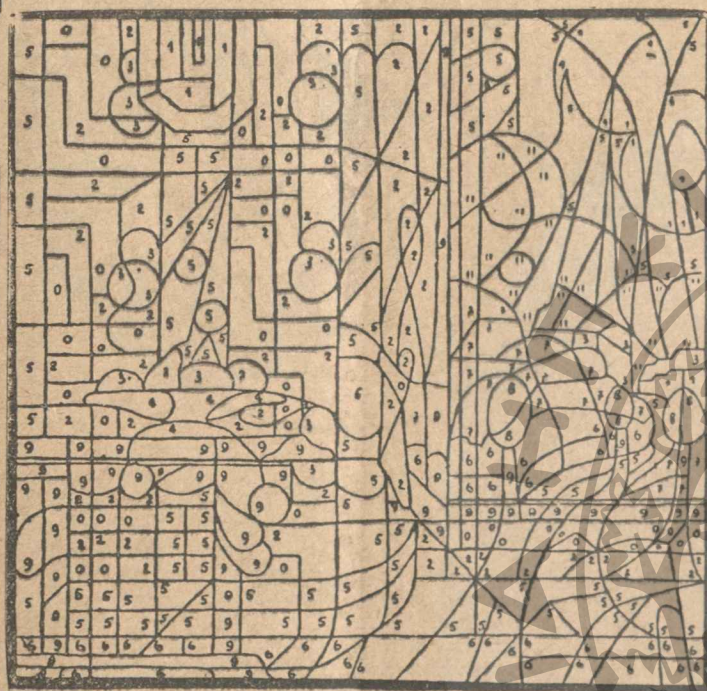
— 'Ιάκωβε, τον ξέρεις αυτό τον φτωχό; ρώτησε η 'Ιωάννα.
— Ναι, 'Ιωάννα, τον είδα πολλές φορές ως τώρα. Έρχεται στο Μαρέλ δυο-τρεις φορές το χρόνο... "Ακουσα να λένε πως ήταν άλλοτε αρκετά εύπορος... "Αλλά ή επιχειρήσεις του έπληγαν πολύ άσχημα και τώρα που γέρασε είναι άνα-
— κασμένος ν' έπαυ...
— Τον δυστυχισμένο!
— Ναι, 'Ιωάννα, είναι πραγματικά δυστυχισμέ-
— νος...
— Αυτό το παράξενο ό-
— νομα Λαμπρίκ, είναι το α-
— ληθινό του όνομα;
— Όχι, είναι παρατσού-
— κλι.
— Γιατί τονώνόμασαν
— έτσι;
— Δεν ξέρω. Μήπως
— ο γέρος αυτός σάς ενδια-
— φέρει;
— Πολύ, 'Ιάκωβε... Τα
— λόγια του μοι έκαναν έν-
— τύπωσι... Είδες πόσο συγ-
— κλημένος φάνηκε μερικές
— στιγμές και πως με κιν-
— ταζε;
— Ναι, 'Ιωάννα, το
— πρόσεα...
— Μοι φαινόταν πως ή-
— θελε να μοι πη κάτι...
— Τι παρόμοιο είδα!
— "Ισως να γελάει...!

Και είναι από το Βλαϊκούρ, είπες;
— Ναι, 'Ιωάννα, από το Βλαϊκούρ...
"Η νέα έθγαλε έναν στεναγμό και το κεφάλι της έγερσε στο στήθος της.
— 'Ιωάννα, είπεν ο 'Ιάκωβος έπειτ' από μερικές στι-
— μέρ, συλλογίζεσθε τη μητέρα σας;
— Ναι, 'Ιάκωβε, συλλογίζομαι τη μητέρα μου, ή οποία κατοικούσε στο Βλαϊκούρ και την οποία δεν γνώρισα, για-
— τη πέθανε μόλις με γέννησε... Πόσο θα την αγαπούσα, αν
— ζούσε ακόμα, πόσο θα την λάτρευα! Δεν γνωρίζω τίποτε
— για τη μητέρα μου, 'Ιάκωβε... Τίποτε, ούτε αυτό όνομά
— της... Όταν ρωτώ τον πατέρα μου γι' αυτήν, μοι απαντά
— πάντα με τρόπο παράδοξο και μοι κλείνει το στόμα με φιλή-
— ματα... αλλά γίνεται μελαγχολικός και του έρχονται δα-
— κρυα στα μάτια... Μοι κρύθουν κάτι, το καταλαβαίνω...
"Αλλά τί έκανε λοιπόν ή μητέρα μου και φοβόταν να μοι
— μιλήσουν γι' αυτήν;... Αυτός ο γέρο Λαμπρίκ, την γνώρι-
— τάχα;... Όταν θα τον ξαναείδω, θα τον ρωτήσω γι' αυτό...
"Αλλ' άς απομακρύνω τώρα το μυαλό μου απ' αυτά τα θλι-
— θερά πράγματα... Πές μου, 'Ιάκωβε, ήρθες για να δεις τον
— πατέρα;
— Ναι, 'Ιωάννα... Μπήκα στο σπίτι και φώναξα, αλλά
— έπειδή δεν μοι άπαντούσε κανείς, νόμισα πως θα είστε οι
— δυο στον κήπο και κατέβηκα... Όταν είδα πως είσαστε μό-
— νη, δεν μπόρεσα να φύγω, χωρίς να σας πω καλημέρα. Πού
— να φανταζόμουν τί ευτυχία με περίμενε...
— "Ο πατέρας μου έπληγε με την Πιστή να κάνη ένα με-

κρό περίπατο ως την όχθη του ποταμού. "Αλλά, όπου και
— ναίε θα γυρίσω...
— "Ο 'Ιάκωβος έγινε ξαφνικά σκεπτικός και μελαγχολικός.
— Με άνακαλείτε στην πραγματικότητα, είπε. Ξέρετε, 'Ι-
— ωάννα, ότι έκανα μιά αίτηση στο ύπουργείο των Στρατιω-
— τικών για να καταταχθώ στο 10ο τάγμα των δραγόνων, όπου
— υπηρετήσε κι' ο νουνός μου. Λοιπόν, χθές μοι ήρθε φύλλο
— πορείας. "Ηρθα να το πω στο νουνό μου και συγχρόνως να
— σας άποχαιρηθώ.
"Η νέα χλωμίασε.
— Πότε φεύγεις; τον ρώτησε με τρεμάμενη φωνή.
— Άδριο.
— Βιάστηκες πολύ, είπεν η 'Ιωάννα άνασκιρτώντας. "Αλ-
— λά δεν πειράζει. Πρέπει να κάνης το καθήκον σου. "Εχεις
— χρέος, 'Ιάκωβε, να υπηρετήσης λοιπόν την πατρίδα σου...
— Πήγαινε!... "Η 'Ιωάννα σου θα σε περιμένη...
— Ευχαριστώ, αγαπημένη μου 'Ιωάννα, ευχαριστώ... "Α!
— τώρα πεία, δεν θα φύγω από το Μαρέλ άπελπισμένος... Εί-
— νε μεγάλος τώρα ο όρίζων μου... και το μέλλον είναι δικό
— μου, 'Ιωάννα, δικό μας... "Εφτά χρόνια δεν είναι λίγα... "Αλ-
— λά τί πειράζει; Τα χρόνια περνούν γρήγορα όταν ή ευ-
— τυχία μάς περιμένει στην έπιστροφή.
"Η στιγμή εκείνη ακούστηκε ένα χαρούμενο γαύγισμα έ-
— νος σκύλου.
— Είναι το γαύγισμα της Πιστής, είπεν η 'Ιωάννα. "Ο πα-
— τέρας μου ξαναγυρίζει...
— "Ω 'Ιωάννα, καινούργιος φόβος με κυριεύει τώρα...
— Τί φόβος, 'Ιάκωβε;
— "Αν ο λοχαγός μοι άπαγορεύει να σ' αγαπώ;
— "Σούχασε, 'Ιάκωβε, απάντησε η νέα μ' ένα τρυφερό
— χαμόγελο. "Ο πατέρας μου ξέρει από καιρό ότι μ' αγαπάς
— και σ' αγαπώ.
"Ενα άμορφο σκυλί έτρεξε προς την 'Ιωάννα, ή οποία
— γονάτισε και το άγκάλιασε τρυφερά.
"Την ίδια στιγμή, ο παλαιός λοχαγός των δραγόνων, ο
— 'Ιάκωβος Βαγιάν, παρου-
— σιάστηκε.
Πέρασαν δεκάξη χρόνια
— από τότε που τον γνώρισα-
— με στον πρόλογο του πα-
— ρόντος έργου, αλλά δεν είχε
— αλλάξει καθόλου στο δια-
— στημα αυτό. "Ήταν ακόμη
— εύρωστος, ύγιεινός και ό-
— λώσιος. Μονάχα τα μαλλιά
— του είχαν άρχισι ν' άσπρι-
— ζουν.
"Ο 'Ιάκωβος και ή 'Ιωάν-
— να βγήκαν άμέσως απ' τη
— σκιάδα κι' έσπευσαν προς
— αυτόν.
— Α, σ' είσαι, 'Ιάκωβε;
— είπεν ο λοχαγός, απλώνον-
— τας προς τον νέο το χέρι
— του. Χαίρω πολύ που σε
— βλέπω... Καί σ' ευχαριστώ
— που είχες την καλωσύνη να
— κρατήσης συντροφιά της 'Ι-
— ωάννας, όσο εγώ έλειπα.
"Ο λοχαγός πλησίασε και
— φίλησε τρυφερά τη νέα στο
— πρόσωπο.
— Αγαπητέ μου πατέρα,
— είπεν η 'Ιωάννα, ο 'Ιάκω-
— βος σάς έζήτησε γιατί είχε
— κάτι σπουδαίο να σας πη.
"Αλλά έπειδή δεν είσαστε έ-
— δω, δεν θέλησε να φύγη χω-
— ρίς να μοι πη καλημέρα.
— Αν δεν το έκανε, θα
— παρέβαινε τα καθήκοντά
— του. "Αλλά μόνον καλημέρα
— σοι είπα;
— Όχι, πατέρα, μοι είπα
— άκόμη ότι μ' αγαπάει.
— Πώς; Τόλμησε να σοι
— πη ένα τέτοιο πράγμα; Έκα-
— νε ο λοχαγός νελώντας κά-
— τω απ' τα μουστάκια του.
— Τόλμησε, πατέρα μου.
— Και σ' τί το άπάντη-

σες;
— "Οτι τον αγαπώ κι' εγώ!
— "Ετσι γρήγορα-γρήγορα! Μπράβο, κόρη μου. "Ετσι
— λοιπόν, κύριε 'Ιάκωβε Γκραντέν... Ένώ εγώ κάνω τον πε-
— ριπάτο μου, έρχεσαι έσύ και μοι ξελογιάζεις την κόρη
— μου;... Τί λές έσύ, Πιστή, γι' αυτά;...
— Γάβ! Γάβ! Γάβ!...
Και για να δείξη τη συγκατάθεσί της, ή Πιστή άρχισε
— πάλι τα πηδήματα γύρω απ' τον 'Ιάκωβο και την 'Ιωάννα.
— 'Ιάκωβε, είπε, ο λοχαγός, θα φάς μαζί μας;
— "Εννοείται, απάντησε η 'Ιωάννα. Θα θάλω ένα πιάτο
— περισσότερο στο τραπέζι. Πηγαίνω, γιατί ή Γερτρούδη θα
— γύρισε...
— Πήγαινε, κόρη μου, να δώσης τις αναγκαίες διαταγές
— στην υπηρέτρια.
"Η 'Ιωάννα έφυγε προς το σπίτι τρέχοντας και ή Πιστή
— την άκολουθησε.
— Τώρα, 'Ιάκωβε, είπεν ο γέρο στρατιωτικός, είμαστε μό-
— νοι. Τί σπουδαίο έχεις να μοι πής;
— Πήρα φύλλο πορείας.
— Περίφημα!
— Και φεύγω άδριο, πρόσθεσε ο 'Ιάκωβος.
— Απόψε θα γράψω δυο έπιστολές για να σε συστήσω
— στο στρατηγό και στον ταγματάρχη, οι όποιοι είναι φίλοι
— μου... Κι' αν δείξης καλή διαγωγή — γι' αυτό δε είμαι βέ-
— θαιος — θα γυρίσης με κανένα θαμνό... "Αλλά δεν μοι εί-
— πες... περιμένεις νάρθη ή μέρα της αναχωρήσεώς σου για
— να έξηγηθής με την 'Ιωάννα και να της πής ότι την αγα-
— πάς;
— "Αν δεν με βοηθούσε εκείνη, νουνέ μου, δεν θα της το
— έλεγα ποτέ.
— Αυτό άποδεικνύει, παιδί μου, ότι την αγαπας ελίκρι-
— νως... "Όταν, προ όλίγου καιρού κατάλαβα το αίσθημά σου
— για την 'Ιωάννα, σοι όμολογώ ότι στην άρχή τρώμαξα...
— Μπορούσε εκείνη να μη σ' αγαπά και τότε όλοι οι κόποι
— σου θα πήγαιναν χαμένοι. Για να καταλάβω λοιπόν τα
— αίσθηματά της, την έρώτησα
— με τρόπο. "Εκείνη όμως μοι
— απάντησε άμέσως: "Ο 'Ιά-
— κωβος με αγαπά, το ξέρω...
— Δεν μοι το είπε άκόμα, άλ-
— λά το κατάλαβα, όπως το
— καταλάβατε και εσείς... Τώ-
— ρα θέλετε να μάθετε αν μοι
— άρέσει, αν τον αγαπώ κι' έ-
— γώ; Λοιπόν, ιδού ή άπάντη-
— σίς μου: Αγαπώ τον 'Ιάκω-
— βο, όπως μ' αγαπά κι' αυτός
— και θα ήμω πολύ ευτυχισμέ-
— νη την ημέρα που θα ζητήσω
— το χέρι μου...
— Κ' ή δική μου ευτυχία
— δεν θα είναι μικρότερη, αγα-
— πητέ μου νουνέ...
— "Εννοείται, "Αλλά άδριο
— φεύγεις και μοι φαίνεται ότι
— θα έχουμε συγκινήσεις και
— δάκρυα. "Ωστόσο, μή σε
— μέλλει... Τα χρόνια περνάνε
— γρήγορα, όταν αγαπάς κα-
— νέναν... Στην έπιστροφή σου,
— αν ο Θεός μ' άφήσει να ζή-
— σω ως τότε, θα σας στεφω
— νώσω εγώ ο ίδιος.
— Το έλπίζω και το εύχο-
— ραι, αγαπητέ μου νουνέ. "Εξ
— άλλου, δεν έχετε το δικαίω-
— μα να πεθάνετε...
— "Εχεις δική, παιδί μου.
— Για την 'Ιωάννα, για σένα
— και μερικά άλλα πράγματα
— που μοι μένουν, πρέπει να
— ζήσω μερικά χρόνια άκόμα.
— Αυστοχώς όμως κανένας δεν
— είναι κύριος της τύχης του.
— Μπορεί να με πάρη σύντομα
— ο Θεός, και τότε ο μέλλον
— σούχως της 'Ιωάννας θα γί-
— νη άμέσως φυσικός της προ-
— στάτης... (Άκολουθεί)

ΕΝΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ!

Πάρτε το κουτί με τις μπιγιές σας και χρωματίστε τα
— κενά που έχουν μέσα τον αριθμό 1 με άσπρο, τα κενά με
— τον αριθ. 2 με κίτρινο, τα κενά με τον αριθμό 3 με ροζ,
— τα κενά με τον αριθ. 4 με θυσινί, τα κενά με τον αριθ.
— 5 με γκρι άνοιχτό, τα κενά με τον αριθ. 6 με θαλασσί, τα
— κενά με τον αριθ. 7 με πράσινο άνοιχτό, τα κενά με τον
— αριθμό 8 με πράσινο βαθύ, τα κενά με τον αριθ. 9 με
— σκούρο, τα κενά με τον αριθ. 0 με πορτοκαλί, τα κενά
— με το στοιχείο Α με μπλε βαθύ και τα κενά που δεν έχουν
— μέσα τίποτε με μαύρο. "Ετσι θα σχηματίσετε ένα χωριου-
— δάκι, όπως το είδε από το παράθυρό του ο ζωγράφος μας.

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΜΠΙΝΤΑΣ

Η ΣΚΛΑΒΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΝΑΙ, είχε λάβει οριστικά πειρά την απόφαση να διακόψει κάθε σχέση με την "Εμμα. Κι' αυτή τη φορά η διακοπή των σχέσεών τους θα ήταν τελειωτική. μετακλήτη. Και άλλοτε δοκίμασε ν' απαλλαγεί από την ενοχλητική φίλη του. Την τελευταία, όμως, στιγμή, εκείνη κατάρθωνε πάντοτε, με τὰ χάδια και τὰ φιλήματα, να έκμηδενίσει την θέλησή του, να τον κρατάει κοντά της. "Αλλά τώρα, τελείωσαν πειρά τὰ ψέμματα. Ο Πώλ έπρεπε ν' απαλλαγεί από την τυραννία αυτή. "Ηθελε ν' αποχτήσει την ελευθερία του. Και ήταν αποφασισμένος να κρατήσει την υπόσχεση που έδωσε στον έαυτο του.

Κατά σύμπτωση, έπρεπε να φύγει το βράδυ της ημέρας εκείνης από το Παρίσι, για να πάει στην έπαρχία του να παρακολουθήσει την κηδεία ενός θείου του, τον όποιον είχε κληρονομήσει. Θ' αναχωρούσε, λοιπόν, χωρίς ν' αποχαιρετήσει την "Εμμα, για ν' αποφύγει τις σκηνές. Από την έπαρχία θα της έστελνε ένα μεγάλο γράμμα — το τελευταίο γράμμα — για να της εξηγήσει ποιοι λόγοι τον ανάγκωναν να δώσει ένα τέλος στο ρομάντο της αγάπης τους. Κατόπιν θα πήγαινε για λίγο καιρό στο εξωτερικό, για να ξεχάσει και για να δώσει και στην "Εμμα την ευκαιρία να τον λησμονήσει.

Η αλήθεια είναι, πως ο Πώλ καταλάβαινε πολύ καλά ότι θα υπέφερε στην αρχή. "Ισως μάλιστα και να έκλαιγε... Ωστόσο, δεν θα υποχωρούσε τη φορά αυτή. Θα φαινόταν δυνατός ως το τέλος. Είχε φτάσει μάλιστα στο σημείο ν' αναρωτιέται αν την αγάπησε ποτέ με την καρδιά του την "Εμμα. Η αλήθεια, βέβαια, είναι ότι αν δεν την συναντούσε κάθε μέρα, δεν μπορούσε να ήσυχάζει. Κάθε απόγευμα, στις πέντε, τὰ βήματά του τον οδηγούσαν μηχανικά σχεδόν στο σπίτι που έμενε η φίλη του. Αυτό, όμως, ήταν πραγματική αγάπη; Ο Πώλ το θεωρούσε μάλλον αδυναμία, συνήθεια. Έφτανε, κατά την γνώμη του, να κάνει τρεις-τέσσερες μέρες να δει την "Εμμα για να την ξεχάσει...

Και όμως, η γυναίκα αυτή, η οποία δεν έπαιζε τώρα κανένα ρόλο στη ζωή του, του είχε πλημμυρίσει ολόκληρη την ύπαρξη από δώ και τρία χρόνια. Ο Πώλ δεν μπορούσε να φαντασθεί τη ζωή χωρίς αυτήν. Ζούσε μονάχα για την "Εμμα, αδιάφορο αν εκείνη τον είχε μεταβάλει σε πτώμα, αν είχε υποτάξει την ζωή του στη δική της. Τον είχε μεταβάλει σ' ένα πλάσμα χωρίς θούλησι, σε σκλάβο της, σε μία σβούρα που την γυρνούσε όπως ήθελε αυτή.

Ο Πώλ συναισθανόταν τόσο καιρό την μειονεκτική του θέση, χωρίς να μπορεί ν' αντιδράσει. Το κάκου έβριζε τον έαυτο του και τον κατηγορούσε για δειλία και ανανδρία. Το κάκου ώρκιζόταν ότι θα έδιωχνε την "Εμμα, ότι θα διέκοπτε κάθε σχέση με την γυναίκα αυτή που τον κατέστρεφε. Μάταια και ανωφέλευτα αγωνιζόταν να κάνει «ένεσις αξιοπρεπείας και εγωισμού», όπως έλεγε. Κάθε μέρα, μόλις πλησίαζαν ή πέντε, ο Πώλ λησμονούσε τις ανδρικές αποφάσεις του κι' έτρεχε σαν τρελλός στο σπίτι της "Εμμας, υπνωτισμένος από την σατανική γοητεία της, έτοιμος να υπακούσει σε κάθε νεύμα της, διατεθειμένος να κάνει και έγκλημα ακόμη αν του το διάτασσε αυτή...

Αλλά τώρα τελείωσαν πειρά όλα. Η "Εμμα δεν θα του βασάνιζε την ψυχή και το σώμα. Δεν θ' αποτελούσε πειρά γι' αυτόν τον μοναδικό σκοπό της ζωής του.

Αυτές τις σκέψεις έκανε ο Πώλ ενώ τριγυρνούσε μόνος του στους δρόμους. Κάπου-κάπου παραμιλούσε. Οι διαβάτες γύριζαν το κεφάλι τους και τον κύτταζαν κατάπλη-

κτοι... Ξαφνικά, ο Πώλ βρέθηκε έξω από την πόρτα του σπιτιού της "Εμμας, χωρίς να το καταλάβει ούτε ο ίδιος. Μηχανικά, έβγαλε το ρολόι του: ήταν ή ώρα πέντε. "Ενα σκοτεινό ένστικτο τον είχε οδηγήσει εκεί... Και όταν σηκωσε το κεφάλι του και είδε την "Εμμα να του χαμογελά στο παράθυρο, κατάλαβε ότι ήταν πολύ άργα πειρά για να επιστοχωρήσει... Θα υποχρεωνόταν, λοιπόν, να της υποφορικώς εκείνα που ήθελε να της γράψει...

— ...Αποφάσεις, λοιπόν, Πώλ, να φύγεις;...
— Ναι, απόψε το βράδυ, με το τραίνο των έντεκα...
— Μά είναι απόλυτος ανάγκη να κάνεις το ταξίδι αυτό; Ο θεός σου δεν μπορεί να κηδεύει και χωρίς έσένα;
— Τι είναι αυτά που λες, "Εμμα;... Έξ' άλλου, θα λείπω μονάχα δυο μέρες...

Η "Εμμα έκανε ένα μορφασμό πείσματος. "Έμεινε λίγο συλλογισμένη και ύστερα, περνώντας τα μπράτσα της γύρω από τον λαιμό του Πώλ, του είπε με τὰ χείλη κολλημένα σχεδόν στο στόμα του:

— Πάρε με μαζί σου, Πώλ! Μη μ' αφήνεις εδώ μόνη! — Δεν μπορεί να γίνει αυτό, "Εμμα! ψιθύρισε ο Πώλ, κλείνοντας τὰ μάτια του. Συλλογίστου ότι εκεί κάτω θα είναι όλοι οι συγγενείς μου. άνθρωποι στενόμυαλοι και συντηρητικοί... Καταλαβαίνεις, λοιπόν, τί σφάλμα θα δημιουργηθούν εις βάρος μου...

Η "Εμμα άλλαξε τακτική. Βλέποντας ότι δεν μπορούσε να συγκινήσει τον Πώλ με τὰ χάδια, άρχισε να κλαίει... Ο Πώλ έβγαζε όλα τὰ δυνατά που είχε να φανεί άντρας ως το τέλος. Τὰ δάκρυα της "Εμμας τον έκαναν να νοιώθει άπογοφόρο πόνο στην καρδιά. Για μία στιγμή τον κυριεύσε η τρελλή επιθυμία να ματαιώσει το ταξίδι του, να μείνει κοντά στην "Εμμα. Η σκέψη, όμως, αυτή τον έκανε να αισθανθεί ντροπή για τον έαυτο του. Και το όδυνηρό αυτό συνίστημα τον ώπλισε με τό άπαραίτητο θάρρος για ν' απαλλαγεί από το παράφορο άγκυλιάσματος της "Εμμας και να φύγει.

— Θα σου γράψω μόλις φτάσω στην έπαρχιά! της είπε, κλείνοντας γρήγορα-γρήγορα την πόρτα από πίσω του. ***

Της έγραψε, πράγματι. Της έγραψε ότι έπρεπε να τον λησμονήσει, ότι δεν μπορούσε πειρά να υποφέρει περισσότερο την σκλαβιά αυτή, η οποία εξεμηνότιζε τον ανδρικό εγωισμό του... Και, αφού ταχυδρόμησε την έπιστολή, πήγε στο σπίτι της "Εμμας σ' ένα καράβι και άρχισε να ταξιδεύει... να ταξιδεύει...

Όπου, όμως, και αν πήγε, κάτω απ' όλους τους ασήμαντους, σ' όλες τις χώρες που περιηγήθηκε προσπάθησε να ξεχάσει την "Εμμα, ή εικόνα της αγάπης της γυναίκας ήταν διαρκώς μπροστά του, τον κυνηγούσε με πείσμα παντού.

Ο Πώλ θα ήθελε πολύ να διώξει από κοντά του την σκλαβιά αυτή, που τον άκολουθούσε σαν σκιά. Αλλά η "Εμμα βρισκότανε πάντοτε δίπλα του, άόρατη και ζωντανή συγχρόνως. Το κάκου ο Πώλ αγωνιζότανε ν' άρραβωθεί σ' άλλες γυναίκες, να πιστέψει σ' άλλες χίμαιρες. "Εκείνη είχε σκεπαστεί ολόκληρο τον κόσμο με την προσωπικότητά της. Όλα φαινότανσαν στον Πώλ κρύα και άνοστα, χωρίς να νέναι ένδιαφέρον, ένα τρομαχτικό κενόν ύπληξη γύρω του, το οποίο μονάχα "Εκείνη θα μπορούσε να συμπληρώσει.

Και ο Πώλ ξαναγύρισε στο Παρίσι, άπογοητευμένος από το ταξίδι του. Προσπάθησε να επαναλάβει την παλιά ζωή του, τις παλιές του συνήθειες. Σχετίστηκε και πάλι με τους φίλους που είχε εγκαταλείψει άλλοτε, άφωσώθηκε στην εργασία του, ξενυχτούσε κάθε βράδυ στα καμπαρέ... Και όλα αυτά τὰ έκανε για να ξεχάσει την "Εμμα. Του κάκου όμως. Τίποτα δεν μπορούσε να τον άπασχολήσει σοβαρά. Το Παρίσι του φαινότανε σαν ξένο. Όλα του ήσαν διάφορα. Ύπηρερε έπειδή του έλειπε κάτι. Και αυτό το κάτι ήταν "Εκείνη...

Όστόσο, δεν μπορούσε να ξαναγυρίσει κοντά της... Καταλάβαινε ότι δεν έπρεπε να το κάνει αυτό... Την είχε εγκαταλείψει, της είχε γράψει ότι όλα τελείωσαν μεταξύ τους... Έξ' άλλου, δεν ήξερε τί απέγινε ή "Εμμα από την έποχή εκείνη...

Ας είναι, όμως, πόσο θα την αγαπούσε αν την ξανάβρισκε!... Θα την έλάτρευε με μεγαλύτερο πάθος...

Και ο Πώλ άρχισε να ζή με το μεθυστικό όνειρο της συμβολικής. Και όσο καταλάβαινε ότι αυτό ήταν κάτι το άπραγματοποίητο, τόσο περισσότερο άφωσώνονταν στην χίμαιρα αυτή... Ξαναζούσε όλες τις ώρες και τις στιγμές των σχέσεών του με την "Εμμα. Η άναπόλησις αυτή του ήταν όδυνηρή και γλυκειά συγχρόνως...

Ένα βράδυ, ο Πώλ, αφού πέρασε ολόκληρο το απόγευμα του μόνος στο δωμάτιό του, βγήκε έξω σαν τρελλός... Μία άγνωστη δύναμις, ένα σκοτεινό ένστικτο τον έωρταχε προς ένα δρόμο τον όποιο γνώριζε πολύ καλά...

Τα βήματά του τον ώδηγησαν έξω από το σπίτι της "Εμμας...

Και ο Πώλ, άνίκανος πειρά να συγκρατηθεί, να επιβληθεί στον έαυτο του, χτύπησε το κουδούνι της πόρτας και περίμενε να του άνοιξουν... Περίμενε, άποφασισμένος να παρακαλέσει, να καθικετεύσει την "Εμμα, γονατισμένος μπροστά της και με δακρυσμένα μάτια, να τον λυπηθεί, να ξεχάσει την προσβολή που της έκανε και να τον ξαναπάρει κοντά της, γιατί δεν θα μπορούσε να ζήσει χωρίς αυτήν!...

Και ο Πώλ ξαναγύρισε στο Παρίσι, άπογοητευμένος από το ταξίδι του. Προσπάθησε να επαναλάβει την παλιά ζωή του, τις παλιές του συνήθειες. Σχετίστηκε και πάλι με τους φίλους που είχε εγκαταλείψει άλλοτε, άφωσώθηκε στην εργασία του, ξενυχτούσε κάθε βράδυ στα καμπαρέ... Και όλα αυτά τὰ έκανε για να ξεχάσει την "Εμμα. Του κάκου όμως. Τίποτα δεν μπορούσε να τον άπασχολήσει σοβαρά. Το Παρίσι του φαινότανε σαν ξένο. Όλα του ήσαν διάφορα. Ύπηρερε έπειδή του έλειπε κάτι. Και αυτό το κάτι ήταν "Εκείνη...

Όστόσο, δεν μπορούσε να ξαναγυρίσει κοντά της... Καταλάβαινε ότι δεν έπρεπε να το κάνει αυτό... Την είχε εγκαταλείψει, της είχε γράψει ότι όλα τελείωσαν μεταξύ τους... Έξ' άλλου, δεν ήξερε τί απέγινε ή "Εμμα από την έποχή εκείνη...

Ας είναι, όμως, πόσο θα την αγαπούσε αν την ξανάβρισκε!... Θα την έλάτρευε με μεγαλύτερο πάθος...

Και ο Πώλ άρχισε να ζή με το μεθυστικό όνειρο της συμβολικής. Και όσο καταλάβαινε ότι αυτό ήταν κάτι το άπραγματοποίητο, τόσο περισσότερο άφωσώνονταν στην χίμαιρα αυτή... Ξαναζούσε όλες τις ώρες και τις στιγμές των σχέσεών του με την "Εμμα. Η άναπόλησις αυτή του ήταν όδυνηρή και γλυκειά συγχρόνως...

Ένα βράδυ, ο Πώλ, αφού πέρασε ολόκληρο το απόγευμα του μόνος στο δωμάτιό του, βγήκε έξω σαν τρελλός... Μία άγνωστη δύναμις, ένα σκοτεινό ένστικτο τον έωρταχε προς ένα δρόμο τον όποιο γνώριζε πολύ καλά...

Τα βήματά του τον ώδηγησαν έξω από το σπίτι της "Εμμας...

Και ο Πώλ, άνίκανος πειρά να συγκρατηθεί, να επιβληθεί στον έαυτο του, χτύπησε το κουδούνι της πόρτας και περίμενε να του άνοιξουν... Περίμενε, άποφασισμένος να παρακαλέσει, να καθικετεύσει την "Εμμα, γονατισμένος μπροστά της και με δακρυσμένα μάτια, να τον λυπηθεί, να ξεχάσει την προσβολή που της έκανε και να τον ξαναπάρει κοντά της, γιατί δεν θα μπορούσε να ζήσει χωρίς αυτήν!...

Η ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΠΟΣΟΙ ΑΓΡΑΜΜΑΤΟΙ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΣΤΗΝ ΚΙΝΑ;

Σε κανένα ίσως άλλο μέρος του κόσμου, δεν έπικρατεί ή άγραμματοσύνη που θασιλεύει απ' άκρη σ' άκρη στην άπέραντη Κίνα. Κατά τους ύπολογισμούς της κυβερνήσεως του Νανκίν, υπάρχουν σήμερα στην Κίνα διακόσια ολόκληρα εκατομμύρια ανθρώπων που ούτε να διαβάσουν, ούτε να γράφουν ξέρουν. Έκτός αυτών, υπάρχουν τριάντα τούλάχιτον εκατομμύρια παιδιά, αγόρια και κορίτσια, που δεν έπιάτησαν ποτέ το πόδι τους στο σχολείο. Τελευταία λοιπόν, ή κυβέρνηση του Νανκίν, για να περιορίσει κάπως το τεράστιο αυτό κύμα της άγραμματοσύνης, αποφάσισε να λάβει ριζικά μέτρα. Σύμφωνα με το κυβερνητικό πρόγραμμα, θα ιδρυθούν σε κάθε έπαρχία από σαράντα σχολεία, στα όποια θα φοιτούν υποχρεωτικώς οι ένήλικτοι άγράμματοι, και σε κάθε Δήμο έίκοσι κυβερνητικά σχολεία για τὰ παιδιά. Οι ένήλικτες θα φοιτούν στα σχολεία επί έξι χρόνια, επί μιά-δυό ώρες την ημέρα, ως ότου να πάρουν το δίπλωμά τους, το όποιο θα τους όνομάζει «πολίτας της έποχής». Για τὰ σχολεία αυτά ειδική έπιτροπή, κατήρτισε ένα νέο κινέζικο αλφάβητο άπλοποιημένο.

ΕΙΝΕ ΩΦΕΛΙΜΕΣ Η ΔΙΑΙΤΕΣ ΑΔΥΝΑΜΙΑΣ ΜΕ ΤΟΝ ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΟ ΤΗΣ ΤΡΟΦΗΣ;

Πρέπει να δυσπιστή κανείς κατ' αρχήν σε κάθε δίαιτα αδυναμίας — ή ξανανειώματος — ή όποια προϋποθέτει περιορισμούς της τροφής. Το πρώτο όρατό άποτέλεσμα που φέρουν ή διαίτες αυτές είναι ή δημιουργία ρυτίδων — λογικό άποτέλεσμα της συστολής, του «μαζώματος» της επιδερμίδας.

με τους φίλους που είχε εγκαταλείψει άλλοτε, άφωσώθηκε στην εργασία του, ξενυχτούσε κάθε βράδυ στα καμπαρέ... Και όλα αυτά τὰ έκανε για να ξεχάσει την "Εμμα. Του κάκου όμως. Τίποτα δεν μπορούσε να τον άπασχολήσει σοβαρά. Το Παρίσι του φαινότανε σαν ξένο. Όλα του ήσαν διάφορα. Ύπηρερε έπειδή του έλειπε κάτι. Και αυτό το κάτι ήταν "Εκείνη...

Όστόσο, δεν μπορούσε να ξαναγυρίσει κοντά της... Καταλάβαινε ότι δεν έπρεπε να το κάνει αυτό... Την είχε εγκαταλείψει, της είχε γράψει ότι όλα τελείωσαν μεταξύ τους... Έξ' άλλου, δεν ήξερε τί απέγινε ή "Εμμα από την έποχή εκείνη...

Ας είναι, όμως, πόσο θα την αγαπούσε αν την ξανάβρισκε!... Θα την έλάτρευε με μεγαλύτερο πάθος...

Και ο Πώλ άρχισε να ζή με το μεθυστικό όνειρο της συμβολικής. Και όσο καταλάβαινε ότι αυτό ήταν κάτι το άπραγματοποίητο, τόσο περισσότερο άφωσώνονταν στην χίμαιρα αυτή... Ξαναζούσε όλες τις ώρες και τις στιγμές των σχέσεών του με την "Εμμα. Η άναπόλησις αυτή του ήταν όδυνηρή και γλυκειά συγχρόνως...

Ένα βράδυ, ο Πώλ, αφού πέρασε ολόκληρο το απόγευμα του μόνος στο δωμάτιό του, βγήκε έξω σαν τρελλός... Μία άγνωστη δύναμις, ένα σκοτεινό ένστικτο τον έωρταχε προς ένα δρόμο τον όποιο γνώριζε πολύ καλά...

Τα βήματά του τον ώδηγησαν έξω από το σπίτι της "Εμμας...

Και ο Πώλ, άνίκανος πειρά να συγκρατηθεί, να επιβληθεί στον έαυτο του, χτύπησε το κουδούνι της πόρτας και περίμενε να του άνοιξουν... Περίμενε, άποφασισμένος να παρακαλέσει, να καθικετεύσει την "Εμμα, γονατισμένος μπροστά της και με δακρυσμένα μάτια, να τον λυπηθεί, να ξεχάσει την προσβολή που της έκανε και να τον ξαναπάρει κοντά της, γιατί δεν θα μπορούσε να ζήσει χωρίς αυτήν!...

GEORGES BIDACHE

δος. Η νηστεία έξ άλλου κουράζει και καταπονεί τον οργανισμό και μόνο ίσως υπό την επίβλεψη ενός γιατρού μπορεί να την επιχειρήσει κανείς, κάνοντας συγχρόνως αναλύσεις για να εξακριβώσει τις διαταράξεις που μπορεί τυχόν να προκαλέσει και ή όποιες συχνά είναι ολέθριες. Αυτός που θέλει να νηστεήσει για ν' άδυνατίσει, πρέπει να υποβάλλεται σε διατυπώσεις που ποικίλλουν αναλόγως της έποχής και της χώρας που ζή και να κάνει μια δίαιτα καθαρκική, ή όποια διευκολύνει την διάλυση του περιττού λίπους και έμποδίζει τις δηλητηριάσεις. Απαιτείται τέλος μια πειθαρχία άυστηρή και μια θαυμάσια πρόοδος πρην ξαναγύριση στην κανονική τροφή.

ΟΙ ΠΙΘΗΚΟΙ ΕΧΟΥΝ ΟΜΙΛΙΑ;

Ο Άμερικανός φιλόλογος, καθηγητής Γκάρνερ, θέλοντας να εξακριβώσει αν οι πιθήκοι έχουν δική τους γλώσσα με την όποια συνεννοούνται μεταξύ τους, έχει εγκαταστήσει πρότεσαρακονταετίας στο Γκάμπον της Άφρικής και εκεί, μέ-σε στο παρθένο δάσος, ανάμεσα στις θανατιές, εγκατεστησε ένα παρατηρητήριο, το όποιο όνόμασε φρούριο Γορίλλας.

Η «Έφημερίς του Ουεστμίνστερ» δημοσίευσε τελευταία ένα άρθρο αυτού του σοφού, ό όποιος έκθέτει σ' αυτό τ' άποτελέσματα των παρατηρήσεών του. Μολονότι ο Γκάρνερ ζή τόσα χρόνια τώρα στη ζούγκλα, ώστόσο, καθώς φαίνεται από το άρθρο του, προχωρεί με δυσκολία στο έργο του. Μά δεν άπελπίζεται και κατάρθωσε ως τώρα να εξακριβώσει τη σημασία όρισμένων κραγών των πιθήκων, — και προπατών αυτών που εκφράζουν την πείνα τους ή τὰ αισθήματά τους: στοργή, ευχαρίστησι, θυμό, άνησυχία κτλ.

Έκτός αυτού, ο Γκάρνερ προσπάθησε ν' αναπαραγάγει με ειδικά φωνοληπτικά μηχανήματα τις κραυγές αυτές, έτσι που να μπορεί να νιώσει σε συνεννόηση με τους πιθήκους ή να έλεγεί τη σημασία τους. Και πραγματικά, πολλές φορές έπέτυχε το σκοπό του. Μία μέρα, π. χ., καθώς τὸ φωνοληπτικό του μηχανήμα έβγαλε μία κραυγή που στην γλώσσα των πιθήκων σημαίνει κίνδυνο, είδε όλους τους πιθήκους της περιοχής να μαζεύονται γύρω του ανήσυχτοι και τρομαγμένοι.

Ο καθηγητής Γκάρνερ παρακολούθησε επίσης μονόλογους μεταξύ των πιθήκων, μά δεν κατάρθωσε ακόμη να εξακριβώσει τη σημασία τους. Έλπίζει όμως να συμπληρώσει το έργο του πολύ γρήγορα, χάρις στην πρόοδο της φωνοληψίας που σημειώθηκε τελευταία. Γι' αυτό το λόγο μάλιστα εγκατέλειψε πρὸ λίγου καιρού τη ζούγκλα του και πήγε στην Άμερική για να προμηθευθεί τὰ πιο τελευταία μέσα φωνοληπτικά μηχανήματα.

ΤΙ ΕΙΝΕ ΑΙ «ΠΕΡΙΠΟΛΟΙ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ»;

Αι περίπολοι των πάγων αποτελούνται από ειδικά άμερικανικά πλοία και έχουν ως έργο ν' άνακαλύπτουν τους όγκοπάγους και να τους ύποδεικνύουν στους ναυτιλλομένους.

Αυτή την άποστολή την ανέλαβε ή κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών μετά την τρομερή κατάρση του «Τιτανικού», ό όποιος ως γνωστόν κατεποντίσθη λόγω της συγκρούσεώς του μ' έναν όγκοπάγο. Κάθε κράτος όμως συνεισφέρει για τον σκοπό αυτόν ένα όρισμένο ποσό, αναλόγως των πλοίων που ταξιδεύουν υπό την σημαία του στην έπιτηρυμμένη ζώνη.

ΟΠΩΣ ΣΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ...

ΣΤΟ ΝΗΣΙ ΤΩΝ ΔΡΑΚΟΝΤΩΝ

(Συνταρακτικό άρθρο του "Αγγλου εξερευνητού Νταϊβις Ζ. Γουόλς, στο όποιο αποδεικνύεται ότι ζουν ακόμη σε ώρισμένες περιφέρειες της γης προϊστορικά τέρατα.)

νησί που λέγεται Κομόντο και βρίσκεται κοντά στη μεγάλη νήσο "Ιάβα".

Είχα πάει στο νησί αυτό προ δύο ετών ως υπαρχηγός της εξερευνητικής αποστολής Γκρίσθιλντ-Χάρκνες και είδα εκεί πράγματα τόσο τερατώδη, ώστε δεν θα τα ξεχάσω ποτέ, μολονότι, για να είμαι ειλικρινής, πολλές φορές, θα ήθελα να μπορούσα να τα ξεχάσω. Συχνά, από τότε, ή "καύρα-δράκος" που αντίκρισα για πρώτη φορά στη νήσο Κομόντο, παρουσιάζεται με την τρομακτική της μορφή στα όνειρά μου και με βασανίζει.

Τέρατα ποικιλομορφα, τέρατα που σέρνονται, τέρατα που πετούν, τέρατα που ζουν μέσα στο νερό κατοικούν στο νησί αυτό. "Όσοι έχουν δη την ταίνια «Κίγκ-Κόγκ» θα μπορούσαν να σχηματίσουν μια μικρή ιδέα της πραγματικότητας. "Όταν έφτασα εκεί, για πρώτη φορά, οι Ιθαγενείς, τρομοκρατημένοι, Έλεγαν:

— "Όχι, όχι, Τουάν (άφεντη). Δεν πρέπει να πās παρά μέσα στο νησί... Είναι οι δράκοι... "Ο θάνατος..."

Και πραγματικά, την ίδια μέρα κιόλας, ένας από τους οδηγούς μας που, ασυλλόγιστα, τόλμησε να προχωρήσει λίγο στο έσωτερικό του νησιού, δεν ξαναγύρισε πίσω: Ένας «δράκων» τον καταβρόχθισε.

Την άλλη μέρα, όταν είδαμε τα βαθειά ίχνη που είχε αφήσει στο υγρό έδαφος ο δράκων αυτός, καθώς σουρνόταν, απομείναμε κατάπληκτοι και τρομοκρατημένοι... Θάλεγε κανείς ότι είχε περάσει δλόκληρο τάνκ.

Όστόσο αργότερα συνηθίσαμε στη γειννίασι των τεράτων αυτών. Αιχμαλωτίσαμε μάλιστα μερικά απ' τα μικρά τους και τα πήραμε μαζί μας ζωντανά.

Οι «δράκοντες-σαύρες» έχουν ύψος, κατά μέσον όρον, 8 με 10 πόδια. Εκείνο όμως που είνε κυριολεκτικώς τρομακτικό, είνε το κεφάλι τους. Αντικρύζοντας το κανείς, νομίζει πως βλέπει κάποιο φριχτό δράμα από την κόλασι, όπως την φανταζόντουσαν οι πρώτοι χριστιανοί! Μια διχαλωτή γλώσσα, μακρυά μισό μ' ένα μέτρο, κατακίτρινη, πετάγεται διαρκώς απειλητική από το άπαιστο στόμα τους.

Δεν είνε καθόλου ευχάριστο να τους άκουη κανείς τη νύχτα να μουγγρίζουν αηδιαστικά από ευχαρίστησι και να σφυρίζουν τρομακτικά, καθώς καταβροχθίζουν κάποιο θύμα τους μέσα στη ζούγκλα. Έγώ, κάθε φορά που τους άκουγα, σκεφτόμουν τον άνθρωπο της προϊστορικής εποχής, που θάτρεμε από το φόβο του άκούγοντάς τους και θάναρωτιόταν μ' αγωνία πότε θάρη κ' ή σειρά του να καταβροχθιστή...

Οι σαυροειδείς δράκοντες της νήσου Κομόντο είνε άγρια σαρκοβόρα, τα όποια καταβροχθίζουν και χωνεύουν τη λεία τους, χωρίς να την μασησουν καθόλου και χωρίς να φήσουν τίποτε απ' αυτή.

Επιτίθενται έξ ενστίκτου, χωρίς να περιμένουν να τους προκαλέσουν, πράγμα που, μεταξύ των έρπετων, μονάχα ή κόμπρα και λιγοστά άλλα φείδια το κάνουν. Παηδούν και διασχίζουν μια απόστασι είκοσι μέτρων με ταχύτητα άστραπής — μ' ένα τρόπο που θα ήταν κωμικός, αν το αποτέλεσμα του δεν ήταν τρομερό!...

Η πρώτη εντύπωσίς μας από το Κομόντο, θα έπρεπε να μετριόση λίγο τον ένθουσιασμό μας για το κυνήγι των δρακόντων. Κανένα σημάδι ζωής γύρω... Μονάχα μια δροσερά ξεχώριζε από το έδαφος και άφθονη, όργιώδης βλάστησις σκέπαζε τα πάντα...

Από την πρώτη κιόλας ημέρα ξανοιχτήκαμε να δομε κανένα δράκοντα. Μά που να φανταστούμε ότι το τέρας

θα μās έθλεπε πρώτο; Καθώς προχωρούσαμε άμέριμνοι, άκούσαμε σε κάποια στιγμή έναν τρομακτικό θόρυβο στα φυλλάμματα κοντά μας...

"Άμέσως σταθήκαμε τρομαγμένοι... "Ένας «δράκων» ήταν εκεί!

Κι' έξαφνα άνωρθώθηκε στα πσινά του πόδια κι' έκανε ένα πήδημα τόσο μεγάλο, ώστε το βάλαμε στα πόδια περίτρομοι με την φριχτή συναίσθησι ότι ο θάνατός μας θα ήταν άπαισιος. "Όστόσο σε λίγο, χωρίς να είμαστε καθόλου άσφαλείς, σταθήκαμε πάλι, τόσο μεγάλη ήταν ή περιέργειά μας. Και είδαμε το φριχτό τέρας έτοιμο να πηδήξει και για δεύτερη φορά.

"Απομείναμε άπολιθωμένοι, άφωνοι, παγωμένοι... "Ηταν όλοφάνερο, από τη στάσι των πσιώνων του ποδιών, ότι ο δράκων θα έκανε την τελευταία του έφοδο, την έφοδο του θανάτου, θα διέσχίζε δηλαδή τα δεκαπέντε μέτρα που μās χώριζαν μ' ένα μόνο πήδημα!

Πρόσεξα, παρ' όλο τον τρόμο μου, ότι από τις μαυέλλες του τέρατος έβγαίνε ένας άηδης άφρός κι' ότι μωρίζονταν γύρω του τον άέρα. Τα μακρύ κι' αίχμηρά δόντια του χτυπούσαν μεταξύ τους κ' ή μακρυά γλώσσα του πετούσε κίτρινες άναλαμπές. Τα μάτια του, που είνε συνήθως θολά, και σάν σθυσμένα, είχαν πάρει μια άσφνική λάμψη.

Ευτυχώς για μās, ο δράκων, άφου μās κύτταξε άρκετή ώρα, δεν καταδέχτηκε να μās έπιτεθή, αλλά, κάνοντας έσθνική μεταβολή, εξαφανίστηκε μέσα στη λόχη. Φαίνεται πως είχαμε την τύχη να τον συναντήσουμε σε ώρα που ήταν χορτασμένος... "Άλλοιώς δεν θα είμαστε ζωντανοί πια! "Όταν ο δράκων βγαίνει από το άντρο του για ν' αναζητήσει την λεία του, είνε τρομερός κι' άκαταμάχητος.

Μετά την πρώτη αυτή συνάντησι με τον δράκοντα, έπρεπε να εξακολουθήσουμε το δρόμο μας. Μά είχαμε τότε την άλλόκοτη συναίσθησι ότι όλα γύρω μās μās άπειλούσαν. Πράγματα φριχτά φαινόντουσαν σά να προετοιμαζόντουσαν μέσα στη φαινομενική γαλήνη που μās περιτοίχιζε.

Επιβίβαστήκαμε τέλος στις βάρκες μας κι' άρχισαμε να προχωρούμε γοργά στο ποτάμι που διασχίζει το νησί, χάρις στους λαμπρούς Ιθαγενείς κωπηλάτας μας. Μά, έξαφνα, οι Ιθαγενείς παρήκρυσαν τα κουτιά κι' άρνήθηκαν να προχωρήσουν περισσότερο.

— "Όχι πιά πέρα!... έπαναλάμβανε έπίμονα ο άρχηγός τους. Δράκονι πιά πέρα...

Δεν μās έμεινε παρά μόνο ένα πράγμα να

«Δράκοντες-σαύρες» της νήσου Κομόντο

κάνουμε: να αποβιθαστούμε στην ξηρά.

Και πραγματικά, βγήκαμε έξω. Μά την ίδια στιγμή, μās περικύκλωσαν, μās περιστοιχίσαν απ' όλες τις μεριές, καμιά σαράνταριά κατάδικοι.

"Όσαν μαύροι έγκληματίαι που ή όλλανδική κυβέρνησις τους είχε έξορίσει σ' αυτό το νησί, με την πονηρή σκέψι ότι οι δράκοντες θα τους ξεμπερδεύαν! Οι δυστυχισμένοι, για να το αποφύγουν αυτό, ζούσαν συγκεντρωμένοι όλοι μαζί, προστατεύοντας οι μόν τους δέ.

"Εκείνη τη στιγμή, θα μās έπνιγαν με την μεγαλύτερη ευχαρίστησι. Μά, ευτυχώς, είμαστε όπλισμένοι με τελειότατα όπλα, πράγμα που άνάγκασε τον άρχηγό τους να μās φερθή μ' ευγένεια, ύπουλη κατά βάθος.

Μας έπιληροφόρησε, με μ' άτελειώτη φλυαρία, πως είχε διαπράξει δεκατρία έγκλήματα κι' έπειτα μās παρουσίασε τους θλιβερούς του συντρόφους. Είχαν όλοι πρόσωπα έκφυλών και ή έκφρασις τους ήταν κτηνώδης. Γι' αυτό δεν εξαφνίστηκε καθόλου όταν, αργότερα, έπεχείρησαν να δηλητηριάσουν τα τρόφιμά μας.

Ο άρχηγός άνομαζόταν Μπόντορ. Στην άρχή του έβαλα τις φωνές για να τον τρομοκρατήσω λίγο κι' έπειτα του πρόσφερα σιγαρέτο για να τον καλοπιάσω. Μά πριν προφτάσω να του εξηγήσω την χρήσι του, το έχωσε στο στόμα του κι' άρχισε να το μασάει!

"Επειτα μūs έκανε μια βαθειά ύπόκλισι και μūs ύποσχέθηκε πως όλα θα πήγαιναν καλά...

Στο τέλος, κατακήσαμε έξ όλοκληρού τους καταδίκους μ' έναν... όλοκο γραμμωφάνου! "Ηταν ένα βιεννέζικο βάλς...

Το τί έκαναν καθώς άκουγαν το κομμάτι αυτό, ήταν άπερίγραπτο... Κραύγαζαν, ούρλιαζαν, συνοτρέφοντο σπασμωδικά και πηδούσαν σάν τρελλοί. "Από κείνη μάλιστα την ημέρα, συνηθισαν νάρχωνται ταχτικά στην κατασκήνωσί μας και, μαζεμένοι γύρω απ' τις σκηνές μας, περιμέναν με άγωνία τη στιγμή που θα βάλουμε τον άγαπημένο τους δίσκο!

Η πρώτη μας νύχτα στην ξηρά ήταν βαρεία, καταθλιπτική...

Καθώς κοιμόμουν (μá ήταν τάχα ύπνος αυτό;) είχα την συναίσθησι ότι κάτι φριχτό, τρομερό, σχεδόν ύπερφυσικό παραμόνευε γύρω μας στη ζούγκλα...

Έξαφνα, ο σύντροφός μου ο Μπίλ με έσηπνε, σπρώχνοντάς με άποτομα και νευρικά.

"Επειτα, χωρίς να πη λέξι, μūs έδειξε με το δάχτυλο τη νύχτα που την έφώτιζε το χλωμό φώς του φεγγαριού...

"Άμέσως ή καρδιά μου χτύπησε δυνατά και σφίχτηκε.

"Ένα πράγμα βαρύ, μεγάλο πετούσε σε λίγων μέτρων ύψος από πάνω μας, μ' ένα τρόπο άλλόκοτο και δυσάρεστο, πετούσε άργά, βαρεία και φαινόταν σάν να μās κυτάη...

Τα φτερά του τέρατος, που το σώμα του ήταν μεγάλο σάν μικρή άρκούδας, είχαν άνοιγμα δέκα με δώδεκα ποδιών, κι' άνοιγόκλειναν άπαισια. Το κορμί του ήταν γεμάτο μακρές τρίχες που έλαμπαν στο φώς του φεγγαριού.

Κυριευμένος από έναν τρελλό φόβο, πανικόβλητος, άρπαξα το δίκανό μου κι' άρχισα να ρίχνω...

Μά, πράγμα παράδοξο, άκουγα τις σφαίρες μου να χτυπάνε το ίπταμενο αυτό ζώο, χωρίς όμως να του κάνουν τίποτε γιατί έκείνο εξακολουθούσε να πετάη.

— Τι είνε; φώναξα ξετρελλαμένος. Μήπως όνειρεύομαι;... Γιατί δεν πέφτει; Γιατί δεν πέφτει;

Ο Μπίλ δεν μūs άπάντησε.

"Αρπαξε όμως το πελώριο έπαναληπτικό όπλο του με τις ντομ-ντομ σφαίρες και πυροβόλησε κι' αυτός.

Με τον πρώτο πυροβολισμό το τέρας αναπήδησε, κλονίστηκε και φάνηκε νάνυφώνεται με μεγάλη ταχύτητα. "Επειτα έπεσε με μεγάλο θόρυβο των φτερών του και ήρθε και σωριάστηκε μπροστά στα πόδια μας.

"Ηταν ένα ζώο παράδοξο, που πρώτη φορά το έβλεπα. Φαίνεται πως ήταν κι' αυτό λείψανο των προκατακλυσμιαίων έποχών. Οι Ιθαγενείς το δινόμαζαν «ή άλεπου που πετάει» και μās βεβαίωσαν πως, μολονότι έχει τεραστία δύναμι, δεν επιτίθεται ποτέ εναντίον του ανθρώπου. "Επέμει-

ναν μάλιστα πολύ λέγοντας πως είνε χορτοφάγο, αν και τα μακρυά κι' αίχμηρά του δόντια το διέψευδαν αυτό.

Το φώς της άλλης μέρας έδιωξε τους νυχτερινούς εφιάλτες και ποτέ ή αύγη δεν μūs φάνηκε πιά ύπεροχη. Η λόχη ήταν γεμάτη από ύπεροχα λουλούδια, από χιλιάδες όρχεοειδή πολύχρωμα που γοήτευαν τα μάτια. Η σκηνή ήταν μαγευτική. Μά ο θάνατος παραμόνευε κάτω απ' τις λαμπρές αυτές άνθοδέσμες...

Η τριμερής βασιλική κόμπρα κρυβόταν κάτω απ' αυτά τα φυλλάμματα. Το τρομερό αυτό έρπετο σκοτώνει σιή στιγμή, χωρίς καν να προκληθή. Είνε δέ τόσο άγριο ώστε καταβροχθίζει και τάλλα φείδια...

Η βασιλική κόμπρα έχει μια ιδιότητα τρομακτική, για την όποια μάλιστα οι Ιθαγενείς την λένε: «Η κόμπρα που φτύνει!» Πετάνει δηλαδή συχνά από άρκετη άπόστασι το δηλητήριο της στη λεία που θέλει να προσβάλη. Σημαδεύει πάντα στο μάτι και την πρώτη φορά ποτέ δεν λαθεύει τον στόχο της. "Άμέσως κατόπιν φτύνει και για δεύτερη φορά, μά δεν σημαδεύει καλά και το δηλητήριο πετυχαίνει το στόχος ή τα χέρια...

"Αν ή κόμπρα σάς δη και δεν φτύση εναντίον σας, μπορείτε να συστήσετε την ψυχή σας στο Θεό! Αυτό σημαίνει ότι βρίσκεται τόσο κοντά σας ώστε να μην ύπάρχη ούτε ή παραμικρή έλπίδα να της ξεφύγετε...

Το δηλητήριο της κόμπρας έκσφενδονίζόμενο σε μάτια τυφλών έριστικά. Μόνο αν χρησιμοποιηθούν άμέσως ισχυρά αντιφάρμακα μπορεί να προληφθή ή τύφλωσις.

Γι' αυτό το λόγο, δεν κάναμε ποτέ ούτε βήμα χωρίς να φοράμε χοντρά γυαλιά. Και σε μένα, κατά την ημέρα εκείνη, πέταξε μια κόμπρα το δηλητήριο της στα μάτια μου, μά δεν έπαθα απολύτως τίποτε, χάρις στα γυαλιά που τα προστάτευαν.

Αυτό το δηλητήριο είνε τόσο καταστρεπτικό ώστε πρέπει να πλυθή καλά κανείς ζμέσως μόλις μια σταγόνα άγγίξη την έπιδερμίδα του, για ν' αποφύγη σίγουρη γάγγραινα, γιατί κρυσταλλοποιείται άμέσως κι' άρχίζει να τρώη τις σάρκες. "Όσο για το δάγκωμα αυτού του φειδιού, είνε ακόμα πιά τρομερό στα αποτελέσματα: παράλυσι στη στιγμή τα νεύρα κι' ο θάνατος έπέρχεται σε λίγο...

Αυτή ή ζωή στη νήσο Κομόντο βασίτηε περισσότερο από ένα μήνα και μās έκανε σχεδόν τρελλούς από το φόβο μας. Μόλις άκούγαμε το παραμικρό θρόνημα, μās άναγνώριζαμε στον πολιτισμένο κόσμο, μακρυά από κείνη την κόλαση...

DAVIS J. WALSH

ΞΕΝΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΑΤΤΙΚΗ

ΤΟΥ JEAN MOREAS

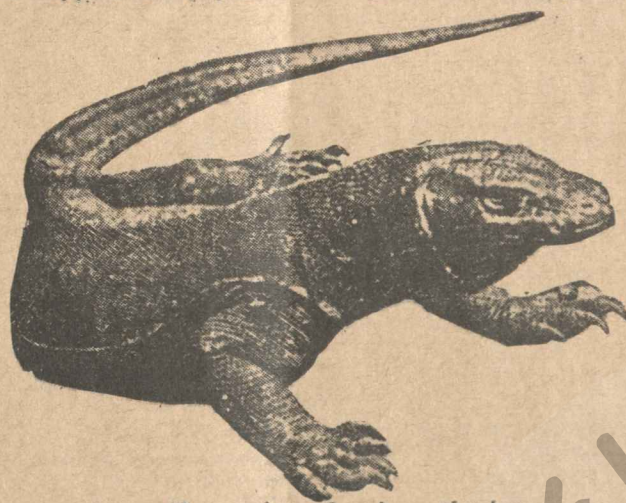
"Ω ούρανέ δλαέρινε, φωτοπλημμυρισμένε, καθάρισι κόρφοι των γιαλών κι' ολόλαμπροι εκεί πέρα, καπνέ, στην άχυροσκεπή, ακύματα ύψωμένε, και μαύρα κυπαρίσσια όρθα μέσ' στον γαλάζιο αθέρα.

Κι' έσείς έλθες του Κηφισού, ο φύλλα κι' άρμονίες, που σάς θροεί το Σάφικη πνοή με τις πνέες, νασι, που κι' αν σας ρήμαξαν βαρβαρικές μανίες, μόνο σείς μέσα κρύβετε το μέλλοντος αυγές.

Πάρνη, "Υμηττέ που διώχνεις τα σκοτάδια, κρατώντας στις ροδοπλαγίες της μέρας τη λαμπράδα, δέντρα, βουνά κι' όρίοντες, όραιοι γυαλοί, ρημαδία, πιότερο σάς άγάπησα, τώρα που σάς έσάδα.

Μετάφρ. Γ. ΣΙΜΗΡΙΩΤΗ

(Από τη «Γαλλική Άνθολογία» του ποιητού, που θα κυκλοφορήση την 1ην Νοεμβρίου)

Τερατώδης σαύρα της νήσου Κομόντο

ΕΡΩΤΙΚΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΙ

Λευκή Ντελιέρ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Κι' όταν ακόμα έβγαίνουν να φωνίσουν τρόφιμα δεν είχαν πολλές κουθέντες με κανένα. Κρατούσαν το στόμα τους σφαιλιστό με πείσμα.

Μιά μέρα η ώραία άγνωστη, καθισμένη στην ταράτσα της έπαυλεως κύτταζε μακριά τη γαλανή θάλασσα. Γλυκειά ρέμνη την είχε συνεπάρει.

Έξαφνα διέκρινε καπνό στο θάθος του πελάγους, πήρε ένα ναυτικό τηλεσκόπιο που βρισκόταν στο πλάι της και κύτταξε με προσοχή. Ένας στεναγμός φούσκωσε τότε το στήθος της. Ο καπνός εκείνος προερχόταν από δύο τωρπιλλοβόλα.

Η ώραία άγνωστη αίσθανθηκε τα μάτια της να θουρκώνουν. Η ύπνερτρία που βγήκε τη στιγμή εκείνη στην ταράτσα, άντελήφθη την ταραχή της κυρίας της και την ρώτησε:

— Τι έχετε, κυρία; Θέλετε τίποτε;

— Όχι, Άννικα, όχι, της απάντησε η κυρία της.

Κι' εξακολούθησε να κυττά με το τηλεσκόπιο προς το θάθος του πελάγους.

Δεν άργησε να νυχτώσει.

Την άλλη ημέρα η ώραία άγνωστη ξύπνησε πολύ πρωί κι' έτρεξε στην ταράτσα.

Το θέαμα που αντίκρουσε τότε, μόλις έβριζε το θλέμμα της προς την θάλασσα, την κατασυνεκίνησε.

Το ένα από τα δύο τωρπιλλοβόλα είχε πλησιάσει στην ακτή κι' έκανε διαφόρους έλιγμούς.

Η κυρία διέκρινε έξαφνα έναν άριθμό στην πρύμνη του, τον άριθμόν 29. Άναστατωμένη τότε κυριολεκτικώς, ντύθηκε γρήγορα - γρήγορα κι' έτρεξε στην ακτή.

Το τωρπιλλοβόλο βρισκόταν πολύ κοντά στους θράχους. Ένας ναύτης έστεκε στην πρύμνη, άκουμπισμένος στην κουπαστή και κάπνιζε την πίπα του.

Με φωνή που έτρεμε έλαφρά η ώραία άγνωστη τόν ρώτησε:

— Ποιός κυβερνάει το τωρπιλλοβόλο αυτό, φίλε μου;

Ο ναύτης — ήταν ο καλός μας Ζιλντά, αλλά η κυρία δεν τόν γνώρισε — γύρισε την κύτταξε και της αποκρίθηκε:

— Ο ύποπλοιάρχος Δυμπέργκ, κυρία.

— Ά! Έκαμε η ώραία άγνωστη.

Και χωρίς να προσθέσει λέξη, με το κεφάλι σκυφτό, άρχισε να θαδίζει προς την έπαυλη.

Ο Ζιλντά την κύτταξε να φεύγει αδιάφορος. Ξαφνικά όμως μιά ιδέα άστραψε στο μυαλό του.

— Κυρία! φώναξε.

Η ώραία άγνωστη έστράφη.

— Μήπως επιθυμείτε να μάθετε ποιός σ' οικεί και τα δύο τωρπιλλοβόλα; την ρώτησε.

— Λοιπόν; έλεν η κυρία.

— Τα διοικεί ο πλοιάρχος Πλεμόν. Βρίσκεται αυτή τη στιγμή στο άλλο τωρπιλλοβόλο, το «33».

Και της έδειξε το άλλο σκάφος, μακριά στο πέλαγος.

— Εύχαριστώ, φίλε μου, έλεν η άγνωστη.

Μά η φωνή της έτρεμε. Είχε γίνει ξαφνικά πολύ χλωμή, χλωμή σαν να είχε χάσει όλο το αίμα της. Λίγο ακόμα και θα σωριαζότανε κάτω.

— Διάβολε! μουρμούρισε ο καλός Ζιλντά. Καλά τόν μωρίστηκα λοιπόν. Αυτή είναι! Η άρραβωνιαστική τού κυρίου πλοιάρχου. Ναί, ναί, δεν κάνω λάθος. Ά, κυρία μου, αυτά τραβάει κανείς όταν κάνει πείσματα στον έρωτα. Κι' ο κ. πλοιάρχος πάλι; Είπε κι' εκείνος θουτηγμένος ως τόν λαϊμό στην άπελπισία. Άγαντα, ναύτη! Πήδησε γρη-

γορα στην ξηρά και κάνε έναν έλιγμό γύρω στην έπαυλη. Πρέπει να μάθω τί γίνεται. Ο πλοιάρχος μου θα εύχρηστηθή για τα νέα που θα τού πάλω. Η πρώην άρραβωνιαστική του δώ πέρα; Φυσάει, θαρρώ, πρώτο άγέρι για τόν έρωτα τού καπετάνιου μου. Έμπρός, Ζιλντά! Κουνησου, γέροντα.

Το τωρπιλλοβόλο «29» θα έμενε αντίκρυ στην ακτή εκείνη μιά ώρα περίπου.

Ο Ζιλντά έπωφελήθηκε της εύκαιρίας. Ζήτησε άδεια, βγήκε στην ξηρά και τράβηξε όλοταχώς για την έπαυλη.

Στην έξωπορτα της έπαυλεως καθόταν τη στιγμή αυτή ο γιγαντόσωμος ναύτης που χρησίμευε ως φύλακας της. Ο Ζιλντά πλησίασε και τόν χαιρέτησε.

Ο γίγας τού άνταπεδώσε τόν χαιρετισμό. Ήταν περασμένης ηλικίας πειά, συνταξιούχος.

Ο Ζιλντά δεν δυσκολεύτηκε ν' άνοιξη μαζί του κουθένα. Τού μίλησε για τή θάλασσα, για τα καράδια, για τις χαρές και τις λαχτάρες των θαλασσοινών.

Ο γέρο θαλασσόλυκος τόν άκουγε μ' ευχαρίστηση.

— Κι' αυτό τόν παλατάκι είναι δικό σου; ρώτησε άξαφνα ο Ζιλντά.

Ο γεροθαλασσινός άρχισε να γελάει.

— Σε καλό σου, ναύτη! φώναξε τέλος με τή θρονερή φωνή του. Δικό μου, λέει, τόν παλατάκι; Τι λές, παιδί μου! Έχει κανείς τέτοια παλάτια όταν ύπηρετῇ στά πολεμικά καυράτους;

— Τότε λοιπόν θα ύπηρετῇς κανένα ναύαρχο.

— Όχι δά. Πάλι στα ρηχά τρακάριας.

— Άλήθεια; Είμαι ένας μπουφός και μισός, μά τόν Άν-Νικόλα! Ώστε δεν ύπηρετείς κανένα ναύαρχο.

— Όχι. Είμαστε στην ύπηρεσία μιάς νέας χήρας, έγώ κ' η γυναίκα μου.

— Χήρας, έλεπες;

— Έτσι είπα, θαρρώ. Μας τοποθέτησε κοντά της ο θεός της και δεν τὰ περνούμε άσχημα. Μοναχα που η κυρία μας δεν γελάει ποτέ.

— Καλό κι' αυτό.

— Κακό και ψυχρό!

— Ο λόγος τόν λέει. Λοιπόν;

— Να, η κυρία μας ποῦνε ώμορφη σαν τόν κρύο νερό, εινε πάντα λυπημένη και κλαίει διαρκώς.

— Άκου... άκου! Σάν τόν πλοιαρχό μας.

— Πώς έλεπες, ναύτη;

— Τόν πλοιαρχό σας; Κλαίει κι' ο πλοιάρχος σας; Πότερ ήμῶν!... Πρώτη φορά άκούω πλοιάρχους να κλαίνε.

— Μπορεί νάνε κι' έτσι, μπάμπια. Ώστόσο, πρέπει να ξερης πως ο πλοιάρχος μου είναι ένα παλληκάρι που δεν έχει τόν δμοιό του.

— Έτσι ε;

— Έτσι βέβαια. Στην Κίνα που πολεμάμε με τόν ναύαρχο Κουρμπέ, τόνδεξτε και με τόν παραπάνω μάλιστα. Και, για να μη τὰ πολυλογούμε, ξερείς ποιός είναι ο πλοιάρχος μου;

— Ποῦ να τόν ξέρω.

— Ο πλοιάρχος Πλεμόν, μπάμπια.

Ο γέρο θαλασσόλυκος ξαφιάστηκε. Έθαλαε την πίπα άπ' τόν στόμα του και κύτταξε τόν Ζιλντά καλά - καλά.

— Πλεμόν, έλεπες;

— Βέβαια. Πλοιάρχος Πλεμόν.

— Κ' είναι λές ζωντανός;

Τώρα ξαφνιάστηκε με τή σειρά τού ο Ζιλντά.

— Ζωντανός; φώναξε. Όλοζώντανος! Τι διάβολε, για πεθαμένους μιλάμε τόν ώρα; Ο γεροθαλασσόλυκος κούνησε με διάσταγμό τόν λευκόμαλλο κεφάλι του.

— Καλό κι' αυτό! ψιθύρισε.

— Τι θές να πῆς, μπάμπια.

— Να σου ξηγήσω, ναύτη. Ύπνερτσα κι' έγώ άλλοτε με τόν πλοιαρχό Πλεμόν.

— Και ύστερα;

— Και ύστερα... πέθανε, ναί, ναύτη, πέθανε και τόν θάψανε μάλιστα έδω κοντά στη Ρογκέν.

Ο Ζιλντά σκέφτηκε μιά στιγμή και έλεπε:

— Ο πλοιάρχος Πλεμόν που γνώρισε έσύ, ξερείς ποιός είναι;

— Ποιός.

— Ο πατέρας τού πλοιάρχου μου. Γιατί ο δικός μου πλοιάρχος είναι νέος.

— Έτσι θάνε, ναύτη.

— Και δεν μου λες τίάρα. Πώς λέγεται η κυρία σου;

— Ο γεροθαλασσινός, δισταξε.

— Μη διστάζεις, τού έλεπε ο Ζιλντά. Έγώ σε λίγο φεύγω. Είτε μού τόν πῆς, είτε όχι, τόν ίδιο είναι.

Ο φύλακας της έπαυλεως δεν έπέμεινε. Η γλώσσα του λούηκε.

— Την κυρία μου την λένε κ. Γκιδάλ, έλεπε.

— Κ' είναι χήρα λές;

— Ναί, είναι χήρα. Τόν πένθος της μάλιστα είναι διπλό. Πέθανε τόν ίδιο σχεδόν καιρό η μητέρα της κι' ο σύζυγός της. Πρόκειται για μιά πολύ θλιβερή ιστορία. Η κυρία μου άρρώστησε ξαφνικά την ημέρα τού γάμου της. Την ώρα που γινόταν τόν μυστήριο στην εκκλησία αντίκρουσε, λένε, κάποια όπτασία κι' έχασε σχεδόν τόν λογικό της. Ένα χρόνο πιο ύστερα πέθανε η μητέρα της άπ' τή λύπη της και την άκολουθήσε στόν τάφο ο σύζυγός της κυρίας μου. Πέθανε κι' αυτός άπό τή χολέρα. Έτσι η κυρία μου χήρεψε πριν δοκιμάση τή γλύκα τού γάμου, κατάλαβες; Εύτυχες της ξανάρθε τόν λογικό της, μά είναι άπό τότε πολύ λυπημένη και διαρκώς κλαίει.

Ο Ζιλντά ήξερε τώρα περισσότερα από όσα ήθελε να μάθῃ. Πῆγε, πιο κοντά στόν γεροθαλασσινό και τού έλεπε:

— Άκου, μπάμπια, να σου πώ κάτι.

— Σ' άκούω, παιδί μου.

— Πώς σε λένε πρώτα - πρώτα;

— Λεονέκ.

— Λοιπόν, μπάμπια Λεονέκ, θές να τελειώση αυτή η θλιβερή ιστορία της κυρίας σου χαρούμενα;

— Πώς θα γίνῃ αυτό; άπόρησε ο γέρος.

— Θα στό μάθω έγώ.

— Τρελλάθηκες, ναύτη;

— Δεν τρελλάθηκα καθόλου, τάχω τετρακόσια κι' άπάνω.

— Μήπως θές ν' άστειε εμῆς μαζί μου;

— Δεν έχω και μιά δρεξί γι' άστέια. Πές μου λοιπόν: Θές να καμῆς την κυρία σου ευτυχισμένη;

— Κί' αν τόν θελω;

— Θα γίνῃ.

— Πώς δηλαδή;

— Θα σου πώ έγώ.

— Έσύ; Μά έσύ δεν ήξερες πριν λίγη ώρα οῦτε πώς

την λένε την κυρία μου.

— Σωστό. Μά τώρα που τῷμαθα αλλάζει τόν πῶγα. Θές λοιπόν να μ' άκούσης;

— Σ' άκούω. Τόσην ώρα δεν κάνω και τίποτες άλλο.

Λέγε.

— Λοιπόν... ξερείς γιατί κλαίει η κυρία σου;

— Για κείνους που τῆς πέθαναν.

— Όχι. Κλαίει για κάποιον που ζῇ.

— Άλλο πάλι αυτό. Άρχίζεις να με μπερδεύς. Πές μου τὰ πράγματα στρωτά και μπουνατσαρισμένα, ναύτη.

— Δέκη έχεις. Πριν λοιπόν πανρευτῇ η κυρία σου τόν Γκιδάλ, ήταν άρραβωνιασμένη με τόν πλοιαρχό μου, τόν όποιο άγαπούσε, όπως την άγαπούσε κι' εκείνος. Μά ο άρραβώνας τούς χάλασε άπό μικροπραξέγῃσεις και μικροπεισμάτα, οί δύο έρωτευμένοι χώρισαν, ο πλοιάρχος μου έφυγε για την Κίνα, όπου πολέμησε σαν λιοντάρι, κι' έτσι έχασε ο ένας τόν άλλο και τώρα ξαναζητιούνται και κλαίνε και δεν έχουν παρηγορία...

— Μην κάνης λάθος, παιδί μου; ρώτησε ο Λεονέκ. Μην πρόκειται για καμιά άλλη;

— Δεν λαθεύει ο Ζιλντά, μπάμπια Λεονέκ. Κι' έπειτα είδα την κυρία σου προηγουμένως που κατέβηκε στην ακτή και την γνώρισα. Κι' ακόμη για πές μου: Πριν πάρῃ τόν Γκιδάλ δεν λεγότανε... Στάσου να θυμηθῷ. Δεν λεγότανε Λευκή... Λευκή Ντελιέρ;

— Άκριβώς, αποκρίθηκε συγκινημένος ο μπάμπια Λεονέκ.

Και πρόσθεσε άμέσως:

— Λοιπόν, ο πλοιάρχος σου, ο Πλεμόν είν' αυτός πού...

— Ναί, ο Πλεμόν είν' αυτός πού...

— Παναγία μου! Γι' αυτό λοιπόν κάθεται και κλαίει η κυρία;

— Γιατί όχι; Ο πλοιάρχος Πλεμόν αξίζει όσο να πῆς.

— Δεν λέω όχι, αλλά για πές μου. Λές τώρα να τούς κάνουμε τους δύο έρωτευμένους μας να ένωθούν;

— Αυτό ν' άκούγεται, μπάμπια Λεονέκ.

— Ώραία ιδέα! Μά προηγουμένως πρέπει να μάθουμε αν ο πλοιάρχος σου άγαπάη ακόμα την κυρία στά σοβάρα.

Ο Ζιλντά έξευσε τόν κεφάλι του.

— Λοιπόν τί λές; ρώτησε ο Λεονέκ.

— Τι να σου πώ; Εκείνο που καταλαβαίνω έγώ είναι ότι ο πλοιάρχος μου είν' έρωτευμένος. Αυτό είναι, διάβολε. Δεν μελαγχολεί κανένας διαρκώς χωρίς λόγο. Είμαι σίγουρος κοντολογίς ότι ο Πλεμόν δεν παρηγορήθηκε ποτέ για τόν γάμο τῆς δερποινίδος Ντελλιέρ με τόν μακαρίτη τόν Γκιδάλ.

Τή στιγμή αυτή μιά άσημένια ρωνή άντήχησε στο θάθος τού κήπου:

— Λεονέκ!

— Η κυρία μου με φωνάζει, έλεν ο γέρο ναύτης στόν Ζιλντά.

Και φώναξε κατόπιν δυνατά:

— Έφτασα! Έρχομαι!

Λευκή Ντελλιέρ

Ο Ζιλντά τον κράτησε για μία στιγμή και του είπε: — Μη φανερώνεις τίποτα. Δεν είναι καιρός ακόμα. Πριν ο Λεονέκ προφτάσει ν' απαντήσει, παρουσιάστηκε η Λευκή Ντελλιέρ, ωραία σαν όνειρο. Ή μαύρη, πένθιμη φορεσιά της της πήγαινε θαυμάσια.

Ο Ζιλντά της έρριξε ένα βλέμμα θαυμασμού κι' έσπευσε να εξαφανισθεί. Ήταν καιρός άλλωστε να γυρίσει στο τορπιλλόβλο.

Ο καλόκαρδος ναύτης ήταν χαρούμενος. Τά είχε καταφέρει θαυμάσια και σκεφτόταν με χτυποκάρδι την αγαλλίαση που θα χάριζε στον πλοίαρχό του.

Πώς όμως θα μιλούσε στον Πλεμόν για τον έρωτά του; Πώς θα τολμούσε ν' αγγίξει την θαθεία πληγή που είχε στην καρδιά του ο πλοίαρχος;

— Θα θρεθί, διάθολε η κατάλληλη περίπτωση, μουρμούριζε ο Ζιλντά κατηγορίζοντας προς την άκτι. «Όλα θα πάνε καλά».

Αρκετές ημέρες πέρασαν. Ο Πλεμόν θρικόταν διαρκώς σχεδόν επί του τορπιλλόβλου «29». Τά πειράματα έκοφονδόνισαν τορπιλλών τα οποία έκαναν τον άπασχολούσαν όλόκληρες ώρες.

Πολλές φορές περνούσε αντίκρυ στην άκτι, στην οποία κατοικούσε ολόμοναχη και λυπημένη η Λευκή, χωρίς να υποψιάζεται το παραμικρό.

Πού να φαντασθεί ότι στην έπαυλη που διέκρινε ανάμεσα στα δένδρα ζούσε εκείνη που είχε σκληρώσει για πάντα την καρδιά του;

— Ένα πρωί ο Πλεμόν περπατούσε μόνος κοντά στην άκτι, όταν τον πλησίασε ξαφνικά ο Ζιλντά.

— Κύριε πλοίαρχε, του είπε, έχω να σας μιλήσω.

— Λέγε, Ζιλντά.

— Μοι επιτρέπετε μία έρώτηση;

— Σοι το επιτρέπω, λέγε.

— Πρόκειται να πάτε απόψε στο χορό του κ. νομάρχου;

— Μάλλον όχι, Ζιλντά, αλλά γιατί ρωτάς;

— Γιατί μπορείτε να κάμτε έναν θαυμάσιο θαλασινό περίπατο.

— «Οχι δά! Σ' ευχαριστώ για το ενδιαφέρον σου. Έξακολουθώ όσo. Πού θα γίνη ο περίπατος αυτός;

— Στη θραχώδη άκτι που είναι ανοιχτά, κοντά σε μία έπαυλη.

— Και τί θα κάμω, ή μάλλον τί θα κάμουμε εκεί;

— Θα σάς το εξηγήσω άμέσως, κ. πλοίαρχε: Ο υποπλοίαρχος Δεμπέργκ θέλησε ν' ανατινάξη εκεί πέρα ένα σκάπελο. Μά ή απόπειρά του δεν πέτυχε απολύτως. Ο θράχος δηλαδή άνοιξε στα δύο και το ένα του κομμάτι έφραξε το πέρασμα απ' το οποίο περνούν τα ψαροκάικα και υπάρχει κίνδυνος να τρακάρουν άπάνω του άπόψε γυρίζοντας στο λιμάνι. Πρέπει, λοιπόν, κατά τη γνώμη μου, να προλάβουμε τα δυστυχήματα.

Ο Πλεμόν χαμογέλασε.

— Αυτό είναι όλο; ρώτησε.

— Μπορεί να συμβαίνει και κάτι άλλο, κ. πλοίαρχε.

— Άλλ' αυτό θα το μάθω επί τόπου, δεν είν' έτσι;

— Ίσως, κ. πλοίαρχε.

— Ποιό καλά, Ζιλντά. Θα σ' άκολουθήσω. Να δοίμε τί έκπληξι μοι μαγειρεύεις. Είδοποίησε να έτοιμάσουν το τορπιλλόβλο.

— Το «29», πλοίαρχε;

— Το «29», βέβαια.

Ο Ζιλντά άπομακρύνθηκε ευχαριστημένος.

Μά κι' ο Πλεμόν δεν ήταν δυσαρεστημένος για το άπρόοπτο αυτό που του τύχαινε. Πηγαίνοντας στον κόλπο του Μορέβιαν τη νυχτιά αυτή για να δη με ποιόν τρόπο θα άνοιγαν τη στενή δίοδο της θαλάσσης άπό το θράχο που την είχε φράξει, γλύτωνε άπό το χορό του νομάρχου, στον όποιο ήταν καλεσμένος. Δεν είχε καμμία διάθεσι για χορούς και κοσμικές διασκεδάσεις.

Κύτταζε μακριά τη γαλανθάλασσα...

Έξ' άλλου ο Πλεμόν είχε άπόλυτη έμπιστοσύνη στον Ζιλντά. Ήξερε ότι ο καλόκαρδος εκείνος ναύτης τον άγαπούσε ειλικρινώς. Για να θέλη λοιπόν να τον τραθήσει προς το μέρος εκείνο της άκτης τη νύχτα αυτή, έσήμαινε πως κάποιος έκπληξι του έτοιμάζει.

Τι είδους έκπληξι ήταν αυτή; Ο πλοίαρχος Πλεμόν δεν μπορούσε να μαντέψει. Ωστόσο μία μυστική φωνή του έλεγε πως έπρόκειτο να του συμβή κάτι το έκτακτο, το πολύ άπρόοπτο και συγκινητικό.

Χωρίς να χάνη καιρό ο Φρειδερίκος έσπειρε ένα γράμμα στον νομάρχη, στο όποιο του ζητούσε συγγνώμη γιατί δεν θα μπορούσε να παραστή στο χορό για λόγους έπειγούσης ύπηρεσίας και κατόπιν διάταξε τον υποπλοίαρχο του τορπιλλόβλου «29» να έτοιμάσει το σκάφος για το θράχ.

Η διαταγή του Πλεμόν έξετελέσθη άμέσως. Όταν κατέβηκε στην προκυμαία, το «29» θρικόταν υπ' άμυν.

Ο Φρειδερίκος έπεπιθόσθη άμέσως στο σκάφος. Μέχρι της άκτης που έπρόκειτο να πάνε, ή άπόστασις ήταν άρκετή. Θα ταξίδευαν ώρες.

Έκείνο που έκανε έντύπωσι στον Φρειδερίκο όταν ξεκίνησαν ήταν ή χαρά πουλάμπε στο πρόσωπο του Ζιλντά.

— Διάθολε! ψιθύρισε. Αυτός ο κατεργάρης κάτι πολύ ξαφνικό μοι έτοιμάζει. Άλλά τι;

— Άρχισε τώρα να τον φλογίζει ή περιέργεια. Και στο τέλος δεν κρατήθηκε. Πλησίασε τον Ζιλντά και τον ρώτησε: — Πές μου λοιπόν, Ζιλντά, τί έκπληξι μοι έχεις έτοιμάσει;

— Πλοίαρχέ μου, άποκρίθηκε ο Ζιλντά, θα σάς πω δη την άλήθεια. Πάμε λοιπόν... Πάμε, λέω, ν' ανατινάξουμε έκείνον τον παληόθραχο και ν' άνοίξουμε το πέρασμα. Και, μά την πίστι μου, θα το πετύχουμε.

— Αυτό είναι όλο;

— Αυτό, πλοίαρχέ μου. Το έχετε για λίγο δηλαδή;

Ο Πλεμόν δεν έπέμεινε. Κατάλαβε πως ο Ζιλντά δεν ήθελε να μαρτυρήσει το μυστικό του πρό της κατάλληλης στιγμής.

— Έπλεαν τώρα με 18 μίλια την ώρα. Η άκτι αντίκρυ τους έφευγε γοργά, γλοερή, γραφική, γεμάτη ποιήσι.

Ο Φρειδερίκος κυβερνούσε το τορπιλλόβλο με σύνεσι και τέχνη πεπειραμένου θαλασσινού. — Ώρες - ώρες συθίζονταν σε ρέμψη.

Η σκέψις του πετούσε στη Λευκή. Στεναγμοί φύσκωναν το στήθος του. Πού να θρικόταν άρά γε ή άγαπημένη του; Γιατί είχε χαθεί από τον κόσμο;

Το δειλινό έφτασαν στον κόλπο του Μορέβιαν.

Ο Πλεμόν διάταξε να μετριάσουν το δρόμο του τορπιλλόβλου.

Είχαν φτάσει στο μέρος όπου ο ανατιναχθείς θράχος έφραζε το στενό πέρασμα της θαλάσσης.

— Διάθολε, είπεν ο Πλεμόν, ιδώ χρειάζεται άρκετη δουλειά.

Σκέφτηκε όστόσο να βγή στην ξηρά προηγούμενος και να προγευματίσει.

— Θα θρώ τίποτε να φάγω έδω γύρω; ρώτησε τον Ζιλντά.

— Και βέβαια, πλοίαρχέ μου, του άπάντησε ο ναύτης. — Πάρχει έδω κοντά μία γυναίκα που μαγειρεύει πρώτης τάξεως ψαρόσουπα.

— Ποιό θρικότα το μαγαζί της;

— Πεντακόσια μέτρα ίσια μπρός, πλοίαρχε.

Ο Πλεμόν βγήκε στην άκτι με τη θάρρα του τορπιλλόβλου και τράβηξε έμπρός, άκολουθούμενος άπό τον Ζιλντά.

Πραγματικά, σ' άπόστασι μισού χιλιόμετρου απ' την άκτι θρέθηκαν πρό ενός πανδοχείου, το όποιο κρατούσε ή χήρα ενός παλιού ναυτικού.

Η καλή γυναίκα δέχτηκε τον πλοίαρχο έγκάρδια. Έκτός της ψαρόσουπας που έφραζε πάνω στη φωτιά κι' έσούδαζε, είχε χοιρομέρι για να του τηγανισή με αυγά και κρασί μ' ήλιη.

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

ή Σεχίς

ως Γυναίκα

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΑ ΚΑΙ ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ

Το κύριο γνώρισμα των μαλλίνων ύφασμάτων της χειμερινής σεζόν είναι το άνώμαλο της έπιφανείας τους. Κανένα ύφασμα δεν είναι λείο, κανένα δεν είναι άπλα ύφασμένο, όλα παρουσιάζουν στην ύφανσί τους σχέδια, καθαρά ή ακαθόριστα, μεγάλα ή μικρά. Άλλα χαρακτηριστικό είναι ή άπεριόριστη ποικιλία των χρωματισμών. Υπάρχουν ύφασματα που μπορεί κανείς να τά θρή σε 150 διαφορετικές αποχρώσεις, ιδίως δε σ' όλες τις αποχρώσεις του πράσινου, του μαρόν και του μπλε, που θα είναι τα χρώματα τα όποια θα έπικρατήσουν το χειμώνα. Έν τούτοις, καμμία απ' όλες αυτές τις αποχρώσεις δεν μπορεί κανείς να την πη «χτυπητή». Άπό τά άνοικτότερα ή τά θαυότερα χρώματα όλα δίνουν στα μάτια την έντύπωσι του «ζεστού» και του «σκοτωμένου».

Τά ύφασματα που προορίζονται για ταγιέρ και για πανοφόρια σπόρ, γίνονται σχεδόν όμοια με τά άνδρικά. Παρουσιάζουν ρίγες, καρρώ και ψαροκόκκαλα, χωρίς όμως μεγάλες αντίθεσις μεταξύ του σχεδίου και του φόντου, έτσι ώστε όταν τά βλέπη κανείς από μακριά να τά νομίζει για μονόχρωμα. Το μόνο που ξεχωρίζει άπό την μονοτονία αυτή είναι ένα μοντέρνο σεθιότ που έμφανίζει ένα λευκό ψαροκόκκαλο σχηματισμένο έπάνω σε χρωματιστό φόντο. Την ίδια αντίθεσι συναντούμε και σ' άλλα όμοια ύφασματα, όπου αντί για λευκό ψαροκόκκαλο είναι ύφασμένο λευκά καρρεδάκια, ρίγες ή ζιγκ-ζάγκ.

Πολύ συνηθίζονται και φέτος τά ύφασματα τά σχετικά με τά άγκορά, στα όποια έδω κι' έκει συναντά κανείς πεταχτές τριχοϋλες στο φυσικό τους χρώμα. Άλλου ή τριχές αυτές σκεπάζουν ολόκληρη την έπιάνειαν του ύφασματος, άλλου πάλιν περιορίζονται σε ώριμένα σημεία και σηματοποιούν ώρισμένα σχέδια. Για τά πρώτα και σπόρ παλτά υπάρχουν ντυετιν παγιές σαν θελοϋδο, άφάνταστα άπαλές και έλαφρές, καθώς και μάλλινα ύφασματα ντούμπλ - φας που κάνουν περιττή την φόδρα και είναι απ' έξω γκρι, μπλε ή καφέ και από μέσα έχουν ένα φωτεινό χρωματισμό που μπορεί να χρησιμοποιηθή και ως γαρνιτούρα.

Τά ύφασματα για άπογευματινά φορέματα είναι άπαρεγκλίτως όλα με διάφορα σχέδια στην ύφανσί τους, παρουσιάζουν δε άπρόοπτους νεωτερισμούς: Μικρους κύκλους ύφασμένους από κλωστή στριμμένη σαν μπουκλίτα, λοξές γραμμές από φράντζες, που θγαίνουν έξω άπό το ύφασμα, κομπάκια, άλλα χοντρά και άλλα φιλά, χοντρές κοιτίδες, κτλ. Πολλές φορές τά σχέδια αυτά γίνονται με υλικό διαφορετικό άπό το ύφασμα, π. χ. με μαλλιά άγκορά, με κασίμρι, με σενιγκ, με φωτικό μετάξι. Στη περίπτωση αυτή πρέπει να αναφέρουμε και ένα νέο θελοϋδο καμωμένο άπό μαλλι και φωτικό μετάξι. Το θελοϋδο αυτό με την άνώμαλη μαλλιάρη έπιφάνεια, μοιάζει σαν γούνα και είναι έλαφρό σαν φτερό.

Όσο για τά μεταξωτά, στα χειμωνικά ύφασματα βλέπουμε τά έπιμέμενα να προχωρούν μπροστά στα μό-

ΓΙΑ ΤΙΣ ΠΡΩΤΕΣ ΔΡΟΣΙΕΣ

Χαριτωμένη καζάνα με μπάσκα στρογγυλή και μαυρίκια μπουφάν. Πλέκεται με μαλλι και μετάξι σε δύο χρώματα.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

Μητροπόλεως 14 α'

Πλατεία Συντάγματος

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Το καθάρισμα με την θενζίνα

Πολλά μεταξωτά φορέματα, ιδίως τά έμπριμέ ή τά σατέν ή τά πλισέ που χαλούν όταν πλυθούν, καθαρίζονται ωραιότατα με θενζίνα. Χρειάζεται όμως πολύ μεγάλη προσοχή γιατί ή θενζίνα είναι εξαιρετικά εύφλεκτη. Γι' αυτό, όταν πρόκειται να καθαρίσετε το φόρεμα, όχι μόνον δεν πρέπει να θρικόσθε σε δωμάτιο που υπάρχει φωτιά, αλλά κατά προτίμησιν να κάνετε την εργασία αυτή στο υπαίθριον, όπου οι άτμοι της θενζίνας χάνονται στον άέρα.

Για ένα μεταξωτό φόρεμα μισό γαλόνι θενζίνας είναι άρκετό. Βάζετε την θενζίνα μέσα σ' ένα δοχείο μάλλον θαθούλο και συθίζετε το φόρεμα, αρχίζοντας άπό το καθαρότερο μέρος. Αν το φόρεμα είναι πολύ λερωμένο συθίζετε πρώτα τά πιο λερωμένα μέρη σε λίγη θενζίνη χώρια. Δεν τρίβετε το φόρεμα αλλά μόνον το ζουπάτε μέσα στην θενζίνα έως ότου να ιδείτε πως καθαρίσε καλά. Κατόπιν το θγάζετε, το τινάζετε και το κρεμάτε άπό ένα έξυλο στον άέρα, όπου το αφήνετε τουλάχιστον είκοσι τέσσερες ώρες. Σιδερωμα δεν είναι άπαραίτητο. Την θενζίνα την φιλτράρετε, περνώντας την άπό βαμβάκι και την φυλάγετε σε μπουτίλιες σφραγισμένες για να σάς χρησιμεύσει άλλοτε.

Πουτίλγκα με ψωμί

Μουσκεύετε άπό θραύς ως δυο χούφτες άπό υψλοκομμένη κόρα ψωμιού μέσα σε γάλα και σε ρούμι. Το πρώι τις ζυμώνετε καλά, προσθέτετε στη μάζα δυο αυγά ολόκληρα, μία κουταλιά βούτυρο, δυο κουταλιές άλευρου άναλυμένο σε γάλα, ως ένα φλυτζάνι ζάχαρι, θανίλλια και τέλος σταφίδες έξωδές και μαύρες. Βουτυρώνετε μία φόρμα και αδιάζετε το μίγμα. Όταν ψηθή το σερβίρετε με μία σάλτσα καραμελέ.

Η δνις ΑΙΑΝΑ

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΗΣ κ. Α. ZENNEBRAÏ

Η Φλωρέτα

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. —

Η Φλωρέτα, μία φτωχή και μικρούλα χωρική, όρφανή από μητέρα, ζή κοντά στον πατέρα της, τον οποίον έχει συντηρήσει η δυστυχία. ... χαρά της μικρούλας είναι να πηγαίνει να βοσκή τη γίδα τους και την αγελάδα τους στα χωράφια, όπου συναντάει ένα μικρό βοσκό, το Γιάννη, και παίζει μαζί του. Σιγά-σιγά μία στενή φιλία ενώνει τα δύο παιδιά κι' ο Γιάννης που είναι παιδί ευπόρων χωρικών, αρχίζει να νοιάθω μεγάλο ενδιαφέρον για τη Φλωρέτα. Την πηγαίνει μάλιστα στο σπίτι του, τη γνωρίζει στην μητέρα του και την αδελφή του, η οποίες συμπονοούν τη φτωχούλα όρφανη και της μαθαίνουν διάφορες εργασίες, για να μπορεί να βοηθή τον πατέρα της. Έτσι η Φλωρέτα γίνεται μία μικρούλα νοικοκυρά και σημειώνει καθημερινώς καινούργιες προόδους. Μία μέρα, καθώς θρικόταν στην έλξη μαζί με το Γιάννη, θρικόει το γαμμένο σκυλάκι της κομήσης ντε Λάντ και της το πηγαίνει στην έπαυλή της. Ή καλή και όραία κομήσα της δείχνει άμεσως μεγάλη συμπάθεια και αρχίζει να την προστατεύει. Πηγαίνει και την βλέπει στο καλυθόσπιτό της, γνωρίζει τον πατέρα της και τους πληρώνει τα νοίκια που καθυστερούν στο σπιτονοίκιό της. Κι' από ημέρα σε ημέρα, η προστασία της κομήσης μεγαλώνει ως ότου τέλος προτείνει στον πατέρα της Φλωρέτας να τον κάνει αρχιδασοφύλακα της. Η Φλωρέτα θά ήταν τώρα τρισευτυχισμένη, αν δεν την εφοδίζε ο γιος της κομήσης, ο κακός και ύπερπεινός Ζάκ, κοντά στον οποίο ζούσε στο έξη.

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Η Φλωρέτα, βλέποντας πόσο ευτυχισμένος ήταν ο πατέρας της, δεν τολμούσε να ταραχή τη χαρά του. Έξ' άλλου ο πατέρας της δεν ήξερε τον Ζάκ και θά της έλεγε πως ήταν άνοησία να ανησυχή για το παιδί εκείνο, που μόλις μία φορά το είχε δη και το οποίο τον περισσότερο καιρό έμενε κλεισμένο στο παρισινό λυκείο, όπου σπούδαζε.

Η Φλωρέτα λοιπόν δεν τού φανέρωσε την ανησυχία της και τον άφησε να μιλά όλη την ημέρα για την ευτυχία τους.

Ο Φραντί αποφάσισε να συνοδεύση την Πέμπτη την Φλωρέτα στο μέγαρο της κομήσης, γιατί ήθελε να γνωριστή με τον γέρο Άλλάρ και να δη το δάσος και το κυντροφέιο.

Ο πατέρας λοιπόν κ' η κόρη, πιασμένοι από το χέρι, πήγαν την Πέμπτη στην έπαυλη. Η κόρη έλειπε σε μία έπισκεψη και την περίμεναν από στιγμή σε στιγμή.

Η Φλωρέτα ωδήγησε τον πατέρα της στον Άλλάρ. — Είπε ο πατέρας μου, κύρ Άλλάρ, κ' ήρθε να δη αν ψηγικάν τα περδικόπουλα.

— Ά, την πονηρή!... Νομίζεις λοιπόν πως δεν ξέρω τίποτε; Η κυρία κόρη μου έλεγε τί σκοπούς έχει... Είναι πολύ καλή κυρία και δεν θέλει να δυσχεράσει έναν άνθρωπο που γέρασε δουλεύοντας την... Μα εγώ, βλέπεις, δεν κάνω πεία γι' αρχιδασοφύλακα. Έμένα μου χρειάζεται μία πύλη σύνταξη και να πάω να ήσυχάσω. Δεν θασάνε πεία τα πόδια μου. Ήταν ανάγκη νάρθη ένας άλλος στη θέση μου και είμαι ευχαριστημένος που διάλεξε έσένα, Φραντί, η κυρία κόρη μου...

— Έγώ θά κάνω ό,τι μπορώ για να ευχαριστηθώ η κυρία κόρη μου, φτάνει να με οδηγήσης και σ' έλπει ο Φραντί.

Ο πατέρας της Φλωρέτας στεκόταν με συστολή μπροστά στον Άλλάρ, ο οποίος έκανε τον σοβάρ και καμάρωνε για την όραία στολή του με το ασπένιο σερβίτι στο κασκέτο. Ο γέρο δασοφύλακας ευχαριστήθηκε πολύ από το σεβασμό αυτό και φάνηκε ευνοϊκός προς τον διάδοχό του.

— Έλα να δής, Φραντί, τού έλεπε. Έχουμε εδώ κάτι αφεντόκυλα...

Ο πατέρας κ' η κόρη ακολούθησαν τον αρχιδασοφύλακα. Μόλις ζύγωσαν στο κυντροφέιο, ακούστηκαν δυνατά γαυγίσματα και η Φλωρέτα στριμώχθηκε φοβισμένη κοντά στον πατέρα της.

— Μη φοβάσαι, μικρούλα μου, της έλεπε ο Άλλάρ, δεν πειράζουν αυτά τα σκυλιά... Δεν είναι σαν εκείνα τα εικοσιπέντε σκυλιά που είχαν ο μακαρίτης ο κόμης... Τι σκυλιά ήταν εκείνα!... Ίσαμ' εκεί πάνω!... Πού ν' αφήσουν άνθρωπο να ζυγώσει κοντά τους!... Τον έτρωγαν ολοζώντανο!

Η Φλωρέτα ανατρίχιασε από τον τρόμο της, μόλις άκουσε τα λόγια αυτά. Φοβερά θηρία θά ήταν χωρίς άλλο! Αρχιδασοφύλακα εκείνα!... Άν η Φλωρέτα θρικόταν στο μέγαρο την εποχή εκείνη, δεν θά μπορούσε να κοιμηθώ τη νύχτα από το φόβο της.

Ο Άλλάρ άνοιξε την πόρτα του κυντροφείου και άμέσως έξη όραία λαγωνικά, άσπρα και ξανθά, πετάχτηκαν έξω, γαυγίζοντας και πηδώντας!

Κάτω, Φλόξ!... Λουλού!... Ντράκ, φρόνιμα!...

Η Φλωρέτα έτρεμε μήπως την ρίξουν κάτω τα σκυλιά εκείνα που έτρεχαν σαν τρελλά. Άλλά μόλις σφύριξε ο Άλλάρ, μπήκαν πάλι στο κυντροφέιο και ο αρχιδασοφύλακας ακολούθούμενος από τον Φραντί και την κόρη του, διευθύνθηκε προς το μέρος, όπου θρικότουσαν ή-περδικές κ' ο φασιανό.

Η μικρούλα ήταν τώρα περισσότερο ευχαριστημένη! Τι όραία που ήταν όλα εκείνα τα πουλιά!...

— Γι' αυτά τώρα θά φροντίζης εσύ, μικρή μου, της έλεπε ο Άλλάρ. Θά τους δίνης να τρώνε αύγά μωρηγκιών, πατάτες, αυγά!...

Και την χάιδεψε τρυφερά στο μάγουλο.

Η

ΟΠΟΥ Η ΦΛΩΡΕΤΑ ΦΙΛΟΞΕΝΕΙ ΣΑΝ ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΗ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΤΗΣ

Τη στιγμή εκείνη ακούστηκε στην άμμοστρωμένη δενδροστοιχία ο θόρυβος των τροχών ενός άμαξιού και η Φλωρέτα γυρίζοντας το κεφάλι της είδε την κόρη μου ντε Λάντ, που ώδηγούσε μόνη της το άμαξι, διευθύνοντας με χάρη και έπιδεξιότητα δύο μικρά σκωτσέζικα άλογα, που ήταν έντελως όμοια μεταξύ τους.

Φραντί, έλεπε ο γέρο Άλλάρ, η κυρία κόρη μου γύρισε. Έλα πάμε στην έπαυλη... Θέλει να σου μιλήση...

Πραγματικά, έπειτ' από δέκα λεπτά της ώρας, η κόρη μου ντε Λάντ ζήτησε τον Φραντί και την κόρη του, οι οποίοι, για να πάνε προς αυτήν, πέρασαν από πολλούς λαμπρούς διαδρόμους και πολυτελή σαλόνια.

Η Φλωρέτα κύτταζε με περιέργεια τον πατέρα της και της έρχόταν να γελάση καθώς έβλεπε την έκπληξή του, ενώ θάδιζε στο παρκέτο που γυάλιζε σαν καθρέφτης... Άλλά και πώς να μην έκπλαγώ ο δυστυχής Φραντί βλέποντας τα πλούσια εκείνα έπιπλα και τους κρυστάλλινους καθρέφτες που έφταναν ως το ταβάνι;... Ο Φραντί είχεν άνοιξει τόσα τα μάτια του και κύτταζε γύρω του με θαυμασμό... Νομίζε πως θρικόταν σε κανένα μαγικό παλάτι.

Είδες τι όμορφα πράγματα, πατέρα; έλεπε η Φλωρέτα. Μα έμένα το πιο όμορφο απ' όλα μου φαίνεται ή ίδια η κυρία κόρη μου!...

Ευχαριστώ, μικρούλα μου! έλεπε η κόρη μου, ή έποιε είχεν άκούσει τα λόγια αυτά.

Και σηκώνοντας το παραπέτασμα της πόρτας, πίσω από το οποίο θρικόταν, παρουσιάστηκε γελώντας στον πατέρα και στην κόρη.

Λοιπόν, κ. Φραντί, τί αποφασίζατε; ρώτησε. Δέχομαι με ευγνωμοσύνη τη θέση που μου προσφέρετε, απάντησε εκείνος.

Και σ' έλ' ευχαριστημένη και σ' έλπει η κόρη μου; — Ω! πολύ, και σ' ευχαριστώ με όλη μου την καρδιά.

Έπειτα, μ' ένα μικρό διαταγμό, περιμένοντας με καρδιοχτύπι την απάντησή, ρώτησε:

Θά μπορώ να πηγαίνω τις Κυριακές να βλέπω τους φίλους μου, την κυρία Ντεμάρ, την Ρόζα και το Γιάννη;

φίλους μου, την κυρία Ντεμάρ, την Ρόζα και το Γιάννη; — Βέβαια, μικρούλα μου... Κι' αυτοί μπορούν ναρχωνται εδώ... Το σπιτάκι που θά κάθεστε θα είναι δικό σας... Ο κήπος του γύρω είναι αρκετά μεγάλος και θά τον έξη στην διάθεσή σου να κάνης όσους περιπάτους θέλεις με τους φίλους σου...

Τότε το πρόσωπο της μικρούλας φωτίστηκε από χαρά. Καμιά λύπη δεν είχε πεία στην καρδιά της... Η κόρη μου της επέτρεπε να βλέπη τους φίλους της... Τι ευτυχία!... Δεν υπήρχε πεία κανένας λόγος να συλλογίζεται με νοσταλγία και με λύπη το καλυθόσπιτό τους που θά το άφηνε σε λίγο για πάντα...

Μείνετε να φάτε κάτω με τους ανθρώπους μου, έπρόσθεσε η κόρη μου. Έτσι θά γνωρισήτε μ' αυτούς. Μετά δεκαπέντε μέρες θάρητε να μείνετε όριστικά εδώ. Ο γέρο Άλλάρ θά σ' δείξη το σπιτάκι σας που είναι σχεδόν έπιπλωμένο. Έχω πη να θάλουν και ένα κρεβάτι για την Φλωρέτα, γιατί το δικό της μου φάνηκε πολύ μικρό. Και τώρα, αντίο, κυρία Φραντί... Καλή αντάμωσι, Φλωρέτα μου!... Από σήμερα ως την ημέρα που θάρητε εδώ, σου χαρίζω τις δύο έπισκεψεις που έπρεπε να μου κάνης σ' αυτές τις δύο έδομαδες. Μείνε με τους φίλους σου και αυτές τις ή-μέρες.

Και χτύπησε έλαφρά και χαιδευτικά το μάγουλο της μικρούλας. Ο πατέρας και η κόρη απομακρύνθηκαν και κατέβηκαν στο διαμέρισμα της υπηρεσίας, όπου τους περίμενε το άλλο προσωπικό του μεγάρου.

Τυχρός ήσουν! Έλεγαν όλοι στον Φραντί. Τέτοια κυρία δεν θρικόται άλλη... Όποιος έρθη εδώ δεν φεύγει ποτέ πεία... Η μικρούλα σου είναι πολύ έξυπνη... Έκανε την κυρία κόρη μου να την αγάπηση άμέσως!...

Ο γέρο Άλλάρ τους έδειξε κατόπιν το σπιτάκι τους. — Ω! πόσο όμορφο ήταν... Ήταν πιο όμορφο κι' από την αγροικία του Γιάννη... Οι τοίχοι του δεν φαινότουσαν καταθλού, γιατί τους σκέπαζαν όλόκληρους σί κι σσοί. ή τριανταφυλλίες και άλλα φυτά, που τους είχαν πέσει πεία τα λουλούδια, λόγω της εποχής.

Μπρός στο σπιτάκι ήταν ένα όμορφο περιβόλι που είχε σιρές από γιασεμιά και άλλα λουλούδια κοντά στους τοίχους του. — Η κυρία, έλεπε ο γέρο Άλλάρ, αγαπάει πολύ το λουλούδι... Μπορείς λοιπόν να φυτέψης, Φλωρέτα, όσα λουλούδια θέλεις...

Πίσω απ' το σπίτι ήταν ένας λαχανόκηπος που έφτανε για να προμηθεύη στον πατέρα και στην κόρη όσα λαχανικά τους χρειαζόντουσαν. Ο Άλλάρ άνοιξε την πόρτα του σπιτιού και μπήκε σε μία μεγάλη κάμαρη. — Έδώ είν' ή σάλα σας, έλεπε. Βλέπεις τι όμορφο τζάκι που έχει!... Μπορείς να κρεμάς από πάνω το τουφέκι σου.

Στη σάλα υπήρχαν και μερικά όραία έπιπλα, ένας θεολουδένιος καναπές, δύο πολυθρόνες, τέσσερες - πέντε καρέκλες κι' ένα καλό καρυδένιο τραπέζι. Το δωμάτιο του Φραντί ήταν στο πλάι κ' ή τραπεζαρία από την άλλη μεριά. Πάνω τέλος από τη σάλα ήταν ένα χαριτωμένο δωμάτιο για την Φλωρέτα, που έβλεπε πέρα στο ποτάμι και στο δάσος και είχε υπέροχη θέα!

Από όλα είχε το μικρό εκείνο σπίτι και χορταποθήκη, και σταύλο για την αγελάδα τους, ακόμα και ένα λειβάδακι για τη βοσκή της.

Και, σηκώνοντας το παραπέτασμα, η κομήσα παρουσίαστηκε στον πατέρα και στην κόρη.

— Καθώς βλέπεις, Φραντί, έλεπε ο Άλλάρ με προστατευτικό τόνο, θά περνάς εδώ σαν άφεντης. Όλοι στο χωριό θά σε ζηλεύουν για την τύχη σου!

— Κι' εγώ σου δίνω το λόγο μου, κύρ Άλλάρ, ότι θά θαλώ όλα μου τα δυνατά για να ευχαριστήσω την κυρία... Θά το ιδής, θά κάνω ό,τι μπορώ με το παραπάνω...

— Καλά, Φραντί... Κι' εγώ θά σε οδηγήσω να μάθης το γρηγορότερο τη δουλειά...

Κατόπιν έπήγαν κ' οι τρεις για να φάνε μαζί με το άλλο προσωπικό της έπαυλης. Πολλή ευθυμία έπεκράτησε στο δείπνο εκείνο κι' όλοι ύψωσαν τα ποτήρια τους και ήπιαν στην ύγειά του Φραντί και της κόρης του. Στη Φλωρέτα μόνο, της οποίας τα μάτια είχαν άρχισει να κλείνουν, φάνηκε άτελειωτο. Είχε κουραστή πεία ή φτωχή μικρούλα κι' όταν έφυγαν, ο Φραντί αναγκάστηκε να την πάρη στους ώμους του στο τέλος του δρόμου, τόσο πολύ νύσταζε!

Την άλλη μέρα, η Φλωρέτα έπήγε στην αγροικία των φίλων της. Είχαν σφάξει έναν χοίρο κι' έπρόκειτο να τον αλατίσουν και να κάνουν λαρδί και λουκανικά.

Τις άλλες ήμέρες της έδομαδος, έμεινε στο καλυθόσπιτό τους, γιατί έπρεπε να μαζέψη και να ταχτοποιήση τα πράγματά τους. Είχαν πολύ λίγα έπιπλα και ή μετακόμιση δεν ήταν δύσκολη. Ωστόσο κάθε μέρα μετακόμιζαν κι' από κάτι στο καινούργιο τους σπίτι. Ο πατέρας του Γιάννη τους είχε δανείσει το γάιδάρό του και το άμαξι του, με το οποίο πήγαινε ο Γιάννης κάθε πρωί και βοηθούσε τη μικρή του φίλη, γιατί ο Φραντί πήγαινε ακόμα στη μεροκαματιάκη δουλειά του.

Ο Γιάννης λοιπόν φόρτωνε σ' άμαξι τότε το κρεβάτι, τότε τη ντουλάπα, τότε τα μαγειρικά σκεύη ή τις καρέκλες κι' έτσι τα παιδιά πήγαιναν στη έθλια άμαξιά!

— Γιατί είσαι τόσο λυπημένος; ρώτησε ένα πρωί το Γιάννη η Φλωρέτα. Πέντε μέρες τώρα δεν είδα το χέιλι σου να γελάση...

— Γιατί, φεύγοντας από το σπιτάκι αυτό, μου φαίνεται ότι φεύγεις για πάντα... και πώς το καινούργιο κι' όμορφο σπιτί σας είναι πολύ μακριά από το δικό μας...

— Τι λές, Γιάννη; Ίσα-Ίσα, τώρα είμαστε κοντήτερα από πριν και θά μπορής ναρχωναι εύκολότερα, δι' όρα θέλεις να με βλέπης...

— Θά ντρέπωμαι ναρχωναι σε τόσο όμορφο σπιτί και θά φοβάμαι μήπως με δούν οι άνθρωποι της κυρίας κομήσης. Α! Φλωρέτα μου, δεν είμαι κακός, μα θά το είχα γλιτώσει φορές καλύτερα να σε βλέπω με την παλιά φουστίτσα σου και με τις δύο φιλενάδες σου, τη γίδα σου και την αγελάδα σου, παρά μέσα σ' όλες αυτές τις άρχοντιές.

— Μην το λές αυτό, Γιάννη, γιατί όλες αυτές ή άρχοντιές που μου λές, θά μου φανούν άσχημες... Μη φοβάσαι, Γιάννη μου, θά δής πως θαμιάστε σαν και πρώτα...

Άλλά ο μικρός Ντεμάρ δεν παρηγοριόταν, και, κάθε φορά που έμπαινε στο καινούργιο σπίτι της Φλωρέτας, άναστενάζε.

Τέλος, ο Φραντί και η κόρη του εγκαταστάθηκαν όριστικά το Σάββατο στο χαριτωμένο τους σπίτι. Την άλλη μέρα, ο Άλλάρ τριγύρισε το δάσος με τον καινούργιο δασοφύλακα για να τού υποδείξη τα καλύτερα σημεία της έπαυλης. Η Φλωρέτα έπαφελήθηκε της ευκαιρίας για να δη τους φίλους της. Η

αγάπη της κυράς Ντεμάρ πρὸς αὐτὴν μεγάλωνε, γιατί ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού τὴν εἶχε γνωρίσει εἶδε πὼς ἦταν ἀγαθὸ κορίτσι μὲ καλὴ καρδιά, χωρὶς ψευτιὲς καὶ κακίες.

— Θέλω νὰ σοὺ ζητήσω κάτι, κυρά Ντεμάρ, τῆς εἶπε. Μὰ μὴ μοῦ πῆς ὄχι...

— Λέγε, μικρούλα μου, καὶ ξέρε πὼς ὅ,τι περνάει ἀπὸ τὰ χέρι μου θὰ σοὺ τὸ κάνω...

— Νὰ τί θὰ σὲ παρακαλέσω, κυρά Ντεμάρ... Αὐτὸ τὸ καινούργιο σπιτάκι μας δὲν θὰ μοῦ φαίνεται σὰν δικό μας ὅσο δὲν ἐρχόσαστε καὶ σεῖς νὰ φάμε ὕλοι μαζύ. Τί λέτε, ἐρχεστε τὴν ἐπόμενη Κυριακὴ; Δὲν ξέρετε πόσο ὁ πατέρας μου κι' ἐγὼ θὰ χαροῦμε ἅμα σὰς δοῦμε στὸ τραπέζι μας...

— Εἶσαι πολὺ καλὸ κορίτσι, Φλωρέτα... "Ὅσο γι' αὐτὸ πού μοῦ ζητᾶς, θέλει καὶ ρώτημα; Θάρροῦμε μετὰ χαρᾶς, μικρούλα μου.

Εἶνε ἀδύνατο νὰ περιγραφῇ ἡ χαρὰ τῆς Φλωρέτας, μόλις ἄκουσε τὴν ἀπάντησι αὐτῇ.

— Νάρθηξ ἀπὸ νωρίς, Γιάννη, εἶπε στὸ φίλο της, νὰ μὲ βοηθήσῃς λίγο.

Ὁ Γιάννης τῆς ὑποσχέθηκε πὼς θὰ πῆγαινε πρωτὶ-πρωτὶ γιὰ νὰ περάσῃ κοντὰ τῆς ὅλη τὴν ἡμέρα.

Ὅλη ἡ ἐβδομάδα, ἡ ὁποία προηγήθηκε τῆς Κυριακῆς πού θὰ ἔκανε τὸ τραπέζι στοὺς φίλους της, φάνηκε ἀτελείωτη στὴν Φλωρέτα. Ἐν τῷ μεταξύ ἐργαζόταν μὲ μεγάλο κέφι. Μόλις δυὸ ὁδομάδες εἶχε ἐκεῖ, καὶ ὁ γέρο Ἀλλάρ τὴ θάμαζε γιὰ τὴν προκοπὴ τῆς.

— Τί ἐπιδέξιο κορίτσι! ἔλεγε ὁ γέρο δασοφύλακας. Καθαρίζει τὰ κλουθιά πιὸ γρήγορα κι' ἀπὸ μένα κι' ἔχει τόσο ἀνάλαφρο χέρι πού δὲν ἀγριεύουν καθόλου τὰ πουλιά.

Πραγματικά, ἡ ἐπιδεξιότης τῆς Φλωρέτας ἦταν ἀφάνταστη. Μιά μέρα, στὸ πόδι μιάς πέρδικας εἶχε μπηχτῇ ἓν' ἀγκάθι καὶ ἡ Φλωρέτα τῆς τὸ ἔβγαλε τόσο ἐπιδέξια, ὥστε τὸ πουλὶ δὲν ταραχτήκε καθόλου.

Πολὺ εὐχαριστήθηκε μ' αὐτὸ ὁ γέρο Ἀλλάρ καὶ γιὰ νὰ τῆς δείξῃ τὴν εὐχαριστήσι του, τῆς χάρισε μὲ τὴν ἀδεία τῆς κομῆσης, ἓνα κουνέλι.

Ἐκείνες τὶς ἡμέρες, εἶχαν φανῇ πολλὰ κουνέλια στὰ χωράφια πού ἔβλαπταν τὰ σπαρτά. Γι' αὐτὸ ὁ Φραντὶ, κατὰ παραγγελίαν τοῦ Ἀλλάρ, σκότωσε καμιά δεκαρία.

Ἐτοὶ ἡ Φλωρέτα θὰ φίλευε τοὺς φίλους της καὶ κουνέλια στὸ γεῦμα τῆς Κυριακῆς. Ἡ μικρὴ νοικοκυρὰ παράγγειλε στὸν πατέρα της ν' ἀγοράσῃ καὶ δυὸ κιλά κρέας, ἔφτιαξε καὶ τυρόπηττα, εἰς ἀνάμνησιν ἐκείνης πού τῆς εἶχαν προσφέρει οἱ φίλοι της. Εἶχε ἀκόμα αὐγὰ καὶ τυρὶ καὶ σαλάτα. Τίποτε δὲν ἔλειπε... Ὅλα τὰ εἶχε ἐτοιμάσει μόνη της.

Σ' αὐτὸ τὸν κόσμῳ ὅλοι ἔχουν τὶς στιγμὲς τῆς εὐτυχίας τους, πλούσιοι καὶ φτωχοὶ, μικροὶ καὶ μεγάλοι... Ἐτοὶ κι' ἡ Φλωρέτα ἦταν τρισευτυχισμένη τὴν Κυριακὴ καὶ ἡ καρδιά της χτυποῦσε δυνατὰ στὸ στήθος της, ἐνῶ περίμενε τοὺς φίλους της. Προηγουμένως εἶχε πάει στὴν ἐκκλησίαν κι' εὐχαρίστησε τὸ Θεὸ γιὰ τὸν ἑσῶσε ἀπὸ τὴ φτώχεια καὶ ἀπὸ τὸν κακὸ ἐκεῖνο σπιτονοικοκύρη τους, καὶ τὴν ἔκανε νὰ γνωρίσῃ τὸ Γιάννη καὶ τὴν κόμησσαν ντὲ Λάντ.

Μόλις σχόλασε ἡ ἐκκλησία, ἔφτασε ὁ Γιάννης, κρατώντας ἓνα καλάθι. Ἦταν κατευχαριστήμενος καὶ τὰ μάτια του ἔλαμπαν.

— Τί ἔχεις μέσα στὸ καλάθι, Γιάννη; τὸν ρώτησε.

— Βρὲς το, τῆς ἀπάντησε γελώντας τὸ παιδί. Σοὺ στέλνει ἡ μητέρα μου κάτι... Ἀ! τί ὁμορφὰ πού θὰ περάσουμε ὅλη τὴν ἡμέρα μαζύ, Φλωρέτα!...

Ὁ Φραντὶ θρῖσκοταν στὸ δάσος, γιατί τὶς Κυριακὲς προπάντων συνηθίζουν οἱ λαθροθήρες νὰ κυνηγᾶνε στὸ δάσος.

Ἡ Φλωρέτα ἀνοίξε τὸ καλάθι κι' ἔμεινε κατάπληκτη... Καὶ τί δὲν εἶχε μέσα: Λουκάνικα, χοιρομέρι, ὠραιότατα ἀχλάδια, καφέ, ρακὴ, ὅ,τι ἤθελες.

— ὦ Γιάννη!... Τί καλὴ πού εἶνε ἡ μητέρα σου! φώναξε ἡ Φλωρέτα κατενθουσιασμένη.

Ἡ μικρούλα νοικοκυρὰ εἶχεν ἐτοιμάσει κιόλας τὰ κουνέλια... Ὁ Γιάννης κύτταξε τὰ χερᾶκια της πού εἶχαν τόση ἐπιδεξιότητα κι' ἔκαναν τὴ δουλειὰ μὲ τόσο χάρη.

— Βοήθησέ με νὰ στρώσω τὸ τραπέζι, Γιάννη... Πῆγαινε νὰ μοῦ φέρῃς λίγο δροσερὸ χορτάρι γιὰ νὰ θάλω ἀπάνω

τὰ φρούτα, ὅπως εἶδα νὰ τὰ θάζουν στὸ τραπέζι τῆς κυρίας κομῆσης.

Τὸ τραπέζι στολίστηκε σὲ λίγο σὰν νὰ εἶχαν καμμιὰ μεγάλη εορτὴ. Τὶ ὠραία πού πῆγαινε ἡ πρασιναδά τῆς χλόης μὲ τὸ κίτρινο χρῶμα τῶν ἀχλαδιῶν!... Καὶ τί ὁμορφὰ πού ἦσαν τὰ κατάρλευκα πιάτα καὶ τὰ ὀλοκάθαρα ποτήρια πού ἀστράφταν!

Τὰ κουνέλια μοσχοβολοῦσαν ὅταν ἔφτασαν ὁ γέρο Ἀλλάρ κι' ὁ Φραντὶ ἐπιστρέφοντας ἀπὸ τὴν περιπολία τους στὸ δάσος.

— Οὐφ! ἔκανε ὁ γέρος ἀρχιδασοφύλακας. Τὰ πόδια μου δὲν θαστᾶνε πειὰ. Μιά θόλτα ἔκανα στὸ δάσος κι' ἀπόστασα, ἐγὼ πού ὅταν ἤμουν νέος μποροῦσα ὕστερ' ἀπὸ τὸ δρόμο, νὰ χορεύω ὅλη νύχτα ἢ νὰ περπατᾶω πεζὸς πέντε ὥρες...

— Πίνεις ἓνα ποτήρι κρασί; κύρ Ἀλλάρ; εἶπεν ὁ Φραντὶ.

— Γιατί ὄχι; Ἡ κούρασις φέρνει δίψα... Μὰ τί μοσχοβολαίει ἐδῶ μέσα; Σὺ εἶσαι ἡ μαγεῖρισσα, Φλωρέτα μου;

— Ναί, κύρ Ἀλλάρ.

— Μὰ ἐσύ, μικρὴ μου νοικοκυρούλα, ξέρεις νὰ κάνῃς αἷψ' ὅλα. "Υστερ' ἀπὸ δέκα χρόνια, ἂν μὲ θέλῃς γιὰ ἄντρα σου, θὰ σοὺ στείλω προξενία, εἶπεν ὁ γέρος γελώντας. Θὰ εἶμαι τότε ὀγδόντα χρόνων, ἐκτὸς ἂν ἔχω παντρευτῇ ἐν τῷ μεταξύ τὸ χῶμα...

— ὦ! κύρ Ἀλλάρ, μὴν λὲς τέτοια λόγια! εἶπεν ἡ Φλωρέτα. Ἄφησε τὶς κουβέντες καὶ κάθησε νὰ φᾶς μαζύ μας...

— Ἐχέτε καλεσμένους καὶ δὲν θέλω νὰ σὰς δῶσω θαρρὸς...

— Ἐλα δά, κύρ Ἀλλάρ!... Ἐοὺ θὰ μὰς δώσῃς θάρρος; Τὸ τραπέζι τὸ κάνουμε γιὰ νὰ γιορτάσουμε τὸν καλὸ μας ἐρχομὸ σ' αὐτὸ τὸ ὁμορφὸ σπιτάκι... Δὲν κάνει λοιπὸν νὰ λείψῃς ἐσύ, πού βοηθήσες τόσο τὸν πατέρα νὰ πάρῃ αὐτὴ τὴ θέσι, γιατί ἂν δὲν ἤθελες ἐσύ, ἡ κυρία κόμησσαν δὲν θὰ τὸν ἔπαιρνε... Ἐλα, κάθησε...

— Ἡ κυρία κόμησσαν, ἀπάντησε ὁ Ἀλλάρ, ἐπῆρε ἐδῶ τὸν πατέρα σου γιατί ἀγάπησε ἐσένα... Ἀς εἶνε!... Θὰ φᾶς κι' ἐγὼ μαζύ σας... Πάω μόνο μιά στιγμὴ ν' ἀλλάξω...

Καὶ ὁ γέρο δασοφύλακας πετάχτηκε ὡς τὸ σπῆτι του γιὰ νὰ πλυθῇ καὶ ν' ἀλλάξῃ ρούχα. Τὸ ἴδιο ἔκανε καὶ ὁ Φραντὶ.

Σὲ λίγο ἔφτασε καὶ ἡ οἰκογενεὶα Ντεμάρ...

Τὶ εἰλικρινὲς ὑποδοχὴ ἦταν ἐκείνη, τὴ χαρὰ κι' ἀπὸ τὰ δύο μέρη! Δὲν φιλοῦντο ὅσοι μόνον μὲ τὰ χεῖλη, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν καρδιά!

Ἡ κυρὰ Ντεμάρ θαύμασε τὸ σπιτάκι καὶ τὴ νοικοκυρὰ σὺν τῆς μικρῆς μαθητριάς της...

Ὁ γέρο Ἀλλάρ εἶχε φορέσει τὰ κυριακάτικα του κι' ὅταν κάθησαν στὸ τραπέζι, τὸν ἔβαλαν τιμητικὰ στὴ μέση. Ἐπρεπε νὰ δῆτε τὴν Φλωρέτα μὲ πόση χάρι τοὺς σερβίριζε ὅλους καὶ μὲ πόση προθυμία τὴν βοηθοῦσε ὁ Γιάννης!

Ἀφοῦ ἦσαν πρῶτα στὴν ὑγεία τῆς κομῆσης ντὲ Λάντ, ἔπειτα στὴν ὑγεία τῆς οἰκογενείας Ντεμάρ καὶ τοῦ κύρ Ἀλλάρ, ἦσαν καὶ στὴν ὑγεία τῆς μικρῆς μαγεῖρισσας πού εἶχε φτιάξει τόσο νόστιμα φαγητά. Ὅταν ἔκοψαν τὴν τυρόπηττα, ἡ Φλωρέτα πῆγε καὶ φίλησε τὴν κυρὰ Ντεμάρ.

— Αὐτὴ τὴν πῆττα τὴν ἔκανα, τῆς εἶπε, μὲ δακρυμαμένα μάτια, γιὰ νὰ σοὺ θυμίσω ἐκείνη πού μοῦδωσε μιά μέρα. Ἐοὺ ξεχνᾷς ὅσα καλὰ κάνεις, μὰ ἐγὼ δὲν θὰ τὸ ξεχάσω ποτέ...

Ἡ μικρούλα Φλωρέτα ἔδειχνε πόσο καλὴ καρδιά εἶχε καὶ μὲ τοὺς τρόπους της ἔκανε ὅλους νὰ τὴν ἀγαποῦν.

Ἀφοῦ διασκέδασαν ὅλοι πολὺ ὠραία, ἀποχωρίστηκαν ἀργὰ, σὰν καλοὶ καὶ πιστοὶ φίλοι.

Θ'

ΚΑΛΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ ΚΑΚΟ ΠΑΙΔΙ

Εἶχε φτάσει πειὰ ὁ κρύος χειμῶνας. Ὁ Φραντὶ μὲ τοὺς ἄλλους δασοφύλακες πού ἐξουσίαζε, φύλαγε καλὰ τὸ δάσος. Ἡ κόμησσαν πῆγαινε συχνὰ κι' ἐπισκεφτόταν τὴν Φλωρέτα στὸ σπιτάκι τῆς κι' ἔμεινε κατάπληκτη μὲ τὴν αὐτὴ καὶ τὴν νοικοκυρὰ σὺν τῆς προστατευομένης τῆς.

(Ἀκολουθεῖ)

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΑΙ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΠΩΣ ΚΑΤΕΚΤΗΘΗ Η ΣΙΒΗΡΙΑ ΑΠΟ ΕΝΑΝ ΑΡΧΙΑΝΕΣΤΗ

(Ἡ ζωὴ καὶ ἡ περιπέτειες τοῦ ΚΟΖΑΚΟΥ ΓΙΕΡΜΑΚ)

Γνωρίζετε ὅτι ἡ Σιβηρία, μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες περιόδους τοῦ κόσμου, δύο

φορὲς μεγαλύτερη ἀπ' ὀλόκληρην τὴν Εὐρώπην, κατεκτήθη ἐντελῶς συμπτωματικὰ ἀπὸ πεντακόσιους κοζάκους, ἐπὶ κεφαλῇ τῶν ὁποίων θρῖσκοταν ἓνας θαρκάρης τοῦ Βόλγας, καταδιωκόμενος ἀπὸ τὴν τσαρική ἀστυνομία γιὰ ἓνα ἔγκλημα πού εἶχε διαπράξει; Τὸ πῶς περιέργω στὴν ἱστορία αὐτὴ, εἶνε πὼς ὅταν συνέλαβαν ἐπὶ τέλους τὸν Γιερμάκ — εἶτο λεγόμενος ὁ ἀρχηγὸς τῆς σπειρας τῶν κοζάκων — τοῦ πέρασαν ἀπὸ τὸν λαϊκὸ ὄχι τὴν θηλεία τῆς ἀγχόνης, ὅπως θὰ φαντάζεται ἀσφαλῶς ὁ ἀναγνώστης, ἀλλὰ τὴν συμβολικὴ χρυσὴ ἀλυσίδα... τοῦ πρίγκηπος!

Μὰ, προτιμότερο εἶνε νὰ σὰς ἀφηγηθῶμε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὴν καταπληκτικὴ αὐτὴ περιπέτεια — μιὰ ἐντελῶς ἀγνωστὴ σελίδα τῆς ρωσικῆς ἱστορίας.

Μιά μέρα — πέρασαν 350 περίπου χρόνια ἀπὸ τότε — ἓνας Ρώσος ἔμπορος ἀποφάσισε νὰ κάνῃ περιοδείαν στὰ χωρία πού θρῖσκόντουσαν κοντὰ στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ Βόλγας. Φώναξε λοιπὸν ἓναν θαρκάρη, τὸν Γιερμάκ, καὶ συνεισηθήκε μαζύ του γιὰ τὸ ταξίδι, χωρὶς νὰ ὑποψιάζετο ὅτι ἐὰ δῖνε στὸν ταπεινὸ αὐτὸν Ρώσσο τὴν εὐκαιρίαν νὰ γίνῃ πρίγκηψ καὶ ὅτι θὰ μετέβαλλε συγχρόνως τὴν Ρωσσίαν στὸ μεγαλύτερο κράτος τοῦ κόσμου.

Ὁ Βόλγας ἦταν ἔρημος στὴν περιφέρειαν πού ἐπρόκειτο νὰ διασχίσῃ ὁ ἔμπορος αὐτός. Ἡ θαλασσὶ νυχτερινὴ σιγὴ εἶνε ἐξαιρετικὴ γοητεία στὸ τοπίο.

— Τί ὠραῖος ποταμὸς ὁ Βόλγας! εἶπεν ὁ ἔμπορος στὸν Γιερμάκ. Στὰ δικά μου τὰ μέρη, κοντὰ στὰ γερμανικὰ σύνορα, δὲν ἔχουμε τέτοιο ποτάμι... Ἀς εἶνε, Γιερμάκ, ἂν πᾶνε καλὰ ἡ δουλειὰ μου, σὴν ἐπιστροφή θὰ σοὺ δώσω ἓνα δῶρο... Ἐγὼ σκοποῦ ν' ἀγοράσω αὐτὴ τὴ φορά πολλὰ πράγματα. Ἐμαθα ὅτι οἱ χωρικοὶ ποῦλανε στὴν περιφέρειαν αὐτὴν ὅσο- ὅσο τὴν ἐσοδεῖα τους. Φρόντισα λοιπὸν νὰ πάρω περισσότερα χρήματα μαζύ μου...

Καὶ ὁ ἀφελὴς ἔμπορος, θέλοντας νὰ πείσῃ τὸν θαρκάρη ὅτι τοῦ ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν, τράβηξε κάτω ἀπὸ τὸ καφτάνι του ἓνα βαρὺ σακκίδιο γεμάτο χρυσὰ νομίσματα. Ἡ χειρονομία αὐτὴ θὰ τοῦ ἐστοίχιζε τὴν ζωὴ...

Ὁ Γιερμάκ εἶχε περάσει ὡς τότε ζωὴ θασανισμένη, ὑποχρεωμένος νὰ ἐργάζεται ἀδιάκοπα γιὰ νὰ κερδίσῃ ὅσα ἀκριβῶς τοῦ χρειάζοντουσαν γιὰ νὰ μὴ πεθάνῃ τῆς πείνας. Ὅταν, λοιπὸν, εἶδε τὸ σακκίδιο μὲ τὰ χρυσὰ νομίσματα, τὰ μάτια του ἐπέταξαν ἀγριεὲς σπιθες... Μὲ τὸ ποσὸν αὐτὸ θὰ μποροῦσε νὰ ζήσῃ ἄνετα πολλὰ χρόνια... Ἡ σκέψις αὐτὴ καρφώθηκε ἐπίμονα στὸ μυαλὸ του καὶ τὸν ἔκανε νὰ διωχθῇ ἀπὸ τὴν σκεπτικὴν του κάθε συναίσθημα φόβου ἢ διαταγμοῦ. Καὶ ὅταν, σὲ μιὰ στιγμὴ, ὁ ἀνύποπτος ἔμπορος τοῦ γύρισε τὶς πλάτες, ὁ Γιερμάκ τράβηξε ἀπότομα τὸ μαχαίρι του ἀπὸ τὴν ζώνη του καὶ τοῦ τὸ κάρφωσε ἀνάμεσα στοὺς ὤμους!

Ἐπὶ αὐτὴν τὴν ἀποφασιστικὴν στιγμὴν, ὁ Γιερμάκ ἀπὸ λίγα λεπτά τῆς ὥρας, ὁ ἔμπορος πῆγαινε νὰ συναρπάσῃ τὰ ψάρια τοῦ Βόλγας. Ὅσο γιὰ τὸ σακκίδιο μὲ τὰ χρυσὰ νομίσματα, αὐτὸ ἔμεινε φυσικὰ στὰ χέρια τοῦ θαρκάρη.

Ὁ Γιερμάκ δὲν εἶχε πειὰ κανένα λόγον νὰ συνεχίσῃ τὸ ταξίδι, τώρα πού ἦταν πλούσιος. Καὶ ἀποσιβίστηκε στὸ πρῶτο χωριὸ πού θρέθηκε στὸ δρόμο του. Τὴν ἐπομένη ὁ-

μως, ἔμαθε μὲ τρόπον ὅτι ἀνεκάλυψαν τὸ πτώμα τοῦ ἐμπόρου καὶ ὅτι ἓνας μάρτυς κατέθεσε στὴν ἀστυνομία ὅτι εἶδε τὸ θῆμα νὰ μπαίνει στὴ θάρκα τοῦ Γιερμάκ. Ὁ θαρκάρης κινδύνευε νὰ συλληφθῇ ἀπὸ στιγμὴν ἐν στιγμῇ. Στὴν ἀπελπισία του λοιπὸν, σκέφτηκε νὰ πᾶ νὰ ζητήσῃ προστασία ἀπὸ μιὰ συμμορία κοζάκων ληστῶν, πού εἶχαν στήσει τὸ λημέρι τους ἐκεῖ κοντὰ. Θεωροῦμε περιττὸ νὰ σὰς ποῦμε ὅτι οἱ λησταὶ αὗτοι, τῶν ὁποίων τὴν συνειδήσιν ἐβάρυναν ἐγκλήματα τρομερώτερα ἀπὸ ἐκεῖνο πού διέπραξε ὁ Γιερμάκ, ὑπεδέχθησαν τὸν θαρκάρη σὰν ἓνα «συνάδελφόν» τους.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού ὁ Γιερμάκ ἔκανε τὸ πρῶτο βῆμα στὸ δρόμο τοῦ κακοῦ, ἐνωίωσε νὰ ζυπνοῦν μέσα του ἐνστικτοκτα ἄγρια. Ὡς τότε, ἀγνοοῦσε καὶ ὁ ἴδιος τὸν πραγματικὸν ἐαυτὸ του — πόσο σκληρὸς καὶ αὐταρχικὸς ἦταν ὁ χαρακτήρας του! Πρὶν περάσουν πολλοὶ μῆνες, ὁ Γιερμάκ κατάρθωσε νὰ γίνῃ ὁ ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας τῶν κοζάκων ληστῶν. Ἐπεβλήθη σ' αὐτοὺς μὲ τὸ θάρρος του, τὴν ἀποφασιστικὴν τητὰ του καὶ τὴν θηριωδία του. Σκότωνε ἀλύπητα ἐκείνους πού θὰ τολμοῦσε νὰ ἐναντιωθῇ στὶς θελήσεις του. Ἐτοὶ οἱ λησταὶ ἀναγκάστηκαν νὰ ὑποταχθοῦν στὸ ἀνθρωπόμορφο ἐκεῖνο τέρας. Ἐπὶ κεφαλῇς λοιπὸν τῆς ὁρδῆς αὐτῆς, ὁ Γιερμάκ εἶχε τρομοκρατήσῃ τὰ περίχωρα, χωρὶς νὰ τολμᾶ κανεὶς νὰ διαμαρτυρηθῇ στὴν ἀστυνομία, ἐπεὶδὴ ἤξερε τί σκληρὰ τιμωρία θὰ τὸν περίμενε.

Μιά μέρα — εἶχε περάσει ἓνας χρόνος ἀπὸ τὴν δολοφονία τοῦ ἐμπόρου — ὁ Γιερμάκ, βέβαιος γιὰ τὴν ἀτιμωρίαν του, ἀποφάσισε νὰ ἐπεκτείνῃ τὸν «κύκλον» τῆς δράσεώς του. Ἡ μικροληστείες καὶ ἡ μικροσυμπλοκὲς δὲν τὸν ικανοποιούσαν πειὰ. Ἦθελε νὰ πραγματοποιήσῃ ἓνα «κατόρθωμα» πού θὰ τὸν ἔκανε διάσημο. Ἐνὰ ὠραῖο λοιπὸν ἀπόγευμα, ἡ συμμορία τοῦ, ἡ ὁποία ἀποτελεῖτο τώρα ἀπὸ πεντακόσιους κοζάκους, εἰδοποιήθηκε νὰ εἶνε ἑτοιμὴ γιὰ νὰ ἐπιτεθῇ ἐναντίον ὀλοκλήρου πόλεως!

— Θὰ καταλάβουμε τὸ Σαραϊτσκι, — τοὺς ἀνεκοίνωσαν ὁ ἀρχηγός, — καὶ δὲν θ' ἀφήσουμε λίθον ἐπὶ λίθου!

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρῶτο οἱ λησταὶ χύμηναν σὰν κοράκια στὴν δυστυχισμένη αὐτὴ πολιτεία. Ἐσφαζαν, ἔκαψαν, λήστεψαν, ἔκαναν τὰ τρομερώτερα ὄργια πού μπορεῖ νὰ δώλῃ ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου, μὲ τὴν ἐγκρίσιν πάντοτε τοῦ ἀρχηγοῦ τους. Ὀλοκλήρες ἐβδομάδες γλεντοῦσαν ἀνάμεσα στὰ εἰρηπία τῆς πόλεως, πανηγυρίζοντας τὸν θρίαμβόν τους. Ἐνὰ πρωτὶ ὅμως, ἔλαβαν δυοῖς νεᾶς: Ὁ Τσάρος εἶχε πληροφορηθῇ τὴν κατάληξιν τοῦ Σαραϊτσκι καὶ τ' ἀνήκουστα ἐγκλήματα τῆς συμμορίας τοῦ Γιερμάκ κι' ἔδωσε διαταγὴ νὰ σχηματισθῇ ἓνα σώμα ἀπὸ σαραντὰ χιλιάδες στρατιῶτες καὶ νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τῶν ληστῶν, μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ μὴ μείνῃ ζωντανὸς οὐτε ἓνας ἀπὸ αὐτούς.

Ὁ Γιερμάκ κατάλαβε τότε ὅτι τὰ πράγματα ἦσαν σκούρα. — Μὰς εἶνε ἀδύνατο νὰ μείνουμε πειὰ στὴ Ρωσσία, εἶπε στὰ παλληκάρια του. Ὡστόσο, πέρα ἀπὸ τὰ Οὐράλια θὴν ὑπάρχει ἓνα παράδεισον χώρα, πού τὴν λένε Σιβηρία... Φαίνεται ὅτι εἶνε μεγαλύτερη καὶ ἀπὸ τὴν πατρίδα μας. Τὸ καλύτερο λοιπὸν πού ἔχουμε νὰ κάνουμε, εἶνε νὰ πᾶμε νὰ τὴν καταλάβουμε, ἀφοῦ ἐκεῖ κάτω θὰ εἴμαστε πιὸ ἀσφαλισμένοι παρὰ ἐδῶ. Τί λέτε καὶ σεῖς, παιδιά;

Γιὰ «παῖδιά» δὲν μποροῦσαν, φυσικὰ, νὰ ἔχουν γνώμην διακριτικὴν... Μάζεψαν, λοιπὸν, τὰ βόλια καὶ τὰ πρᾶγματά τους, τὰ φόρτωσαν σὲ βάρκες καὶ ἐξεκίνησαν γιὰ τὸ ἀγνωστο, ἀκολουθώντας τὸ ρεύμα τοῦ ποταμοῦ Γουόκωβ. Πῆγαιναν στὴν μυστηριώδη Σιβηρία, σὲ μιὰ χώρα στὴν ὁποία κανεὶς Ρώσος ὡς τότε δὲν εἶχε πατήσει τὸ πόδι του...

Ὅσο προχωροῦσαν, τόσο πιὸ δυνατό γινότανε τὸ κρύο.

Ἡ ὑπὸ τῶν ἀναγνώστων μας ἀποστελλομένη συνεργασία καὶ μὴ συνδεδεμένη ὑπὸ δικαιώματος κρίσεως ἐκ δραχμῶν πέντε εἰς γραμματόσημα, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Τὸ φύλλο τοῦ «Μπουκέτου» τιμᾶται παντοῦ δραχμὰς 4. Ἡ ἀծαιρετός ὑπερτίμησις τοῦ παρὰ τῶν ὑποπαρακτορεῶν ἀπαγορεύεται.

Πολλοὶ ἀναγνώσται τῶν ἐπαρχιῶν μᾶς ρωτοῦν πῶς θὰ μπορέσουν νὰ ἀποκτήσουν τὰ διελθία τῶν μηνιαίων ἐκδόσεων τοῦ «Μπουκέτου», τὰ ὁποῖα δὲν ἐπρόλαβαν νὰ προμηθευθοῦν. Γοῦς ἀπαντῶμεν ὅτι ἀρκεῖ νὰ μᾶς στείλουν 8 δραχμὰς εἰς γραμματόσημα δι' ἑκάστον διελθίον καὶ νὰ τοὺς τὰ στείλωμεν ταχυδρομικῶς ἢ νὰ δώσουν παραγγελίαν εἰς τὸ ὑποπαρακτορεῖον τῶν ἐφημερίδων «Σπύρος Γαγγαρῆς» τοῦ τόπου των καὶ ἔτσι θὰ τὰ ἀποκτήσουν ἀσφαλῶς.

ΓΕΡ. ΟΡΦΑΝΟΝ.— Τὸ ποιῆμά σας ὄχι καλόν. Καὶ νάτο:

ΕΛΑ ΣΤ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ

1. "Ελα γλυκεῖά μου κοπελιᾷ
ἔλα στ' αεροπλάνο
νὰ πάμε π' ἔχει σιγαλιᾷ
στοὺς οὐρανοὺς ἐπάνω.

2. Κρυμένοι νὰ καθύσουμε
στὰ σύννεφα τὰ μαύρα
καὶ μὲ φιλιὰ νὰ σθύσουμε
τοῦ στήθους μας τὴν λαύρα.

3. "Ελα γλυκεῖά μου κοπελιᾷ
ἔλα καὶ δὲν θὰ χάσις
σὺν περιστέρια στὴν φωλιᾷ
θὰ σὲ ταῖζω ὅλο φιλιᾷ
σὲ μαγκῶς ἐκτάσις.

Καὶ τώρα θέλετε τὴν συμβουλὴ μας; Μὴ γράφετε στίχους. Δεῖτε, εἰς ταυγάτες καθόλου. Ἀνεβαίνετε στοὺς αἰθέρας μὲ τὸ αεροπλάνο, ἀλλ' ὄχι, πρὸς Θεοῦ, μὲ τὸν Πήγασον!

ΑΝΔΡ. ΑΒ., Λαμία.— Μᾶς γράφετε:

«Ἀγαπητὴ κύριε διευθυντὰ τοῦ «Μπουκέτου»

— τοῦ ὁποῦ εἰμαι τακτικὸς ἀναγνώστης. Δὲν πρόκειται αὐτὴ τῇ στιγμῇ νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ διμοσιεύσητε κανένα ποιῆμά μου (γιατὶ τὸ ποιῆμα ζὲν γίνεται χωρὶς ταλέντο), ἀλλὰ γιὰ μίαν πληροφορίαν τὴν ὁποίαν ζητῶ νὰ μοῦ δώσετε ἂν μπορεῖτε καὶ ἂν θέλετε (μέσφ τοῦ περιοδικοῦ σας).

Πρόκειται γιὰ τὴν εἰκόνα τοῦ ἐξαφύλλου τοῦ περιοδικοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 35 — (652), περίοδος Β'. Αὐτὴ ἢ δεσποινὴς πῶς ἐφθάσε μέχρι τὰ γραφεῖα σας; Μήπως εἶνε ἀσπὴρ κινηματογράφου; Ἄν ναι, γράφετέ μου ὅλα τὰ σχετικὰ μὲ τὴν ζωὴ της, τὴν καταγωγὴ της, τὴν ἡλικία της, τὴν οἰκογενεῖά της κ.λ.π. ὡς καὶ τὸ ὄνομά της καὶ τὴν ἀκριβὴ διευθύνει της.

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: Ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5 β
(Τηλ. 26-135)

Ἰδρυτής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Διευθυντής: ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ὅροι συνδρομῆς «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ἑσωτερικοῦ δι' ἑν ἔτος Δραχ. 200 Ἑσωτερικοῦ 6
Ἑξάμηνης 100 Ἀμερικῆς 7

καὶ δι' ὅλην τὴν Ἀφρικὴν καὶ Βελγικὸν Κογκά ἑτησίαν συνδρομὴν σελλί-
νια 30. Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα δεῖον ν' ἀπευθύνωνται
πρὸς τὸν διευθυντὴν τοῦ «Μπουκέτου» κ. ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΝ,

Ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5 β.
Τιμὴ ἑκάστου φύλλου δραχ. 4.

Ἐν Ἀμερικῇ, διὰ τὴν ἐγγραφὴν συνδρομητῶν καὶ διὰ τὴν κατὰ
τύλλον πώλησιν ἢ Ἐταιρεία New York News Agency General
P. O. Box 497, New York City, ἐκπροσωποῦμένη παρὰ τοῦ
κ. Κ. Καλφοπούλου.

Μήπως πάλι εἶνε ἔργον ζωγράφου; Ἄν ναι, πῶς μου τὸ ὄνομα καὶ τὴν διευθύνει τοῦ ζωγράφου καὶ ποῖο τὸ πρότυπο, ἂν ὑπάρχη... Τέλος πάντων μὲ λίγα λόγια θὰ ἤθελα νὰ μάθω τὴν προέλευσιν τῆς φωτογραφίας αὐτῆς ἂν ὑπάρχη τὸ ζωντανὸ ὁμοίωμά της καὶ ποῦ... Σὰς παρακαλῶ, κύριε, κα-
νετέ μου γνωστὸν ὅτι γνωρίζετε περὶ τῆς εἰκόνης αὐτῆς. Πληροφορήστε με διὰ τοῦ ἀγαπητοῦ καὶ ἀνεκτιμήτου πε-
ριοδικοῦ σας, ἂν εἶνε δυνατόν βέβαια.

Δυστυχῶς δὲν εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ σὰς δώσουμε τὴν πληροφορίαν ποὺ ζητᾶτε. Δὲν πρόκειται πάντως περὶ «ἀστέρος». Ἡ εἰκὼν ἐλήφθη ἀπὸ λι-
θογραφίαν ἐξ Ἀμερικῆς σταλεῖσαν. Ὅνομα ζωγράφου δὲν ὑπάρχει. Κα-
θόλου ἀπίθανον νὰ μὴν ὑπῆρχε καὶ μοντέλο. Φτιάχνονται συχνὰ τέτοιαι
εἰκόνας ἐκ τοῦ προχείρου, χωρὶς νὰ ποῖσιν κανεῖς.

ΘΑΜΝΟΝ, Ἀλεξάνδρεια.— Τὸ ποιῆμά σας ἐντελὸς ἀτεχνόν, ἐπὶ
ἀποτυχμένον. Ἰδοὺ αὐτό:

Ο ΠΡΟΔΟΤΗΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

1. Ὅταν σε γνώρισα ἦταν
(Ἀπρίλης
καὶ ὅλοι ἡ φήσης ἀνθούσε
καὶ τὸ ρωμάντισον ὄνειρο μου
σὺν πεταλούδα στὰ ἀνθή
(πετούσε

2. Σὺν ὄνειρο κάθε ἄπληρης
(μικρῆς
στὰ νέφη ποὺ πλανιέτε
σὲ βασιλόπουλα παραμυθίων
καὶ πύργους ξεγελιέτε

3. μα με ἓνα χέρι ἐσὶ σκληρὸ
ἐκοψες τὰ φτερά μου
σὺν κεραυνανδὸς κατέστρεψες
ὅλα τὰ ὄνειρα μου

Μᾶς γράφετε ὅτι στιχογραφεῖτε ἀπὸ μίαν ἐσωτερικὴν ἀνάγκη καὶ ὅτι κο-
τάτε τοὺς στίχους σας γιὰ τὸν ἑαυτοῦ σας. Αὐτὸ εἶνε πολὺ ἄστον. Κο-
τάτε τοὺς στίχους σας σὲ συρτάρι τοῦ γραφείου σας καὶ μὴ τοὺς στεί-
νετε γιὰ δημοσίευσιν ἂν δὲν βεβαιώθητε ὅτι εἶνε καλοὶ. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἐσω-
τερικὴ συμβουλὴ μας.

ΑΓΡΙΟΛΟΥΛΟΥΔΟ, Ἐνταῦθα.— Τὸ διηγηματάκι σας συμπαθὲς, ἀλλ'
ὄχι ἐπιτυχμένον.

ΜΑΡΙΛΗ ΠΟΛΙΤΑΚΗ, Αἰτωλικόν.— Τὸ πεζογράφημά σας ὄχι τόσο ἐπι-
τυχές. Ἰδοὺ π. χ. ἕνα ποίημά μου:

«Ὁ ἥλιος ὁ χρυσοφαι-
τός Βασιλεὺς πῶς ἀπ' τὸ
δεντρόφυτο θοῦν. Στὴν
ἐξάστερο οὐρανὸν δὲν φαί-
νεται οὔτε ἓνα σύννεφο. Πέρα
ὡς πέρα ἀπλώνεται πολὺ
χρῶμος τάπητας τῆς ἐξο-
χῆς καμωμένους μὲ φαντα-
στερά ἀγριολούλουδα λο-
γιῶν λογιῶν κρίνους, ὁλο-
κόκκινες παπαρούνες γαλ-
λίας καμπανακίας, μενεζέδες,
γιούλια, καὶ κάτασπρες
μαργαρίτες ποὺ γέρνουν
τὰ κεφαλάρια τους στὴ γῆ,
καὶ σὲ πῶς σιγαλὸν ἀερο-
φύσια. Κάπου - κάπου σὲ
γεωμετρικὰ σχήματα φαί-
νονται τὰ χλιαρόφυλλα
ἀμπέλια καὶ τὰ ἐσθὰ σπυ-
χνα κ.τ.λ. κ.τ.λ.

SCHERK

Διαβάστε τὸ βιβλιαράκι ποὺ εἶναι στὴ φιάλῃ τῆς Λοσιὸν προσώπου Σέρκ.
Θὰ ἴδῃτε ὅτι: Μόνον ἡ καλὰ καθαρισμένη ἐπιδερμίδα παραμένει δροσερὴ, λεῖ-
καὶ πέρνει τὴν ἐλαστικὴν χάριν μιᾶς ὑγιούς ὀμορφίας. Καὶ ἡ Λοσιὸν προσώπου

Scherk καθαρίζει τὴν ἐπιδερμίδα ἀπόλυτα, τὴν ξανανιώνει
καὶ τὴν διατηρεῖ στὸ χρῶμα τῆς ὑγείας. Φιαλίδια τσάντας

Δραχ. 35.- Μεγαλύτερα τῶν Δραχ. 55.-, 90.- καὶ 175.-

Δείγμα ἀποστέλλεται ἐναντι δόραχ. γραμματοσήμου

Γεν. Ἀντ.: Οἶκος Π.Ι. Μαγκριώτη, Νίκης 10, Ἀθήναι

Ἐνα σοφὸ βιβλιαράκι

Ποῦδρα Mystikum σὲ κουτί τῶν Δραχ. 80.- καὶ 50.-
Σαμπάν Mystikum 60.-

Νουνεαυτές

Μάξινα

Ευρωπαϊκά

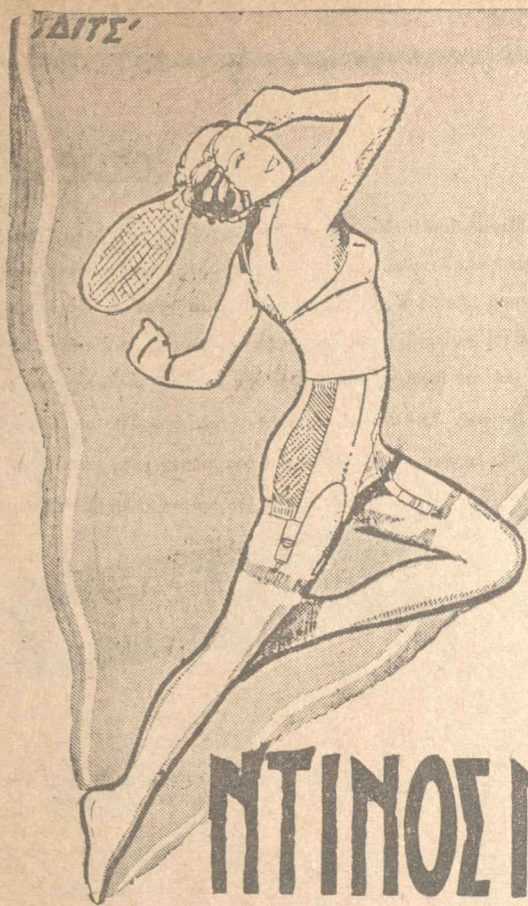
Δια μυνοκέια

Παιδιά καὶ

φορέματα

ΝΤΙΝΟΣ Μ. ΣΤΡΑΤΗΓΙΟΥ

ΠΛ. ΚΑΠΝΙΚΑΡΕΑΣ

Οι νέες
ΚΟΡΣΕΔΕΣ
διά κάθε Στόμ
Με δρ. 125 και άνω

ΗΤΙΝΟΣ Μ. ΣΤΡΑΤΗΓΙΟΥ & ΣΙΑ

5 ΠΛ. ΚΑΠΝΙΚΑΡΕΑΣ 5

ΣΠΥΡΟΣ ΛΙΝΔΙΑΚΟΣ

EX-ASSISTANT ΤΩΝ ΚΑ-
ΘΗΓΗΤΩΝ LEMAITRE &
HALPHEN

Χειρουργός — Ωτορ-
ρινολαρυγγολόγος.

Εμμ. Μπενάκη — Μαυ-
ροκορδάτου 6. Μέγα-
ρον Μαλάμου. ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ. 29-562

VICHY
ΠΗΓΑΙ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ
CELESTINS

ΔΙΑ ΤΑΣ ΠΑΘΗΣΕΙΣ
ΝΕΦΡΩΝ, ΦΑΡΜΑΚΙΣΕΩΣ, ΔΙΑΒΗΤΟΥ, ΑΡΘΡΙΤΙΣΜΟΥ

HOPITAL
Grande Grille
ΔΙΑ ΤΑΣ ΠΑΘΗΣΕΙΣ
ΣΤΟΜΑΧΟΥ & ΕΝΤΕΡΩΝ
ΔΙΑ ΤΑΣ ΠΑΘΗΣΕΙΣ
ΗΠΑΤΟΣ & ΧΟΛΟΛΙΘΩΝ

ΖΗΤΕΙΤΕ ΤΟΝ ΚΥΡΑΝΟΥΝ ΣΤΑΥΡΟΝ

ΣΗΜΑ ΚΑΤΑΤΕΘΕΝ

VICHY-ETAT

ΟΝΤΑ
ΒΑΣΕΙ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ ΑΛΑΤΟΣ
ΕΞΑΓΟΜΕΝΟΥ ΕΚ ΤΩΝ ΥΔΑΤΩΝ

PASTILLES και SURPASTILLES

ΑΡΩΜΑΤΙΖΟΥΝ ΤΟ ΣΤΟΜΑ, ΔΙΕΥΚΟΛΥΝΟΥΝ ΤΗΝ ΠΕΨΗ

COMPRIMÉS

ΜΕΤΑΤΡΕΦΟΥΝ ΤΟ ΥΔΡΟ ΕΙΣ ΧΩΝΕΥΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΑΠΟΡΑΙ

ΖΩΝΕΣ
ΚΟΡΣΕΔΕΣ
ΣΟΥΤΙΕΝ
ΖΩΝΕΣ ΥΓΕΙΑΣ

Τελευταία
Μοντέλα
ΟΙΚΟ ΜΠΑΡΡΕΤ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Π. ΜΠΑΚΑΚΟΣ

ΟΜΟΝΟΙΑ - ΑΘΗΝΑΙ

Καροχτενισμένα Μαλλιά

θέλουν και ιδιαίτερη περιποίηση. Θα το επιτυ-
τε εάν λούζετε τα μαλλιά σας μία φορά την εβδο-
μάδα με το Σαμπουάν TÊTE-NOIRE (Tête-Noire).
Κάθε φάκελλος περιέχει και το ειδικό «ΣΕΒΕΚΑΝ»
που δίνει στα μαλλιά υγεία, φρεσκάδα και ταν-
λάσσει από την πιτυρίδα. Δύο ειδών Σαμπουάν TÊTE-
NOIR υπάρχουν: Για τα ξανθά
τό ΣΑΜΠΟΝΤΟΡ,
γιά τα σκούρα μαλ-
λιά το ΣΑΜΠΟΖΑΝ.

ΣΑΜΠΟΥΑΝ
TÊTE-NOIRE

ΓΕΝ. ΑΝΤ/ΠΟΙ: ΟΙΚΟΣ Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ ΝΙΚΗΣ 10

Αυτό το Μικρό Λάθος
μπορεί να σας κάνει να φαίνεσθε
10 Χρόνια
Μεγαλύτερα

Ενώ ένα χρώμα
πούδρας μπορεί να
σας κάνει να φαίνε-
στε νέα και να στο-
λίξη την επιδερμίδα
σας με απεριγραπτον
ωραιότητα, μία άλ-
λη μπορεί να σας
κάνει να μοιάζετε
σαν γριά. Το να
είσθε μελαχροινή δεν
θέλει να πη ότι πρέ-
πει να μεταχειρίζε-
στε μία πούδρα διά
μελαχρινές, ή ρα-
σέλ σκούρα, εάν πά-
λι είσθε ξανθεία τι-
ποτε δεν επιβάλλει
την χρήση πούδρας ρασέλ α-
ναικτής. Ο ασφαλέστερος τρό-
πος να εκλέξετε το χρώμα ο-
που σας ηγιάινει καλύτερα εί-
ναι να δοκιμάσετε εις το πρόσω-
πόν σας εξ διαφόρους αποχρώ-
σεις και να ιδήτε ποιά σας η-
γιάινει καλύτερα. Δύνασθε επί-
σης να χρησιμοποιήσετε μία
πούδρα όπου κρατά επί της
επιδερμίδος σας γιά να μη
βιασθε στην ανάγκη να που-
ράρεσθε συνεχώς. Μπορείτε
να κάμετε κάθε πούδρα να
κρατά, αρκεί να προσθέσετε
σε κάθε κουτί ένα κουταλάκι
καφέ με mousse de crème. Είς

την πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ ή vous
se de crème, είναι επιστημονι-
κώς αναμεμιγμένη, ακριβώς εις
την πρέπουσαν αναλογίαν με
πούδρα εκτάκτως λεπτήν, αε-
ροποιημένην. Δεν σχηματίζει
ούτε κηλίδας, ούτε πλάκας επί
της επιδερμίδος και μία απλή
χρησιμοποίησις θά σας δώση
επί 8 ολοκλήρους ώρας το
καλύτερο και γοητευτικώτερο
χρώμα. 3.000.000 γυναίκες με-
ταχειρίζονται κάθε πρωί την
πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ. Η από-
χρωσις ελέγχεται τη βοηθεία
τελευταίως ανακαλυφθέντος
μηχανήματος, δπερ αποκλείει
ολονδήποτε λάθος.

ΕΙΣ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΕΝΑ ΝΕΟΝ
ΘΕΛΗΤΡΟΝ

Μία αντισηπτική 'Οδοντοκρέμα ή όποια αφαιρεί τας
κηλίδας και αποδίδει στα δόντια την φυσικήν των λευ-
κότητα είναι ή

ΚΟΛΥΝΟΣ

εις την όποιαν άπενεμήθη υπό της Χ Διεθνούς 'Εκθέσεως
Θεσσαλονίκης μέγα βραβείον «έκτός συναγωνισμού».

Είς την κρέμαν Ξυρίσματος ΚΟΛΥΝΟΣ άπενεμήθη επί-
σης υπό της αύτης 'Εκθέσεως τό χρυσούν μετάλλιον.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣ : ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΚΟΣΜΕΤΙΚ ΤΗΣ
ΜΕ ASPLÉ

Δυναμώνει και
μεγαλώνει τας
βλεφαρίδας.
Πωλείται εις
δλα τὰ καλά
κομμωτήρια
άντι 30 δρχ.

Γενικός 'Αντιπρόσωπος:

ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ

Χαλκοκονδύλη 11 Τηλ. 27-975.

ROBES
MANTEAUX
TAILLEURS

Κελύ

Μελέφερε lo 'Αλεξίης
όπο ΠΑΡΙΣΙΟΥΣ
ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΝΙΚΗΣ 20 ΠΛΑΤ. ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ραπτομηχανή «Σίγγερ» πολυτελείας (κεντή-
ματος - ραπτικής) εις τιμήν ευκαιρίας. Πληροφορία: 'Ο-
δός Γερμανού Παλαιών Πατρών αριθ. 5, τυπογραφεία «Μπου-
κέτι» (Πλατεία Κλαυθμώνος).

(TRESVITE) PERMANANT

Τὸ **TRESVITE** μοναδικῆς συσκευασίας, λόγω τῶν ἐπιστημονικῶν καὶ ἀπολύτως ἀβλαβῶν συστατικῶν του, πρόκειται νὰ σᾶς προσφερθῇ ἐντὸς ὀλίγου εἰς δύο φυαλλίδια πρὸς ἐκτέλεσιν μιᾶς ἰδεώδους ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ἄνευ ἡλεκτρισμοῦ.

Τὸ **TRESVITE** θὰ ἔχῃ τὴν ιδιότητα νὰ προσδίδῃ εἰς τὰ μαλλιά ὥραϊες καὶ φυσικὰς κλίσεις καὶ μποῦκλες, στιλπνότητα, νὰ τὰ διατηρῇ, νὰ τονώνῃ καὶ νὰ ἀναζωογονῇ τὰ κατεστραμμένα μαλλιά.

Ἀπόλυτος ἐπιτυχία διὰ ὅλα τὰ βαμμένα.

Ἡ χρῆσις του εὐκολωτάτη.

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ:

LABORATOIRE L' ECLAT

ΑΥΓΟΥΛΑΣ

Χαλκοκονδύλη 18 — Ἀθῆναι

Πρατήρια: Τηλέφωνον 26.369

Ἔργαστήρια » 9 357

Σταφυλοκοκκίασις

Θέλετε νὰ ἀπαλλαγῇτε ἀπὸ τὴν σταφυλοκοκκίασι, (σπυρία πρόσωπου, δέρματος, καλογήρους, μολύνσεις, πληγὲς δέρματος, πύον);

Σᾶς συνιστῶμεν τὸ ἀντισταφυλοκοκκικὸν ἐμβόλιον εἰς Ἀλοιφήν:

ΤΟΡΟΝΑΚΚΙΝ
(τοποβαξέν)

Ὅχι μόνον θεραπεύει, ἀλλὰ καὶ προλαμβάνει, κάθε μολύνσιν πού μπορεῖ νὰ προέλθῃ ἀπὸ πληγὴν ξύσιμο, ἢ ἀμικτῆν. Πωλεῖται εἰς τὰ φαρμακεία.

ΔΡΑΧ. 16

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΣΧΟΛΗ
ΠΕΡ. Α. ΛΥΤΡΑ

Μαθήματα Ζωγραφικῆς καὶ Διακοσμητικῆς. Ἐναρξεις ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου.

Ὁδὸς Καλλιδρομίου 14

Τὰ φορέματά σας μόνον ἂν τὰ βάψετε μετ' ἂν θὰ ξεβάψουν ποτὲ

ARTI

Mica
Εἰδικὴν δερματὶν
ΤῶΝ ΠΟΔῶΝ
ὑπὸ Dr. Wm. M. Schell
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
Π. ΜΠΑΚΑΚΟΣ
ΑΘΗΝΑΙ-ΟΜΟΝΟΙΑ

Κακοεχηματισμένα δακτύλα ἐκτενίζονται εἰς τὴν θέσιν τῶν δακτύλων τοῦ TOE-FLEX τοῦ Dr. Schell, τοῦ ὁποῦν ἰσχυρὸν ἰσχυρὸν ἐνδυνάμωσιν καὶ διορθῶν τῶν αἰτίων τῶν ποδῶν, ποδὶν ἀντικαταστήσας τὴν κίνησιν.

Κοστίει Δι' αὐτὴν τὴν ἐπεξεργασίαν καὶ ὑπομένει καταστάσιν τῶν ποδῶν τοῦ Dr. Schell. Reduce τοῦ Dr. Schell.

Ἀδυνατοὶ ἢ πνεύματα τὰ ἡλικιωμένα μέλη ἀπορροῶν ἀδυνατοῦν νὰ περῶν τὴν ἐπὶ τῶν ποδῶν τοῦ Dr. Schell (Arch supports) τὰ ὁποῖα ἐκτενίζονται ἐνδυνάμωσιν εἰς τὰ πόδια σας.

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

REX

ΕΙΔΙΚΗ ΓΥΡΑ ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ Ὑποψ. τοῦ τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Μετάν. 27-Ἀθῆναι, Τηλ. 160

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 18 ΤΗΛ. 80786

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

ΑΦΩΝ ΓΙΑΝΝΑ & ΤΣΑΟΥΣΗ
ΕΡΜΟΥ 49

ΕΧΟΥΝ ΠΑΝΤΟΤΕ
τὴν πραγματικῶς
ᾠραιότεραν καὶ πλου-
σιωτέραν συλλογὴν
εἰς τὰ

ΜΑΛΛΙΝΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΑ & ΕΓΧΩΡΙΑ

ταπεινῶς
νέαι παραλαβαὶ
σύμφωνα μετὰς
ἀπαιτήσεις τῆς
μᾶδας.

FORMA

ΜΗΝΥΤΩ